

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

HER DRAGON REBEL

BLACK CLAW DRAGONS

ROXIE RAY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

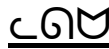
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ONUN EJDERHA İSYANCISI

SİYAH PENÇELİ EJDERHALAR: 6. KİTAP

ROXİE RAY

İÇİNDEKİLER

1. [Kara](#)
2. [Rico](#)
3. [Kara](#)
4. [Rico](#)
5. [Kara](#)
6. [Rico](#)
7. [Kara](#)
8. [Rico](#)
9. [Kara](#)
10. [Rico](#)
11. [Kara](#)
12. [Rico](#)
13. [Kara](#)
14. [Rico](#)
15. [Kara](#)
16. [Rico](#)
17. [Kara](#)
18. [Rico](#)
19. [Kara](#)
20. [Rico](#)
21. [Kara](#)
22. [Rico](#)
23. [Kara](#)
24. [Kara](#)

[Ejderhanın Sahte Nişanlısı](#)

[Ücretsiz Bonus Bölümler!](#)

[Yazar sayfama katılın!](#)

[Onun Ejderha Asi](#)

1
KARA

Alarmım çalmadan önce telefonum takvim bildiriminin sesiyle titredi. Yatağımın başucundaki komodinde telefonumu körü körüne aradım. En yakın arkadaşımın önceki gece kızlar gecesi için dışarı çıkmıştı ve belki de bir kadeh fazla şarap içmiştim. Uyanmak, yapmak istediğim en son şeydi.

Gözlerimi aralayıp bildirimi okudum. Akşamdan kalma sersemliğimin altında, bolca vaktim olduğunu görünce rahatlardım.

Yeni uygulamam öğleden sonra için otomatik olarak bir iş ayarlamıştı. Telefonla görüşmek zorunda kalmamıştım bile, ki bu beni uyandırır ve sabahın on gibi iğrenç bir saatte neşeli davranmamı gerektirirdi. Çoğu insan on saatin o kadar erken olduğunu düşünmezdi, ama bana öyle geliyordu.

Teknolojiyi seviyordum.

Bugün erken saatlerde işim yoktu, bu yüzden nadir bulunan bir fırsatı değerlendirip uyuyakalmıştım. Yatak odamdaki perdeleri kapatıp yatağa uzanmıştım, ama oda hala çok aydınlıktı. Banyoya sendeleyerek gittim, ışığı açıp ibuprofenimi aldım ve iki tanesini musluk suyuyla yuttum, sonra yatağıma geri uzandım ve telefonumu tekrar elime aldım.

Uygulamayı tıklayarak işin ayrıntılarını açtım ve sonra inledim. Yine spor salonu. Kahretsin. Spor salonunda iş yapmaktan nefret ediyordum. Oradaki adamlar tam bir pislikti ve sadece beni süzmek ya da işi nasıl daha iyi yapabileceklerini konuşmak istiyorlardı. Kendi aletlerini bile kullanabileceklerini sanmıyordum, benimkileri kullanmalarını hiç sanmıyordum.

Iyy. Bu düşünce yanlış çıktı.

Neyse. Oraya gitmem için hala birkaç saatim vardı, bu yüzden alarmımı değiştirdim ve tekrar uykuya daldım.

Bir sonraki uyanışında kendimi çok daha iyi hissediyordum. Duş ve kahvaltı, yeniden insan gibi hissetmemi sağladı. Tabii ki büyük bir fincan kahve de çok yardımcı oldu.

Adımlarım hafiflemiş bir şekilde Main Street'e gittim, sonra bir blok geri dönüp spor salonuna gittim. Kamyonetimin motorunu kapatıp iç geçirdim ve binaya baktım. Burası eskiden bir depo, yıllar önce iflas eden bir fabrika idi. Şimdiki sahibi burayı spor salonuna dönüştürmüştü. Kasabada tek spor salonu olduğu için oldukça popülerdi.

Ama ne kadar popüler olduğu umurumda değildi. Sahibinin istediği her türlü ufak tefek işi yapmaya gittiğimde her zaman orada olan birkaç inatçı üye vardı ve onlar tam bir pislik olmakla zevk alıyorlardı. Sahibi de bunu engellemek için hiç ortalıkta yoktu.

Onun yardımını istediğimden değil, kendi işimi kendim halledebilirdim. Ama yine de, iyi birine benziyordu ve beni işe alacak kadar yeteneklerime güveniyordu, bu yüzden muhtemelen beni taciz eden adamları sevmezdi. Belki. Neyse, en azından gün güzeldi. Bu pozitifliğe tutunmaya çalıştım, ama bu, çatalla su kepçelemek gibiydi. Bir türlü olmuyordu.

Belki de yol için kahve almalıydım.

Derin bir nefes alarak alet kemerimi aldım ve kamyonetten indim. Alet çantam da vardı, ama kemeri takmak kendimi daha güvende hissettiriyordu. İş kıyafetlerim basitti: eski kot pantolon, flanel gömlek ve botlar. Kirlenmek için iyi kıyafetlerdi.

Bu kadar bol giysiler içinde bile, spor salonuna girerken çıplak ve sergileniyormuşum gibi hissettim. Kemer bir nevi güvenlik battaniyesi gibiydi ve kendimi daha fazla örtülü hissetmemi sağladı.

İçeri girdiğim anda sorunu anladım, ancak uygulamam da bana bunu söylemişti. Arkadaki devasa kapı ve her yerde bulunan vantilatörler dahil tüm kapılar açık olmasına rağmen hava neredeyse boğucu idi. Yazın en sıcak günlerindeydik, ama spor salonu hareketlilikle doluydu. Erkekler ve kadınlar — çoğunlukla erkekler — koşu bandında koşuyor, ağırlık kaldırıyorlardı ve normalde özel bir odada olacağına emin olduğum bir sınıf, çift kapıdan görülebilen arka tarafta dans ediyordu.

Sıska bir adam tezgahın arkasında oturmuş cep telefonuyla oynuyordu. Acaba bu işi, ekipmanları bedavaya kullanarak kas yapabilmek için mi yapıyordu diye merak etmeden edemedim. Zavallı çocuk. "Klima için geldim," dedim, vantilatörlerin sürekli uğultusu arasında.

Çocuk başını kaldırmadan bir kapıyı işaret etti. "Çatı," dedi. Başımı salladım ve diğer çalışanlar benim orada olduğumu fark etmeden hızlıca kapıya doğru yürüdüm. Henüz başlamamıştım ama boynumdan ter damlaları akmaya başlamıştı bile. İğrenç.

"Selam."

Kahretsin. Birdenbire iri yarı bir adam ortaya çıkmıştı. İç geçirdim ve ona dönerek yüzümü düzelttim. Sadece check-in yapan biri ise kaba davranmak istemedim. Ya da belki evinde tamirat yapılması gereken biri. Keşke o kadar şanslı olsaydım. "Merhaba," dedim kibarca. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsedi ve aşırı bronzlaşmış yanağında bir gamze belirdi. "Senin gibi güzel bir bayanın böyle bir işte ne işi var diye merak ediyordum?"

Midem bulandı ve tiksinti ile burnumu kırıştırdım. Botlarımın topukları üzerinde döndüm ve çatı kapısına doğru yürüdüm. Ona cevap vermeyi hak etmiyordu.

"O erkek kıyafetlerini çıkarsan çok daha sevimli olursun," diye seslendi. Ben duyamayacak kadar uzaklaşmış olmama rağmen, kahkahaları merdivenleri çıkarken peşimden geldi. Sözleri kafamda yankılandı. Lanet olsun o adamlara. Bu işi yapmamam için hiçbir neden yoktu.

Klima ünitesi kolayca tamir edilebilirdi. Birkaç dakika içinde sızıntıyı buldum. Donanım mağazasına koşup ihtiyacım olan hortumu alana kadar, sızıntıyı koli bandıyla geçici olarak kapattım.

Hava güzel olduğu için yürüyerek gittim. Zaten kaldırımdan düz bir yoldu ve bu saatte park yeri bulmak genellikle çok zordu. Sonuç olarak, yarım saat içinde başka bir sorun yaşamadan çatıya geri döndüm ve işi yaklaşık iki katı sürede bitirdim. Bir günlük iş için fena sayılmaz.

Gururlu bir gülümsemeye ellerimi silkeledim ve yaptığım işi inceledim. Memnun kaldım, faturayı doldurdum ve tüm aletlerimi kemerime geri koydum, sonra masaya dönüp evrakları tezgâhtaki çocuğa teslim ettim.

Tabii ki, iki adam orada smoothie'lerin parasını ödüyordu. Kabul etmeliyim ki, meyveli içecekler gerçekten güzel görünüyordu, ama o spor salonunda bir dakika daha geçirmem mümkün değildi. Mümkün olduğunca sessizce, adamların arkasında bekledim ve onlar dönüp uzaklaşmaya başladıklarında yanlarından geçmeye çalıştım.

Tek yapmam gereken faturayı tezgahın üzerinden kaydırıp gitmekti, ama adamlardan biri arkasını döndüğünde onu tanıdım. Nick Summey. Onunla aynı liseye gitmiştim. Sınıfımızın en büyük pislği oydu — ya da en azından eski sevgilimden sonra ikinci en büyük pislik. Bugün farklı olacağını düşünmek için hiçbir nedenim yoktu.

Bakışları, yaşlı bir sapığın ürpertici kucaklaması gibi vücudumu baştan aşağı süzdü. "Kara?" diye sordu inanamayan bir ses tonuyla. "Sen misin?"

"Evet." Onun yanından geçip faturayı tezgahın üzerine attım, sonra tek kelime etmeden ayrılmak için döndüm.

"Dur, dur, tatlım." Nick uzanıp kolumu tuttu.

Donakaldım, öfke vücudumu kapladı. Sevgi sözcüğü mü yoksa koluma dokunan eli mi daha çok kızdırdı beni, emin değildim.

Kesinlikle eline.

Yavaşça başımı ona doğru çevirdim ama tek kelime etmeden bakışlarımı kolumdaki eline yönelttim. Onu uzaklaştırmak için sahip olduğum hiçbir aracı kullanmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Aferin bana.

Nick ipucunu anlamış gibi görünüyordu ve kolumu bıraktı. "Düşmanca davranma." Aşırı neşeli sesinde, hiç hoşuma gitmeyen karanlık bir alt ton vardı. "Bir ara benimle bir şeyler içmek ister misin diye sormak istedim."

O arkadaşına dirsek atıp soyunma odasındaki bir ergen gibi gülerken, bakışlarımı ona çevirdim. "Yani, bu kıyafetin dışında başka kıyafetlerin de olduğunu varsayarsak. Ya da hiç kıyafet giymeden geçebiliriz."

İkisi de kahkahaya boğuldu. Tezgâhtaki adam rahatsız bir şekilde başını kaldırdı, sonra faturamı alıp arkasını döndü. Tipik bir erkek olduğun için teşekkürler. Erkekler birbirlerinin cinsiyetçi davranışlarını eleştirmeye başlasa ne yapacağımı bilemezdim. Gözlerimi devirdim.

"Bence onun tomboyluğunu ortadan kaldırabilirsin," dedi arkadaşı iğrenç bir bakışla, kalın kaşlarını oynatarak.

Öfkem doruğa ulaştı. Artık mümkün olduğunca profesyonel bir tavır sergilemek istemiyordum. "Siktirin gidin," dedim alçak sesle. "Sizi olgunlaşmamış domuzlar." İkisi de ayıldılar ve dikleştiler. Onları azarladığımda vücut dilleri değişti, kasları gerildi, kaşları çatıldı. "Siz aptal lise çocuklarından farksızsınız. Aslında onlardan daha kötüsünüz, çünkü en azından onların genç olmaları bir mazeret. Sizler yetişkin erkeklersiniz, ama bir çift aptal gibi davranıyorsunuz."

"Dinle beni, kaltak," dedi Nick. "Kimse benimle böyle konuşamaz."

Kıkırdadım ve arkanı döndüm. "Ben konuştum."

Birisi tam arkamda duruyordu. Onun geldiğini duymamıştım ve dönüp gitmek için döndüğümde neredeyse ona çarpıyordum. Yüz hatlarına bakılırsa, o bir Kingston'dı. Maddox ve Maverick'e çok benziyordu. Sanki onların kardeşi ya da çok yakın bir akrabası olabilirdi.

Yüzündeki ifade, yıldırım düşmek üzere olan bir fırtına bulutu gibiydi.

Ya da ateş gibi. Bana bakmaktan vazgeçip yüzünü bana çevirip adamlara odaklandığında, ela gözlerinde ışık yansıdı. Bir an için, yansıma değil de ateş gibi göründü. Zaten bu kadar kızgın olmasaydım, bu çok havalı olurdu.

"Ağzından çıkanlara dikkat et," dedi yabancı Kingston boğuk bir sesle. "Ve bir bayanla konuştuğunu unutma."

Kahretsin, ben o kadar ileri gitmezdim. Tam olarak bir hanımefendi sayılmazdım ve bundan utanmıyordum, ama yine de bu düşünceyi takdir ettim.

Nick burnunu çektirdi. "O lanet olası bir hanımefendi değil."

Teknik olarak haklıydı, ama benim de bir erkeğe, özellikle de rastgele bir Kingston'a, buraya gelip benim kavgalarımı yapmasına ihtiyacım yoktu. "Hey, ben yardıma muhtaç bir kız değilim. Bununla başa çıkabilirim," dedim alçak sesle, sırtımı Nick ve arkadaşına dönerek ve gözlerimi Bay Yakışıklı Kingston'da tutarak. Muhtemelen Bay Sinir Bozan Kingston'dı da, ama bunun bir önemi yoktu.

"Her neyse," dedi Nick arkamdan. Hala ona aldırış etmiyordum. "Zaten benim ilgimi çekecek kadar seksi değil." Ayakkabıları

beton zeminde sürtünerek uzaklaştılar. Seslerini duymazdan gelmeye alıştıım. Sinirlenmek için başka bir bahaneye ihtiyaım yoktu.

"Evet, yle," dedi yabancı adam.

Kahretsin, bunu söylediğinde gülmemek zordu. Çok tatlıydı.

Ama yine de çok sinirliydim. Boğazımı temizledim.

Onun etrafından dolaşıp sonunda kaçmaya çalışırken, "zr dilerim," dedi. "Gerçekten benim yardımıma ihtiyaın yoktu. O pisliğin sana söylediği şeyi duyduktan sonra hiçbir şey söylemeden duramadım."

Başımı salladım ama onun, dünyadaki tüm kadınların savaşlarını kazanmak için erkeklere ihtiyaç duyduklarını düşünmesine izin veremezdim. "Duygularını anlıyorum ama durum halledildi. Bu tür erkekler, geri çekilmelerinin tek nedeninin bir kadının yanında başka bir erkek olması olduğunu dşnmemeliler."

Kaşlarını atıp tartışmak için ağzını açtı, sonra başını eğdi. "Bazen kadınlar barda bir erkeğe ilgilenmediklerini söylediklerinde, erkekler hayır cevabını kabul etmezler, ama kadın bir ilişkisi olduğunu söylerse geri çekilirler, öyle mi?"

"Bazen bu bile işe yaramaz." Kaşlarımı kaldırdım. "Ama bunun bir sorun olduğunu bilmen beni biraz şaşırttı."

Omuz silkti. "Bazen dergi okurum." Belki de onu yanlış değerlendirmiştim.

"zr dilerim," dedi yine. "Bir daha böyle bir şeyle karşılaşırsam, kadın gerçekten yardıma ihtiyaı varmış gibi grnmedike araya girmeyeceğim."

Dudaklarımı bzdm ve ona gözlerimi kısarak baktım. "Tamam. O zaman seni affediyorum. Denediğin için teşekkürler."

O gülerek yanımdan geçti. Ben de onun spor salonuna doğru ilerlemesini izledikten sonra kamyonetime doğru yürüdüm. Yanlış bir şey yaptığını kabul etmeye ve benim bakış açımdan olaya bakmaya bu kadar istekli olması beni biraz şaşırttı. Erkeklerde nadir görülen bir zellik. Aferin ona.

Kamyonetin kapısını kapatır kapatmaz Beth'i aradım ve hoparlörü açarak klimayı sonuna kadar açtım. "Selam dostum!" diye seslendi. Yeni erkek arkadaşı Maddox ile ilişkisine başladığından beri, o da Kingston'lıydı, sürekli neşeli bir ruh hali içindeydi.

Spor salonunda olanları anlattım. Beth, Black Claw'da liseye gitmediği için Nick'i tanımıyordu, ama onun söylediklerini dinleyince içini çekti. "Her lisede böyle bir adam vardır," dedi. "Ve hepsi berbat insanlardır."

"Katılıyorum," dedim ve sonra gizemli Kingston'ın yaptıklarına geçtim. "Maddox veya Axel'in kardeşi gibi görünüyordu. Koyu saçlı, uzun boylu, güçlü çeneli. Açıkçası, çok yakışıklıydı."

"Hırıldadı mı, somurtkan mıydı?" diye sordu.

"Evet, nereden bildin? Sesi çok kalın ve homurdanır gibiydi." "Rico'ya benziyor. O, Arizona'dan Maverick'in kuzeni. Bir süre önce bir süre önce başını belaya soktu ve Black Claw'da yaşayarak kafasını toparlamaya çalışıyor."

Dişlerimin arasından ısıklık çaldım ve otoparktan çıkıp eve doğru yola koyuldum. "Kingstonlar'da yakışıklı erkekler hiç eksik olmuyor."

"Bu lanet olası bir gerçek," dedi Beth.

"Onun araya girmesine biraz şaşırdım. Kingstonların yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

Beth kıkırdadı. "Rico, Kingstonlar için tuhaf biridir. Diğerlerinden biraz daha vahşidir, ama anladığım kadarıyla iyi biridir. Sadece o kadar gergin değildir." Kıkırdadı. "Maddox, ona gergin dediğimi bilse çok kızardı."

Eve giderken sohbet ettik, ama telefonu kapattıktan sonra bile Rico aklımdan çıkmadı. Özellikle hatasını işaret ettikten sonra çok nazikti. Kızmak ve savunmaya geçmek yerine beni dinledi ve tavrını değiştirdi.

Ama benim tecrübelerime göre, insanlar beni hayal kırıklığına uğratmadan önce nazik davranırlardı. Kimseye güvenmezdim, en azından nazik insanlara. Rico Kingston neden farklı olsun ki?

2 RICO

Önce bar, şimdi de spor salonu. Gidecek yerim kalmadan Black Claw'dan ayrılmam gerekiyordu. Onunla tanışmak istememiştim. Kim olduğunu öğrenmekten kaçınmışım. Nasıl birine benzediğini bile bilmek istememiştim.

Artık çok geç.

Kara'yı barda gördüğüm andan itibaren kötü ruh halim peşimden ayrılmamıştı. Günlerce süren kötü ve keyifsiz hissetme hali beni çok yıpratmıştı ve gürültülü radyo da hiç yardımcı olmuyordu. Konsoldaki kapatma düğmesine bastım. Birinin kafasını koparmak istiyordum. Kimin olduğu çok da önemli değildi. Belki spor salonundaki o pislik? Kendini hedef haline getirmekte çok başarılı görünüyordu, özellikle de Kara'nın gözünde.

Birinin eşi olma düşüncesi gülünçtü. Hele de hayatta yardıma ihtiyacı olmadığı açık olan bir kadın için. Bir eşe ne ihtiyacı vardı ki?

Eninde sonunda onunla karşılaşmayacağımı düşünerek kendimi kandırmamıştım. Bu kaçınılmazdı. Ama onu spor salonunda göreceğimi de hiç beklemiyordum. Orada daha önce onun kokusunu hiç almamıştım, bu yüzden enerjisini atmak için iyi bir yer olduğunu düşündüm.

Ailemin malikanesinde de spor salonu vardı elbette, ama kasabadaki spor salonuna gitmek bana nefes almam için zaman kazandırıyor. Biraz Rico zamanı. Bu iyi oluyordu.

Baharatlı bir kadın ilişki için iyidir, aptal.

Valor beni pek önemsemiyordu. Kara'dan uzak durma kararım da dahil olmak üzere, yaptığım neredeyse her şeye karşı çıkıyordu.

Her neyse. Benim hakkımda ne düşünmek isterse düşünsün. Ben o yola girmeyecektim. Zaten çok fazla kötü karar vermiş ve kendimizi bir kez fazla zor durumda bırakmıştık. Artık burnumu temiz tutmanın ve çalışkan olmanın zamanı gelmişti, ya da ne deniyorsa. Lanet olası beladan uzak durmam gerekiyordu.

Kamyonetimi Maddox'un yanındaki ahıra park ettim, kapıyı çarptım ve yeni biçilmiş ön bahçeden geçerek eve girdim. Elimi ön kapının koluna koyduğumda, başımın belada olduğunu anladım. İçeriden büyükbabamın ve Perry amcamın kokusunu aldım ve seslerini duydum.

Harika. Eğer buradalarsa, yine bir hata yapmışım demektir. Ne olduğunu bilmiyordum, ama başka bir açıklaması olamazdı.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açtım ve onları gördüğüm için heyecanlanmış gibi davranmaya çalıştım. Normalde bu o kadar da zor değildi, ama bugün gerçekten havamda değildim.

Büyükbaba ve Perry, kuzenim Maverick'in babası James amca ile birlikte duruyorlardı. Benim kaldığım yer onun eviydi. Tabii bu devasa yere ev denilebilirse.

"Rico, evlat, gel otur." James amca bana gülümsedi. Ben onunla kalmaya başladığımdan beri bana karşı çok iyiydi. Evini açmış ve beni hoş karşıladığını ve sevdiğini hissettirmek için elinden geleni yapmıştı. Ama birkaç aydır buradaydım ve bir an her an kötü bir şey olacağını hissediyordum. Black Claw'a geldikten hemen sonra bu görüşmenin olacağını tahmin etmiştim.

Artık bunu halletme zamanı gelmişti. Geniş, ferah oturma odasını geçtim ve Perry amca ile büyükbabamın arasına oturdum, kanepe hepimizin ağırlığı altında gıcırdadı. "Burada ne yapıyorsunuz?" diye kibarca sordum.

"Seni kontrol etmeye geldik," dedi Perry. "James endişeleniyordu."

Kaşlarımı kaldırarak James'e baktım. "Öyle mi?"

"Seni bir iş bulmaya ya da okula gitmeye teşvik etmeye çalışıyorum," dedi. Düşünceli bir şekilde yanağını kaşıdı. "Ama sen bu tuzağa düşmüyor gibisin. Kardeşim ve senin büyükbaban, seçeneklerin hakkında seninle konuşmak için buraya gelmeye karar verdiler."

Seçenekler mi? Bu ima karşısında rahatsız oldum. Yakında güven fonumu alacaktım, o zaman tam olarak istediğim şeyi yapabilecektim

. Herkesten uzak, dağlarda saklanıp, dünyada benim olmadan dolaşan bir eşim yokmuş gibi davranabilirdim. Yalnız kalmak, beladan uzak durmak için en iyi şansımdı.

"Kuzenlerinle vakit geçirmenin sana yerleşme konusunda aciliyet hissi vereceğini ummuştuk," dedi büyükbabam onaylamayan bir sesle.

Tiksindim. Ah, evet. Kuzenlerim. Oldukça sevimliydiler, ama her şeyi çözmüşlerdi. Hayatı, okulu, arkadaşları. Ben de burada yaşasaydım her şeyi çözmüş olurdum. Çoğunlukla kolay hayatları vardı. Benimki gibi değildi.

Belki biraz kıskançtım. Kim beni suçlayabilir ki?

Perry amca öne doğru eğildi. "Özetle şöyle, Rico. Sana altı haftalık bir deneme süresi veriyoruz. Altı hafta içinde bir iş bulup o işi sürdürmen gerekiyor. Aile bağlantıların dışında bir iş bulmalısın. Eğer o işi sürdürürsen, mirasını yine de alacaksın."

Tamam, bu o kadar da kötü gelmedi. Altı hafta, yirmi beşinci doğum günümünden ve mirasımın serbest bırakılmasından önceydi. Bunu başarabileceğime nispeten emindim.

James amca bir parmağını kaldırdı. "Bir şartla."

Elbette. Her zaman bir bit yeniği vardır, değil mi? Kot pantolonumun dizindeki modaya uygun aşınmış yeri parmaklarımla karıştırarak, onun diğer ayakkabıyı da bırakmasını bekledim.

"Mirasını alabilirsin, ama sadece harçlık olarak. Altı ay boyunca bir işte çalışmalısın, sonra da güven fonunun yarısını alacaksın. Toplam bir yıl sonra, fonun tamamını alacaksın."

Bir yıl. Kaçabilmem için bir yıl daha uslu bir ejderha olmak zorundaydım. Etrafımı saran bir tuzağı izliyormuşum gibi hissettim. Boğucu bir duyguydu.

"Stefan'ın oto tamirhanesinde çalışıyordun," dedi James, gözlerinde sert bir bakışla. "Ama birkaç maaş aldıktan sonra, işe gelmemeye başladığını ya da vardiyalarını kaçırmak için bahaneler uydurduğunu söyledi."

James bana bakıyordu. Ben bir alfa olduğum için, beni korkutması mümkün olmamalıydı.

Amcam bana tamamen hayal kırıklığına uğramış gibi bakarken, "olmamalıydı"nın hiçbir anlamı yoktu. "Evet, sanırım

güven fonu devreye girene kadar idare edecek kadar para kazandığımı düşündüm," diye mırıldandım.

"Kendini ne kadar kanıtlarsan, işler o kadar iyi gider," dedi Perry. Ağır elini omzuma koydu ve sıktı. "Kingston ejderhaları sorumluluklarından kaçmazlar. Ejderha olmak büyük bir lütuftur. Oturup hayatını boşa harcamana izin vermeyeceğiz."

Öfke ensem arkasında batmaya başladı. Onlar ne biliyorlardı ki? Ben hiçbir şeyi boşa harcamıyordum. Hayatı en azından biraz olsun zevk almadan ejderha şekil değiştiren olmak ne anlamı vardı ki?

"Bu konuda *'başarana kadar numara yap'* tavrını takınamazsın Rico." Büyükbabam ruhuma bakıyordu. Ne düşündüğümü tam olarak biliyordu. Altı hafta, sonra altı ay, sonra bir yıl boyunca uslu durabilirdim. Bir yıl sonra özgür olacaktım. Lanet olsun, bunu yapabilirdim. Yapmam gerekiyordu.

"Ailen sana hatırı sayılır bir miktar para bıraktı," dedi James. "Bunun bir kısmı hepimizin aldığı normal Kingston fonu, ama bildiğin gibi, annenin ailesi yıllar önce petrol bulmaktan elde ettiği eski bir servete sahipti. O da hepsini sana bıraktı."

Ailem hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordum. "Biliyorum," dedim rahatsız bir şekilde. İçimde hissettiğim öfke giderek büyüyordu. Bana emir vermek istiyorlardı, ama hepsi sevgi dolu anne ve babalarıyla büyümüşlerdi. Çocuklukları ellerinden alınmamıştı. Şimdi biraz çılgınlık yapmak istesem kimin umurunda olurdu ki?

Birkaç ay sonra yirmi beş yaşına girdiğimde mirasımı alacaktım, o zaman yalnız kalabilir ve herkesin beklentilerinden uzaklaşabilirdim. Sonunda.

"Bu çok saçma," dedim. Sesimi kontrol etmeye çalıştım, ama içimdeki öfke dışarı çıkmaya çalışıyordu. "Biraz başım belaya girdi diye mi? Bu, hak ettiğim mirası almaya layık olmadığım anlamına gelmez. Bu para sizin kontrolünüzde değil."

Perry ve dedem başımın üzerinden birbirlerine baktılar. Annem ve babam öldükten sonra beni büyükannemle birlikte büyütmişlerdi. Kötü insanlar değillerdi, ama gerçek ebeveynlerin yerini kimse dolduramazdı.

Ejderhalar araba kazalarında ölmemeliydi. Ama annemle babam ölmüştü. Yağmur yağmıştı, ama çok az, sadece

Yollar biraz kaygandı. Bir randevudan eve dönüyorlardı ve araba bir setten kaydı. Babamın alkollü araç kullanıp kullanmadığını ya da kazanın nasıl olduğunu hiç öğrenemedim, ama polis soruşturma yaptı ve herhangi bir suç izine rastlamadı.

Setten çıktıklarında, yakıt hattı koptu.

Arabadan çıkamadan araba patladı.

Hızlı bir şekilde öldükleri söylendi. Bu anıyı hafızamda taşıyacak kadar büyümüştüm. Bugüne kadar, ara sıra Perry amcamın yatak odama gelip beni uyandırarak anne babamdan bahsettiği kabuslar görürdüm. O günden beri hayatım eskisi gibi olmadı.

Ayrıca, onların ne kadar iyi ebeveynler olduklarını anlayacak kadar da büyümüştüm. Harikaydılar. Sevgi dolu ve özenliydi. Ölmeselerdi, kuzenlerim kadar güzel bir hayatım olurdu. Onları hayatımda on yıl boyunca tanıdım, ama bu süre hiç de yeterli değildi. Hiç de bile.

Ama acı gerçek şu ki, onlar ölmüştü. Ve harika annem ve babamın yerine, param vardı. Ne yazık ki para beni kucaklayamıyor ya da geceleri yatırıp örtemiyordu.

"Sence anne baban, senin bugün olduğun kişiyle gurur duyar mıydı?" diye sordu James sessizce.

Öfkem anında buharlaştı. Kesinlikle haklıydı. Benim onların oğlu olduğumu söylemekten utanırlardı. Şimdi düşününce, ben de utanıyordum. Ayağa kalktım ve birkaç adım uzaklaştım, ellerimi başımın üstünde gezdirdim.

"Seni incitmek istemiyorum Rico," diye fısıldadı James. "Ama sen bir Kingston'sın. Artık bu ismin hakkını verme zamanı geldi. Gelecek nesillere bırakmak istediğin miras bu mu? Ya bir gün bir oğlun olursa? Ona gençliğinde yaptığın şeyleri neden yaptığını açıklamak zorunda kalmak ister misin?"

James gözlerimi dikti. Gözlerimi kaçırmama ya da korkmamama izin vermedi.

Perry ayağa kalktı ve elini omzuma koydu. "O haklı. Seni şımarttık, acını bir süreliğine unutmama yardımcı olmak için elimizden gelen her şeyi yaptık."

Anne babam öldükten sonraki çocukluğumu düşündüm. Perry ve Gramps beni şımartmış, bana hediyeler almış ve neredeyse istediğim her şeyi yapmama izin vermişlerdi. Büyükannem de öyle. Ama yine de bu, anne babamın yokluğunu telafi etmiyordu

. Anne babamı geri getirebilmek için binlerce kez tüm motosikletlerimi ve video oyunlarımı geri verirdim.

Ruhum göğsümün içinde ağırlaşmıştı. Haklıydılar. Ben örnek alınacak biri değildim. Aslında yaşamıyordum bile. Sadece gün be gün idare etmek istiyordum. Gelecek, başkaları için bir kelimeydi. İyi bir gelecek beklemiyordum. Sadece idare etmek.

Onlara döndüğümde duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Ailemin benim hakkımda ne düşüneceğini konuşarak beni çok incitmişlerdi.

Büyükbabamın yüzü benimki kadar mutsuz görünüyordu. Perry'nin de öyle. Benim acı çektiğimi bilmekten nefret ediyorlardı. En azından onların yanımda olduğunu biliyordum. Beni önemsiyorlardı.

Şaşırtıcı bir şekilde, James amca da en az benim kadar üzgündü. "Üzgünüm, Rico. Kardeşimi geri getirmek için her şeyi verirdim. Seni büyütmek ve sevmek için burada olmalıydı."

Cevap veremedem başımı salladım.

Perry boğazını temizledi ve geri adım attı. "Altı hafta içinde bir iş bulmalı ve altı ay boyunca o işte kalmalısın. Söylediklerimizi yapmaz ve tüm süreleri yerine getirmezsene, mirasın hayır kurumlarına bağışlanacak."

Başımı eğdim. Onların ve ailemin gurur duyabileceği bir adam olmak istiyordum, ama yine de mirasımı da istiyordum. "Tamam. Elimden geleni yapacağım."

Seçeneğim yoktu. Köşeye sıkışmış hissetmemeye çalıştım, ama durumum tam da buydu. Duygularım içimde kaynıyordu. "Biraz yalnız kalmam lazım," dedim. "Dönüşüm yapıp Valor'la bu konuyu konuşmak istiyorum."

Büyükbaba ayağa kalktı. "Tabii ki. Git. Sana zor bir ultimatom verdiğimiz biliyoruz. Bunun bir kısmı bizim hatamız. Seni çok uzun süre şımarttık. Dönüşüm yap ve dengeni bul."

Ugh. Büyükbaba, dönüşüm sırasında meditasyon saçmalıklarına çok meraklıydı.

Valor ve ben bu konuda hemfikiridik. Tamamen saçmalıktı.

Başımı salladım ve ellerimi ceplerime sokarak oturma odasından çıkıp mutfığa doğru koştum. Ormana vardığımda kıyafetlerimi çıkarmıştım.

Valor kontrolü ele aldı ve havalandı, ağaçların üzerine yükseldi ve bizi daha yüksek rakımlara götürdü.

Haklılar. Çocuk gibi davranıyorsun.

Harika. Şimdi o da bana sataşacaktı. Ben çocuk değildim. Sadece geleneksel bir hayat istemiyordum.

Onu bulana kadar dağlarda tek başına yaşamak sorun olmazdı.

O, kaderimizde onunla birlikte olmak olduğunu düşünüyordu. Ben o kadar emin değildim. Elbette içimde bir dürtü hissediyordum. Bu dürtü, Valor'u rotasını değiştirip doğrudan onun evine uçarak onu hemen sahiplenmeye teşvik etmek istememe neden oluyordu.

Ama elbette bunu yapamazdık. Onu her zaman engelleyecek kadar güçlü olmam gerekiyordu.

Şu anda kafamı boşaltmam ve nerede iş bulabileceğimi düşünmem gerekiyordu. Bu küçük kasabada iş bulmak için sadece altı haftam vardı, yoksa mirasımdan vazgeçecektim.

Öyle ya da böyle, o işi alacaktım.

3
KARA

Neredeyse on yıldır üvey babam için el fenerini tutuyordum ve bunu on yıl daha seve seve yapardım. On altı yaşında nihayet evlat edinildiğim için, nadir görülen başarılı koruyucu aile örneklerinden biriydim. Yirmi beş yaşında olmama rağmen, onlar hala benim ailemdi ve her zaman öyle kalacaktı.

Evlat edinme işlemi tamamlandıktan kısa bir süre sonra, evlat edinen annem ve babam boşandı. Black Claw'dan ayrılmak istememiştim. Son birkaç yıldır tüm koruyucu ailelerim Black Claw'daydı ve okulu da çoğunlukla seviyordum. Evlat edinen babam Ash'in yanında kalmak istediğimi söylediğimde, eski eşi Misty ortadan kayboldu ve bir daha geri dönmedi. Ondan sonra sadece ben, Ash ve onun da evlatlık olan küçük kızı kaldık. Kız iki ev arasında gidip gelmişti, ama daha uzun süre Misty ile yaşamış ve ona çok daha bağlıydı.

Ama benim için çoğu zaman sadece ben ve Ash vardı.

"Daha yükseğe tut," dedi kamyonunun altından. Klasik arabaları bir araya getirmek ve parçalarına ayırmak her zaman hoşuna gitmişti. Onlarla yaşamaya başladığım ilk hafta bana onları tamir etmeyi öğretmeye başladı. Önceki koruyucu ailelerimde eksik olan bire bir ilgiden çok hoşlandığım için ona yardım ettim.

Kısa süre sonra, garajı benim için büyük bir yatak odasına dönüştürdü. Bu, inşaatla ilgili her şeye olan sevgimin başlangıcı oldu, çünkü tadilatın her aşamasında bana yardım etmeme izin verdi.

Normalde uzun, sürüncemeli konuşmalardan hoşlanmazdı. Duygularını eylemleriyle gösterirdi. Yeniden düzenleme projesinde bana yardım ettirmek, benimle bağ kurma yöntemiymiş. Ve işe yaramıştı.

Bu işi çok seviyordum. Ama yine de, Ash fazla konuşkan bir insan olmasa da, kendisi için bile aşırı derecede sessizdi.

"Neden sessiz kalıyorsun?" diye motor bloğundan seslendim.

Anahtarının çıkardığı ses kesildi. "Sebebi yok."

Birkaç dakika daha çalışmasına izin verdim, aramızda sadece metalin metale çarpma sesi vardı, sonra ışığı motor bloğuna astım ve yedek creeper'ını aldım. Onun yanına, kamyonun altına kaydardım. "Cidden, Ash. Ne oluyor?"

O içini çekip başını bana doğru çevirdi. Yanağındaki yağ lekesine gülümsedim. Buraya taşındığımdan beri yağ, hayatımın bir parçası olmuştu. Birkaç yıl önce taşınmışım ama yağ hala kalmıştı.

Ash kamyonun altından çıktı, ben de onu takip ettim ve ayağa kalkıp ellerini temizlerken ona bakmak için oturdum. "Spor salonunu duydum," diye mırıldandı. Artık kirli olan bezini çalışma tezgahına attı, ama gözlerini başka yere çevirdi.

Ah. Tahmin etmeliydim. Black Claw'da kimse ağzını kapalı tutmayı bilmiyordu. "Evet, ne olmuş?"

"Bu işleri tek başına yapmandan nefret ediyorum. Sana bir şey olursa ne yaparım ben?" Gözlerini bana dikti, o baba bakışı beni rahatsızlık içinde kıvrandırdı.

"Ben iyiyim, Ash." Gözlerimi devirdikten sonra, merdivenden atladım ve elini tuttum. "Hiçbir tehlike altında değilim. Ayrıca, kemerimde veya çantamda her zaman biber gazım var. Dikkatliyim."

"Birini işe alırsan daha rahat ederim," dedi. Elimi sıktı, güvenliğim için endişelerini oraya yansıtarak. "Başarılısın. Yönetici ol."

Bu her zaman planım olmuştu, ama yine de çalışmayı bırakmak istemiyordum. "Aslında bunu düşünüyordum. Ama küçük işimi sadece iki yıldır yürütüyorum ve ancak son zamanlarda part-time birini işe almayı düşünecek kadar yoğun olmaya başladım."

"Sadece sana yardım edecek veya işlere seninle birlikte gidecek biri olması meselesi değil," dedi. "Kendini yoracağından endişeleniyorum. Sen gençsin. Dışarı çıkıp biraz eğlenemeyeceğin kadar çok çalışmamalısın."

Yardımcı olacak birini işe almak kötü bir fikir değildi, ama ben henüz hazır değildim. Yine de yaşlı adamı yatıştıırdım, en azından başımdan savmak için. "Tamam. Ofise bir ilan asacağım."

Ash bana gülümsedi, yanağındaki yağ kırışıklıklarına yerleşmişti. "Senin yetenekli olmadığını düşündüğümünden değil. Seni ben eğittim!" Gururla göğsünü kabarttı. "Senin çok iyi olduğunu biliyorum."

"Tabii ki iyiyim." Ona gülerek temiz bir bez uzattım. "Şimdi yüzünü sil, ihtiyar."

Güzel bir ziyaret oldu. O garajda yaptığı dağınıklığı temizlerken ben de öğle yemeğı hazırladım, sonra arkadaşım ve en büyük müşterim Abby'nin kiralık evlerinde tamir etmem gereken bir soba için bir parça almaya uğramam gerekti.

Kız kardeşim Melody bana mesaj attığında, ben günü bitirmeye hazırdım.

Bu akşam içki içelim. Saat 8'de barda buluşalım. Mazeret kabul etmiyorum.

Cuma gecesi idi. Neden çıkmayayım ki? Uygulamamı kontrol ettim ve sabah için randevum olmadığından emin oldum, sonra kendimi engelledim. Biri bir şey ayarlamak isterse, beni meşgul olarak gösterecekti. Sonra duşa girmeden önce en iyi arkadaşım Beth'e mesaj atıp onu da davet ettim. Arkadaşı Abby'yi de getirebileceğı sürece geleceğini söyledi.

Ne kadar kalabalık olursa o kadar eğlenceli olur.

O mesajı gönderdikten sonra hazırlanmaya başladım. Son zamanlarda kendimi biraz yalnız hissediyordum. Belki de Black Claw'daki küçük barda nihayet iyi bir tek gecelik ilişki bulabilirdim.

Evet, tabii. Henüz gerçekleşmemiştı. Şimdi de gerçekleşmesi pek olası değildi. Yine de, skinny jean ve düğmeli gömlek birilerini kandırabilirdi ve bol iş kıyafetlerimden çok farklıydı. Omuz silktim ve kabul ettim.

İçki içmeyi planladığımı çok iyi bildiğimden, beni bara götürmesi için bir araç çağırdım, sonra akşam geç saatlerde beni eve götürmesi için bir tane daha ayarladım. Beth ve Abby'nin içki içmeyi planlayıp planlamadıklarını bilmiyordum, ama Melody'nin içeceğini biliyordum. Muhtemelen ikimiz de benim evimde baygın halde uyanacaktık. Oraya vardığımda, mekan zaten oldukça kalabalıktı.

"Merhaba!" Üç arkadaşım ve Abby'nin kardeşi Harley zaten oradaydı. "Sizi görmek ne güzel," dedim sıcak bir şekilde. Birkaç kez

birkaç kez kızlar gecesi yapmıştık ama başka bir bağımız yoktu.

"Umarım benim de katılmamın sakıncası yoktur," dedi. "Ama çocuklardan ve erkeklerden uzak bir an geçirmem gerekiyordu. Onlar bir sürü ejderhadan daha kötüdür."

Abby ve Beth kahkahalara boğuldu. Melody ve ben, şakanın gerektirdiğinden daha fazla güldüklerinde birbirimize şaşkın şaşkın baktık. "Merak etmeyin," dedim. "Kızlar gecesinde masanın dolu olmasını seviyorum. Ayrıca, hepiniz Kingston'larla çıkıyorsunuz, umarım erkekler bizi rahatsız etmez."

Melody, daha önce sadece birkaç kez görüştüğü arkadaşlarıma baktı. "Hepiniz mi?" diye sordu, inanamadan. "Beth ve Maddox'u biliyordum, ama vay canına."

Abby başını salladı. "Evet, ben Jury ile nişanlıyım ve Harley, Kingston ailesinin onursal üyesi olan Stefan ile birlikte."

Biri eski müzik kutusunu tekrar çalıştırdı, bu yüzden sesimizi duyurmak için yüksek sesle konuşmak zorunda kaldık. "Peki, herkesin yeni haberleri neler?" diye sordu Abby. "Kara? Seninle ilgili bir şey var mı?"

Omuz silktim ve başımı salladım. "Birini işe almayı düşünüyorum, ama bu önemli bir şey değil. Aslında sadece babamı mutlu etmeye çalışıyorum."

Melody ellerini birleştirdi ve hayretle nefesini tuttu. "Öyle yapmalısın!"

Beth de şiddetle başını salladı. Ne kadar meşgul olduğumu çok iyi biliyordu. "Katılıyorum," diye bağırırcasına söyledi. "Her şeyi halletmek için zar zor vaktin oluyor. Evlerde de birkaç önemsiz işin beklediğini biliyorum."

Kahretsin. Onları unutmuştum. Kiracılarından biri ayağı takılıp bastonuyla duvarda küçük bir delik açmıştı. Yalan söylediklerini ve duvara yumruk attıklarını düşünürdüm - sinirler gerildiğinde bunu pek çok kez görmüştüm - ama kadın yetmişli yaşlarındaydı. Bir şey kırmadığı için şanslıydı.

"Sadece bir asistan tutsan bile," dedi Beth. "Birine ihtiyacın var. Bir kadın bulmaya çalışabilirsin!"

Bunu hiç düşünmemiştim ve bu fikir hoşuma gitti. "Bu harika olur. Kadınlardan oluşan bir şirket kurmaya çalışabilirim."

Herkes yardıma ihtiyacım olduğu konusunda hemfikirdi ve bu işi isteyebilecek kadınlar tanıyıp tanımadıklarını konuştular. "Ama kimseyi eğitmek için gerçekten vaktim yok," diye düşündüm. Ne kadar istesem de, şu anda bu mümkün değildi. Bu fikri şimdilik rafa kaldırdım.

İçkiler akmaya devam etti ve kesintiye uğradığımızda, ben oldukça sarhoş olmuştum. Bir grup erkek masamıza geldi. "Güzel bayanları eve bırakmaya geldik," dedi Jury bize gülümseyerek. Abby ayağa fırladı ve kollarıyla onun boynuna sarıldı. Masaya birkaç sandalye daha çekip, herkes masaya sıkışana kadar oturdular.

"Hey, durun," dedim huysuzca. "Bu kızlar gecesi olmalı." "Hala öyle."

Spor salonundaki gizemli, isimsiz Kingston yanıma bir sandalye çekti.

Melody bana doğru eğildi ve gözlerinde yıldızlar parlayarak elini uzattı. "Merhaba, ben Melody. Kara ile tanıştın mı?"

Rico, ben ona bakmamaya çalışırken elini sıktı. "Evet, Kara ve ben bu hafta başında spor salonunda tanıştık."

"Geçen hafta," diye düzelttim. Bir önceki cumartesi spor salonunda tanışmıştık. "Teknik olarak."

Bana şüpheli bir bakış attı, ama ben hızla başımı çevirdim. Bunun kaba bir davranış olabileceği aklıma geldi, ama Kingstonların bir başka fethine dönüşecek havada değildim. Kingstonların kızlar gecesine davetsiz misafir olarak gelmesi, keyfimi biraz kaçırmıştı.

Melody onunla konuşmaya çalışmaya devam etti, ama o ilgilenmiyordu. Tam olarak kaba değildi, ama her soruya kısa ve kibar cevaplar veriyordu. Onun çekici olduğunu düşündüğünü ve onunla yer değiştirmeyi teklif etmeyi düşündüğünü biliyordum, ama henüz ayağa kalkabileceğime emin değildim.

"Hey, Kara," dedi Beth. "İş arayan kaslı bir adam tanıyorum."

Gülümsedim ve dikleştim, Melody ve Rico'nun konuşmasından başka bir konuşma yapmaya hazırdım. "Harika. Ona ofise gelmesini söylemelisin."

İlk başta her şeyi kiralık evimden yürütüyordum, ama bir süre sonra son iki yılda biriktirdiğim parçalar ve aletler evimi doldurmuştu. Marketin yanındaki küçük dükkanlar arasında küçük bir oda boşaldığında, bu fırsatı kaçırmadım.

, bu fırsatı hemen değerlendirdim. Donanım mağazasının yanında olması daha iyi olurdu, ama Black Claw'da kasabadaki her yer çok değerliydi.

Beth'in iş arayan tanıdığı kişi hakkında başka bir şey söylemesini bekledim, ama Rico öne doğru eğildi. "Güzel görünüyorsun," dedi, biraz garip bir şekilde ve kulağıma biraz fazla yakın bir mesafeden. Beth gözlerini kocaman açtı ve Rico'ya doğru hafifçe başını salladı.

Ruh halim daha da kötüleşti. Kahretsin. Bir içki daha içmem gerekiyordu.

Bir garson, shotlarla dolu bir tepsiyle yanımızdan geçti. "Oh!" diye seslendim. "Buraya!"

Tüm kızlara birer içki ısmarladıktan ve olabildiğince hızlı bir şekilde ikimi yudumladıktan sonra, Rico'ya dönüp inanamayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdım. "Güzel miyim?"

Neredeyse tereddütle başını salladı. "Evet, seni gördüğüm tek seferde iş kıyafetleri giyi-yordun. Sadece sana iltifat etmek istedim."

Neden erkekler bizim tek istediğimizin iltifat olduğunu düşünüyorlar? Yine de, sohbet etmeye ve nazik olmaya çalışıyordu. "Teşekkür ederim," dedim ve bir shot daha içtim.

"Tabii. Yani, seni neredeyse tanıyamı-yordum," dedi gülerek. "İş kıyafetlerini çıkardığında, yani."

"yle mi?" Ne demek istiyordu? Kırılmamaya çalışıyordum, ama en azından daha önce nazik görünüyordu. Sonunda diğer pislikler gibi mi olacaktı? Bu gecenin iyimserliği buraya kadarmış.

Karşımızda, Beth onu durdurmak için ince bir şekilde onun dikkatini çekmeye çalışıyordu, ama onun dikkati tamamen bana odaklanmıştı.

"Evet, flanel gömlek ve kemerle çok tatlıydın, ama şimdi sanki..." Sözleri beni giderek daha rahatsız ederken, biraz tkezlemiş gibi görünüyordu ve yüzündeki ifade, ne demek istediğini yeni fark ettiğini düşündürdü. "Gerçekten çok güzel. Çok güzel görünüyorsun," diye bitirdi.

"Neye benzediğimi söylemek zereydin? Ne?" Ne söylemek üzere olduğunu çok iyi biliyordum. Beth ve Melody, ne olacağını zaten bildikleri için yüzlerini buruşturdular.

"Hiçbir şey," diye bağırdı. Jukebox'tan alan şarkı kesildi ve kelime sonunda bir

barın dikkatini çekti, ama artık umurumda değildi.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım, içtiğim iki shot dilimi gevşetmeye başlamıştı. Bu hiç iyiye işaret değildi. "Ben giysilerim değilim, biliyorsun." Ses tonumu kontrol etme yeteneğimi tamamen kaybetmiştim. Tamamen cadaloz olmamaya çalışıyordum ama nasıl algılandığımı gerçekten bilemiyordum. "Onlar benim kim olduğumu tanımlamıyor."

O anda, konuyu kapatıp devam etmeye hazırdım, ama lanet olsun, Rico bir şey daha söylemek zorundaydı. "Üzgünüm." Hiç de üzgün gibi gelmiyordu. "Sadece çok kadınsı ve hanımefendi gibi görüldüğünü kastettim."

İş kıyafetlerimi giydiğimde bir erkek gibi görüldüğüm zamanların aksine. Vay canına. Geçen gün spor salonunda gösterdiğim anlayışlı tavır da buraya kadarmış. Bu adam canı cehenneme. "En azından istediğim zaman yeterince kadın olabilirim, aynı zamanda gerçek bir işi sürdürebilecek kadar da erkek."

Rico'nun iş arayan kişi olduğunu anlamıştım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sözlerim umduğum etkiyi yaratmıştı. Yüzü kapandı ve bana öfkeyle baktı. Masadaki herkes bizim konuşmamız sırasında sessizliğe büründü.

Telefonum bip sesi çıkardı ve Rico'nun cevap vermesini beklemekten dikkatimi dağıttı. Rideshare'im için zaman gelmişti. "Arabam geldi," dedim. "Hepinizle görüşmek güzeldi." Ayağa kalkarken hafifçe sallandım. "Melody, benimle geliyor musun?"

Melody'nin gözleri benimle Rico arasında gidip geldi, ama ben ona bakarak onurlandırmadım.

"Seni eve bırakabiliriz," dedi Jury, "eğer araban yoksa."

Melody omuz silkti ve kolunu koluma taktı. "Onu ben çıkarırım."

Birlikte yürüdük ve ben, ikimizin de bardan geçerken sendelediğimizi fark edecek kadar sarhoş değildim. "İyi misin?" diye fısıldadı. "İstersen seninle gelirim."

Onu rahatlatmak için elini sıktım. "Hayır, sorun yok. Sadece eve gidip uyumak istiyorum."

Uzun bir kucaklaşmanın ardından, ihtiyacım olursa onu aramamı fısıldadı ve ben küçük bir sedanın arka koltuğuna binip ayrıldım.

Eve gidip yatağa girene kadar gözyaşlarımı tutabildim.

Sadece yeteneklerimle değerlendirilmek istedim, iş kıyafetleri giydiğim için yargılanmak *istemedim*. Bu neden çok fazla bir istek oldu?

4 RİCO

Cumartesi tam bir fiyaskoydu. Sabah erkenden kalkıp şehre çıktım, Main Caddesi'ndeki tüm dükkanları dolaşarak iş aradım. Lanet olası marketi ve benzin istasyonunu bile denedim.

Kimse işçi almıyordu ve işçi alanlar da vasıflı işçiler arıyordu. Benim tek vasfım başımı belaya sokmaktı. Hatta, bunu aktif olarak yapmamaya çalışırken bile başarabiliyordum. Birkaç yerde yöneticiler kadındı ve Kingston'a yakınlaşmak ya da flört etmek istedikleri çok açıktı. Sürekli taciz edilmek için at ahırlarını temizlemeye niyetim yoktu.

Pazar günü ise iş aramaya bile kalkışamadım. Black Claw pazar günleri kapalıydı. Her zaman öyleydi. Malikanede oturup dizüstü bilgisayarımda iş başvurusunda bulunabileceğim yerler düşünmeye çalıştım. Her şey olumsuz sonuçlandı. Kasabanın en iyi fotoğrafçısı bir çırac arıyordu, ama bir yıl sonra istifa edeceğim için bana eğitim verme zahmetine girmesini istemedim. Başka biri bu beceriyi öğrenip hayatının geri kalanında kullanabilecekken, bu çok kötü olurdu. Mirasımı alıp hayatıma devam etmek istiyordum, ama tamamen işe yaramaz bir insan olmak da istemiyordum. Başımı belaya sokan adamlar, gerçek kaybedenlerdi. Onlarla takılmak, amcalarımın fark ettiğinden daha fazlasını öğretti bana. Bana tam olarak ne yapmamam gerektiğini öğrettiler.

hayattan ne istediğimi ve kim olmak istemediğimi.

En azından o dönemden iyi bir şey çıktı.

Duştan çıktığımda telefonum çaldı, bulanık bir Pazartesi günü tekrar sokağa çıkmaktan korkuyordum. Herkes Pazartesi günlerini nefret ederdi, bu yüzden kötü bir ruh hali içinde olanların beni işe almak istemeyeceğinden endişeleniyordum. Belki de yanıma bir sürü kahve almalıyım. Kahve iyi bir rüşvet olur, değil mi?

Bildirim Jury'den gelen bir mesajdı. **Bir iş için ipucu buldum.**

Hemen cevap verdim. **Kabul ediyorum ama kimseye söyleme. Aile bağlantılarımı kullanmamam gerektiğini söylediler.**

Ben güzel bir kot pantolon giyerken, birkaç dakika sonra cevap verdi. Takım elbise pantolonu veya kumaş pantolon giymeye kendimi ikna edemedim. Benim gibi birini işe alacak hiçbir iş o kadar şık olmazdı.

Bağlantım yoktu. Bir pencerede bir ilan gördüm.

Ardından adresi verdi. Main Street'teydi. Cumartesi günü tabelası olan tüm yerleri kesinlikle gezeceğimi biliyordum, bu yüzden bu yeni bir fırsat olmalıydı.

Kahretsin. Acele etmem gerekiyordu.

Görünüşümün iyi olduğundan emin olduktan sonra, aşağıya indim ve Carla teyzem beni durdurmadan ön kapıdan dışarı çıktım. Eğer beni pençelerine alırsa, kahvaltı yapmam için zaman ayırmamı isterdi. Başka biri oraya önce gidip işi kapmasın diye bu fırsatı kaçırmak istemedim.

Karanlık bulutlar gökyüzünde alçalmıştı ve her an yağmaya başlayacak gibi görünüyordu. Kasaba hala oldukça uykulu bir haldaydı, çoğu insan ya işine gitmiş ya da henüz dışarı çıkmaya hazır değildi. Trafikte sıkışmadan hızlıca dükkana vardım, ama pencerede "Açık" yazan bir tabela yanıyordu. Boynumu uzatıp ön camdan içeriye baktım, bir tabela asılı mı diye, ama ne tür bir iş yeri olduğunu anlayacak hiçbir şey göremedim. Kahretsin. Tek işaret, pencerede "Eleman Aranıyor" yazan tabela ve içini görmemi engelleyen yansıtıcı camlardı.

En kötü ihtimalle yine reddedilirdim. Zaten bütün hafta sonu boyunca bunu duymamış değildim. İçeri girip nasıl bir yer olduğunu görsem de olurdu.

Valor, kamyonetin kapısını açmadan önce beni durdurdu. *Kara'yı bul ve özür dile.*

Bardan çıktığımız andan beri olduğu gibi, onu görmezden geldim. Kara'nın ortamı temizlemeden gitmesine kesinlikle karşı çıkmıştı.

Bir bakıma, Kara haklıydı. Kara iş kıyafetleriyle çok güzeldi. O gece söylediklerimle demek istediğim, spor salonunda olduğu kadar şık kıyafetlerle de güzel görüldüğüydü, ama

gündelik davranmaya ve bunu büyütmemeye çalışıyordum. Kara'nın ifadesine bakılırsa, bu büyük bir ters tepmişti.

Şu anda bir eşe sahip olacak durumda değildim. Ayrıca, o da bazı incitici sözler söylemişti. Ben de onun kadar özür dilenmeyi hak ediyordum. Son söylediği şey, benim bir işi sürdüreceğim kadar erkek olmadığımды.

İşimi *sürdüremeyeceğimden* değil. Sadece henüz buna ihtiyacım olmamıştı. Şimdiye kadar.

Kamyonetin kapısını açar açmaz anladım. Yağmurun yaklaşan kokusunun altında, Kara'nın tarçın kokusu bu binanın her yerine yayılmıştı. Bir elim kapı kolunda, otoparkta etrafa baktım ve tabii ki, onun kokusu vardı, duyularımı ele geçiriyor ve Valor'u onu sahiplenme ihtiyacıyla kükretiriyordu.

Ona, günümüzde erkeklerin kadınları sahiplenmediğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Ben aynı fikirde değilim.

Onun istediği gibi düşünmesine izin vereceğimi düşündüm. Onunla tartışmanın anlamsız olduğunu çok erken öğrenmişim.

Derin bir nefes alıp kamyonetten indim ve yardıma ihtiyacı olan gizemli işletmenin kapısına doğru yürüdüm.

Kamyonetimle dükkanın kapısı arasındaki birkaç adımda, birden fazla kez geri dönmeyi düşündüm. Ama iş iştir, Kara için çalışmak olsa bile. Belki de barda tam bir pislik gibi davranmak istemediğimi ona ikna edebilirdim. Muhtemelen.

Eğer geri dönüp gidersem, Valor da bir daha benimle konuşmayabilirdi.

Hızlı bir düşünme sürecinden ve sırtıma düşmeye başlayan soğuk damlaların biraz cesaretlendirmesinden sonra, sonunda kapıyı itip içeri girdim. Kara'nın baştan çıkarıcı kokusu içeride o kadar güçlüydü ki, sanki saçlarında yüzüyormuşum gibiydim ve aletlerin metalik kokusu neredeyse tamamen örtülmüştü.

Tamamen hoş olmayan bir koku değildi.

Düzgünce dizilmiş aletlerin ve inşaat malzemelerinin bulunduğu raflara bakarken göğsümdeki sıkıntı daha da arttı. Hiçbir erkeğin garajını bu kadar düzenli görmemişim. Kadınlar için bir puan.

Parmağımı rafların birinde boş boş gezdirdim. "Merhaba?" diye seslendim.

Kara hemen cevap verdi. "Hey! Arkada."

Odanın karşısına geçip bir kapıdan içeri girdim. Kara, tuhaf büyüteçler takmış bir masada oturmuş, bir tür bilgisayar kartına lehim demiri uyguluyordu. Bana baktığında, büyüteç sayesinde gözleri kocaman görünüyordu.

Bu tamamen sevimliydi ve ona gülmek de zordu.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlüklerini çıkardı ve bana sert bir bakış attı.

"Jüri bana kasabada bir iş ilanı olduğunu söyledi. Üzgünüm, buraya gelene kadar bunun senin için olduğunu fark etmemiştim." Başımı salladım ve ayrılmak için döndüm, sonra durdum. "Ama buradayken, ağızımdan çıkanlar için özür dilemek istedim, giyinik halinle iyi görüldüğün için. İş kıyafetlerinle kötü görüldüğünü ima etmek istemedim ve işler istemediğim bir şekilde tırmandı." O şok içinde bana bakarken, ben de garip bir şekilde boğazımı temizledim, birkaç saniye bekledim, sonra tekrar başımı salladım. "Açıkçası, birlikte alışamayız. İşini böldüğüm için özür dilerim."

Garip bir durumun ortasında kalmaktansa odadan hızla çıktım ve ön odanın ortasına kadar geldim ki o seslendi. "Bekle!"

Donakaldım ve arkamı döndüm. Diğeri odaya geri dönmemi mi istiyordu? Kararsız bir şekilde ağırlığımı bir ayağımdan diğeriye aktardım. Orada kalmalı mıydım, geri dönmeli miydim? Neyse ki, bir saniye sonra kapıdan içeri girdi ve beni bu kararı vermek zorunda bırakmadı.

"Otur," dedi ve her iki yanında sandalyeler bulunan küçük bir masayı işaret etti.

Gitmek için bir sürü neden beynimde çılgın bir top gibi zıplıyordu, ama söyleneni yaptım. Karşısındaki ahşap katlanır sandalyenin kenarına oturup, dizlerime parmaklarımla vurarak bekledim.

Kara bir dizüstü bilgisayarı açtı ve birkaç kez klavyeye vurduktan sonra tekrar bana baktı. Kesinlikle sinirli görünüyordu. Parmaklarımla vurmayı bıraktım. "Bakım deneyiminiz nedir?"

Kahretsin. Hemen bir ezik gibi konuşmak zorunda kaldım. "Hiç yok. Ama öğrenmeye istekliyim ve çok hızlı öğrenirim."

Dudaklarını kıvırdı ve bana tekrar bakmadan önce dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazdı. "Önceki iş deneyiminiz?"

Kafamı salladım. "Önemli bir şey yok. Size dürüst olabilir miyim?"

Başka bir soru sormak için ağzını açmış gibi görünüyordu ama dişlerini sıkıp başını salladı. "Lütfen."

"Yirmi beş yaşına girdiğimde miras alacağım. Hiç iş bulmak niyetinde değildim."

Mükemmel bir şekilde zarif kaşlarından biri yukarı kalktı.

Oh, çabucak açıklığa kavuşturmam gerekiyordu. O hayır demeye karar vermeden önce, söylemek istediklerimin geri kalanını aceleyle söyledim. "Mirasımı alabilmek için bir yıl boyunca bir işte çalışmam gerekiyor. Ve bunu yapmaktan çekinmiyorum. Hiçbir şeyi tamir edemeyen, hiçbir şey yapamayan, tamamen işe yaramaz bir insan olmak istemiyorum. Stefan'ın oto tamirhanesinde biraz deneyim kazandım, ama bakım işi tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyor."

Kaşlarını kaldırdı ve tekrar ağzını açmaya başladı, ama şimdi kendimi satmam gerekiyordu. "Ve bir yıl sonra bu işi bırakacağımı biliyorum, bu yüzden bana asgari ücret ödeyebilirsiniz. Deneyimli tamirciler bunun üç katını veya daha fazlasını isterler, hatta diğer çıraklar bile daha fazlasını isterler. Çok fazla paraya ihtiyacım yok, ama eğitim, ücret farkına değer."

Kara tekrar ağzını kapattı ve beni değerlendirir gibi baktı. "Peki, *bir* şey yapmayı biliyor musun? Stefan için ne yapıyordun?"

"Yağ ve lastik değiştirebilirim, karoseri atölyesindeki işleri yapabilirim. Duyduğuma göre orada iyi iş çıkarmışım. Bu iş de o kadar farklı olamaz. Kendimi bu işi yapabilecek kadar yetenekli hissediyorum, ama nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Keskin tırnağıyla dizüstü bilgisayarın kenarına hafifçe vurdu. "O zaman neden hala tamirhanede çalışmıyorsun?"

Kahretsin. Ona dürüst olacağımı söylemişim ve tavrı sinirli olmaktan değerlendirci bir hale gelmişti. Herkes her zaman gerçeğin en iyi seçeneği olduğunu söylerdi. İç geçirdim ve ağzımdan kaçırdım. "Çok sık geç kalıyordum, çok sık izin alıyordum. İş ciddiye almıyordum."

Yüzü yine kapandı. Kahretsin!

Ellerimi havaya kaldırarak onun tepkisini engelledim. "Ama şimdi ciddiym. Çok ciddiym. Eğer senin için iyi iş çıkaramazsam ve beni kovarsan, güven fonumu bağışlarlar."

Kara gülmemeye çalışırken yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi.

Buna biraz sinirlenmeden edemedim, ama ağzımı kapalı tuttum.

Sonunda, o da ayıldı ve başını bana doğru eğdi, dirseklerine yaslanarak öne doğru eğildi ve gözlerime baktı. "Fikirlerini kendine saklayabilir misin?"

Valor eğlenerek homurdandı, ben ise onu görmezden gelerek birkaç kez göz kırptım ve bunu yapıp yapamayacağımı düşündüm. "Sanırım yapabilirim. Kesinlikle deneyeceğim."

O tekrar geriye yaslanarak burnunu çekti. "Eminim. Sana bir şans vereceğim, ama şöyle yapacağız. İlk ay, işin net maliyetinin yüzde onunu alacaksın. Yani, o iş için özel olarak satın almamız gereken tüm ekipman ve parçalar toplam maliyetin içinden çıkarılacak, sonra sen yüzde onu, ben yüzde doksanını alacağım."

Her şeye razı olmak için başımı salladım. Makul bir sürüş mesafesinde başka iş yoktu. Bana bir şans vermezse, başım belaya girecekti. Koltuğumda öne doğru eğildim, eski ahşap sandalye gıcırdadı.

"Geç kalırsan, yüzde ikisini kaybedersin. Gelmezsen, bir sonraki işin yarısını kaybedersin ve sadece yüzde beşini alırsın."

Kahretsin. Sert davranacaktı. Ama geç kalmayacağımı garanti ederdim ve bunu kanıtlardım. "Tamam. Kabul ediyorum."

"Tek başına işe gittiğinde bir iki şey öğrendikten sonra, durum tersine döner. Sen yüzde doksanını alırsın, ben yüzde onu."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu çok cömertçe."

O da başını salladı. "Biliyorum. Ama o kadar uzun süre dayanırsan, bunu hak edersin." Gömleğime baktı. "Aletlerin var mı?"

Kafamı salladım.

O tısladı. "Şimdilik yeterli, ama sana sahip olman gereken temel aletlerin bir listesini yapacağım. Güven fonunu aldığında ve ne yapacaksan onu yapmaya gittiğinde, evinde bazı temel aletlere ihtiyacın olacak."

Ben de başımı sallayarak, yapabildiğim en nazik gülümsemeyle onayladım. "İnsanlar kadın bir bakım elemanının o kadar da kötü bir şey olmadığını fark ettikçe, işlerim gittikçe yoğunlaşıyor.

bakım görevlisi olmasının o kadar da kötü bir şey olmadığını fark ettikçe, işlerim gittikçe yoğunlaşıyor. Ama hızlı öğrenmen gerekiyor. Bu hızla büyümeye devam edersem, yaklaşık bir ay içinde bazı çağrılarını kendi başına yapabilmen gerekecek. Bunu başarabilir misin?"

Bazen tembel olduğumu ve sorumluluk almak istemediğimi biliyordum, ama aptal değildim. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Son bir şey daha var," dedi iç çekerek. "Babam, özellikle spor salonuna gittiğimde yanımda bir kaslı adam bulundurmam için bana baskı yapıyor. Ama kimsenin patronun ben olmadığını düşünmesine izin vermeyeceğim. Yetkili benim, uzman benim. Sen çıraksın, anladın mı?"

Yalnız başına bu işi yapamadığı için beni işe aldığını düşünmemden endişeleniyordu. "Kim isterse istesin, ben buraya öğrenmeye geldim. Uzman olan sensin." İki elimi kaldırıp gözlerimi kapattım ve başımı eğdim. "Endişelenme."

Gerçekten her şeyi kabul ettim, ona boyun eğdim ve her şeye evet dedim, onun bunu düşünmeye bile istekli olmasına şaşırmıştım. Kararları veren ve nasıl olacağını söyleyen kişi olmamak tuhaf geliyordu, ama bu tam olarak olumsuz bir duygu değildi.

Ona boyun eğmekten rahatsız değilim.

Bu beni tamamen hazırlıksız yakaladı. Valor kimseye boyun eğmezdi, asla. Aslında bana bile. Eğer onun liderlik etmesine izin veriyorsa, bu Kara konusunda onun için umut kalmadığı anlamına geliyordu.

Bu bir sorun olacaktı.

5
KARA

Rico pazartesi günü işe başlamayı istemişti, ama benim kaçıramayacağım yıllık kadın muayenem vardı. O lanet muayenelerden nefret ediyordum ve her zaman kendime güzel bir akşam yemeği ve aynı zamanda kendimi şımartacak bir şey ısmarlıyordum. Bu sefer pedikür yaptırdım.

Onu Pazar günü çalıştırmak yerine, bir video paylaşım uygulamasında bulduğum bir dizi videoyu ona e-posta ile gönderdim. Bu videolar, kullanacağımız farklı türdeki alet ve ekipmanlar gibi çeşitli alanların temellerini ve cihazların onarımı gibi bazı pratik bilgileri içeriyordu.

Eğer izlerse, harika olur. Bu yardımcı olur. İzlemezse, yetkin olmak için çok daha fazla çalışması gerekir. Tamamen ona kalmış.

Her halükarda, benim için bir sakıncası yoktu. Rico'yu işe almayı kabul etmemin nedenlerinden biri, ona karşı koyabileceğimi bilmemdi. O, ne kadar uysal ve istediğim her şeyi yapmaya hazır gibi görünse de, kibirli ve gururlu biriydi. Elbette çekiciydi, ama beni etkilemek için çekicilikten çok daha fazlası gerekiyordu.

Ve Rico kesinlikle diğer niteliklere sahip değildi. Sıcakkanlı ya da şefkatli değildi; beni kendinden önce düşünecek kadar iyi kalpli değildi. Rico'ya aşık olma tehlikesi yoktu. Hayır.

Her ne kadar çekici ve seksi olsa da. Ve sedir ağacı gibi güzel koksa da.

Ugh, ben ne tür bir tuhaf insandım? Kes şunu.

Rico'ya saat 9:00'da ofiste olmasını söylediğim için, ben de tam saat 9:00'da ofise vardım. Kamyoneti otoparkta yoktu, ama beş dakikalık gecikmeyi geç kalma olarak değerlendirmedim. Ona biraz zaman tanıyacaktım. Belki bir traktör ya da başka bir şey onu geciktirmişti. Bu, daha önce bana da

bana da daha önce, Colorado dağlarındaki küçük bir kasabada bile olmuştu.

Ama saat 9:15 geldi ve geçti. O geç kalmıştı.

Kızgın bile değildim. Bu sadece, yapmamız gereken işin benim cebime daha fazla para gireceği, onun cebine ise daha az gireceği anlamına geliyordu. Saat 9:30'da yüzünde somurtkan bir ifadeyle içeri girdiğinde, sinirlenmeden edemedim. "Yeni işine böyle mi başlıyorsun?" diye sordum. "Şimdi bugünkü iş için gerekli aletleri gözden geçirecek vaktimiz yok. Al." O bana şaşkın şaşkın bakarken yedek alet kemerimi ona uzattım. "Senin alet kemerini, benimkini ve eve götüreceğimiz alet kutusunu ben hazırladım."

En azından bana bir sürü bahane uydurmaya çalışmadı, ama tahmin etmek zorunda kalsaydım, geç saatlere kadar içki içtiğini söylerdim. Her şeyi yapıp paçayı sıyrabileceklerini sanan lanet olası zengin çocuklar. Eh, burada ona kolaylık göstermeyecektim ve o da bunu çabucak öğrenecekti.

Ben yapamadan o başını salladı ve alet çantasını aldı. Bu seferlik görmezden geldim. Ne de olsa bana yardım etmek için buradaydı.

"Özür dilerim," dedi. Gözleri samimi görünüyordu, ama temkinliydi. "Bir daha geç kalmayacağım."

Burnumu çekerek özrünü kabul ettim. "Bu işi bir yıl boyunca sürdürmek istiyorsan, bunu ciddiye almalısın."

Yüzünde kısa bir anlık bir rahatsızlık belirdi, ama hemen kayboldu. "Haklısın. Özür dilerim."

İki özür. Vay canına. Etkilendim. Onun için bir gelişme gibi görünüyordu.

Ama bana kapıyı açtığında, ona sert bir bakış attım. Rico sadece omuz silkti. "Sadece nazik davranıyorum," diye mırıldandı.

Kutuyu kamyonetin kasasına koyduktan sonra, sürücü tarafına geçti. "Ben sürsem olur mu?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Neden kamyonumu onun sürmesini isteyeceğimi hayal edemiyordum. "Neden?"

Gülümsedi. "Kamyonet çok büyük."

Ağzım açık kaldı. Bana kapıyı açmak için bir bahane uydurmak zorunda kalmıştı. Ne halt yedi de

"kocaman kamyonumu" sürmeyi teklif etmesinin daha iyi bir fikir olacağını düşündü?

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Gülümsemesi kayboldu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır, sadece bu devasa şeyi sürmekten biraz dinlenmek isteyebileceğini düşündüm."

Burnumu çekerek başımı salladım ve hiç sorun çıkarmadan kamyonete bindim. "On beş yaşımdan beri bu kamyoneti sürüyorum. Bir sonraki işime gitmek için direksiyon başında senin sikine ihtiyacım yok."

Kapıyı çarparak, Rico bana bakarken ve kamyonun etrafında koşarken gürleyen motoru çalıştırdım. "Özür dilerim," dedi hızlıca. "Yemin ederim, bir şey varsaymak istemedim. Sadece yardım etmek istedim. Yani, bunun için buradayım, değil mi?"

"Yardıma ihtiyacım olduğunda, senden isterim," diye hırıldadım. Sinirlenerek, kamyoneti vitese taktım ve lastikleri biraz yakmış olabilirim. "Beni sinirlendirmeden bu işi halledebilir miyiz?"

Başını sallarken dudaklarıyla anahtar çevirme hareketini taklit etti, sonra bu sabah çalışmamız gereken kiralık eve kadar yol boyunca sessiz kaldı. Yolculuk, biraz sakinleşip yapılması gereken işe odaklanmam için yeterli uzunluktaydı. Kiracılar çoktan işe gitmişlerdi, ben de anahtarımı kullanarak içeri girdim.

"Öylece içeri girebiliyor musun?" Rico etrafına bakarak sordu.

Ben başımı salladım. "Evet, ilk işin için şanslısın. Burası oldukça kolay bir yer." Şimdi o videoları izleyip izlemediğini öğrenecektik.

"Neden öyle?" Rico çantayı taşıdı ve beni takip ederek küçük oturma odasından geçip mutfığa girdi.

"Parker ailesi burayı kir alıyor ve çok titizler." Diğer yerlerde gördüğüm dağınıklıkları hatırlayarak güldüm. En azından tezgahın üzerinde kullanılmış prezervatifler yoktu. Tiksindim. "Her zaman böyle olmaz."

"Ah." Çantayı mutfak masasına koydu. "Ne tamir ediyoruz?" "Bir boruyu değiştiriyoruz," dedim. "Oldukça basit. Şimdi, bana şunu ver." şerit metre ve pense." Alet çantasını açıp içindekileri karıştırmasını izledim. Şaşırtıcı bir şekilde, birkaç saniye içinde her iki aleti de çıkardı. "Videoları izledin mi?"

Rico bana İngiliz anahtarını uzatırken durakladı. "Tabii ki. Sen istemiştin."

Cevap vermeden işe başladım. "Buraya yaklaşıp ne yaptığımı izlemelisin. Yaparken açıklayacağım. Bu bilgileri aklında tutmanı bekliyorum çünkü yarın senin kendi başına bir tanesini değiştirmen gerekebilir."

"Devam et," dedi. "Ben de seninle gelirim."

Lavabonun altı dar bir alandı, ama o uygun olduğu kadar sıkıca sıkıştı, sedir ağacı kokulu tıraş losyonu - ya da her neyse

. Bu biraz dikkatimi dağıttı ama idare ettim. Boruyu değiştirmeye başladığımda, onun beklediğimden çok daha iyi ayak uydurabildiğini fark ettim. İşin yaklaşık yarısında, en büyük müşterim ve en iyi arkadaşım Beth'ten bir telefon geldi. En sevmediği kiracılarından biri, klimasının çalışmadığını söylemek için aramıştı.

En azından yalnız gitmek zorunda kalmadım. Adam tam bir pislikti. Beth onu evden çıkarmak için uğraşıyordu, ama adam kira sözleşmesini ihlal edecek bir şey yapmamıştı, bu yüzden Beth sözleşmede belirtilen 60 günlük ihbar süresini uygulamak zorundaydı. Adamın genel olarak pislik olması nedeniyle yasal olarak daha hızlı bir şekilde evden çıkaramayacağını söyledi.

Çok yazık.

Ne yazık ki, eşyalarımızı toplayıp sokağın aşağısına gidip klimasını tamir etmeye başladığımızda, o evdeydi. Kapıyı açtığında resmi bir şekilde "Merhaba, Bay Parker" dedim. "Klima tamiri için geldik."

Bay Parker beni görmezden geldi ve Rico'ya elini uzattı. "Burada olduğun için memnunum evlat. Sanırım bir sızıntı var ya da soğutucu akışkan seviyesi düşük."

Rico kaşlarını kaldırdı ve yaşlı adama sert bir bakış attı. "Endişelerinizi Bayan Hannon'a iletmelisiniz. Ben klima tamiri hakkında henüz hiçbir şey bilmiyorum."

Parker itiraz eden bir ses çıkardı ama bana döndü. Ne olduğunu düşündüğünü açıkladı, ama ses tonu kesinlikle daha soğuktu.

Soğuklukla yaşayabilirdim. Rico'nun Parker'ı uslandırmak için bir şey söylemesi canımı sıkıyordu, ama en azından benimle konuşuyordu. Rico'nun burada olması beklediğim kadar kötü olmayabilirdi. En azından Parker benim bu işi yapamayacağımı söylememişti. Söyleyeceğini düşünmüştüm.

İşime başladığımdan bu yana geçen iki yıl boyunca, erkeklerin sürekli alaycı yorumlarıyla uğraşmak zorunda kaldım. İşlerim hızla büyümeye devam ettiği için bu yorumlar beni yıldırmaya yetmedi elbette, ama bunun büyük bir kısmı Black Claw şehir sınırları içinde başka bir bakım şirketi olmaması ve en yakın şirkette bir kilometre uzunluğunda bir bekleme listesi olmasıyla ilgiliydi.

Maalesef Parker haklıydı. Küçük bir sızıntı vardı ve ihtiyacımız olan şeyi almak için dükkana geri döndüğümüzde kolayca tamir ettik. İşin daha zor olması anlamına gelse bile onun yanılmasını tercih ederdim, ama bu sadece gururumun konuşmasıydı.

Onu tamir ettiğimizde ikimiz de açlıktan ölmek üzereydik. "Öğle yemeği getirdin mi?" diye sordum.

Ben getirmedim. Çoğu gün öğle yemeğimi yanıma alırdım ama bu sabah tezgahın üzerinde unutmuşum. Böyle şeyler yapınca kendimden nefret ediyordum.

"Hayır, ama açlıktan ölüyorum," dedi. "Aklında bir yer var mı?" Omuz silktim. "En yakın yer lokanta."

O da kabul etti, bu yüzden Parker'ın evini temizledikten sonra geç öğle yemeği için oraya gittik. Neyse ki işi çabuk bitmişti ve artık bitmişti.

Kapıdan içeri girer girmez, bunun bir hata olduğunu anladım. Oradaki herkesin gözleri bize çevrildi. Kahretsin. Hepsi, en uygun aday Kingston ile kim çıkıyor diye merak ediyorlardı. Hiçbiri bana ya da yaptığım şeye en ufak bir ilgi göstermiyordu.

Ah, böyle düşündüğümde mantıklı geldi. Hepsi Kingston ile ne yaptığımı merak ediyorlardı. Sadece onun burada olması değil, benimle birlikte olması da önemliydi. Kingston'ın geç öğle yemeğine çıkacağı en son kişi bendim.

Yakında anlayıp bakmayı keseceklerini düşündüğüm için bugün elimden geldiğince görmezden gelmeye çalıştım. Boş bir masaya oturduk. Rico gürültülü plastiğin üzerinden kayarak oturdu ve etrafına bakındı. "Buraya daha önce gelmemiştim," diye mırıldandı.

Ağzım açık kaldı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Black Claw'da yemek yiyebileceğimiz sadece üç yer var. Marketin şarküteri tezgahındaki sandviçleri de sayarsak dört. Burası, dondurma dükkanı ve teknik olarak şehir dışında olan lüks restoran."

Hayatım boyunca tanıdığım bir kız olan garson Cynthia gelip siparişlerimizi aldı. Ondan ne kadar nefret ediyordum. Burada çalıştığını bilseydim, önce marketten sandviç almayı önerirdim.

Rico iki çizburger ve patates kızartması sipariş ederken, Cynthia ona sırtarak göğüslerini birbirine bastırarak dekoltesini daha belirgin hale getirdi. Buranın aile dostu bir restoran olduğunu hatırlatma isteğimi bastırdım. Gözlerini bana çevirdiğinde, yüzüme sahte bir gülümseme yapıştırdım. "Tavuk salatası ve patates kızartması lütfen."

Cynthia sinsi sinsi baktı. "Merhaba Kara.

Nasılsın?" İç geçirdim. "İyiyim, teşekkürler."

"Hâlâ o kadınla görüşüyor musun?" Cynthia mükemmel dişleri ve mükemmel yanağındaki mükemmel gamzesiyle bana gülümsedi. Ne yazık ki içi çirkin biriydi.

Ona boş boş baktım. Ne dediğini hiç anlamamıştım. "Anlamadım?"

"Aurora'dan bir kadınla çıkmıyor muydun? Şimdiye kadar büyük şehre taşınmış olacağını düşünmüştüm, orada daha çok..." Çenesini parmağıyla dokundu. "Senin özel zevklerine ve yeteneklerine uygun kadınlar var." Parıldayan gülümsemesi sertleşti. Beni kışkırttığını biliyordu. Beni kızdırdığını biliyordu.

Ama hayır. Burada oturup bu korkunç kadının beni ezmesine izin vermeyecektim. "Hayır. Bir kadınla çıkmıyorum ve hiç çıkmadım. Eğer çalışanımla flört etmek istiyorsan, mesai saatleri dışında yapabilirsin."

Cynthia saçlarını dramatik bir şekilde geriye attığında Rico'nun gözleri fal taşı gibi açıldı. "Flört etmiyorum." Ses tonu ise tam tersini söylüyordu. Sonra Rico'ya göz kırptı. Ne kadar küstahça bir saçmalık. Onun kiminle flört ettiği umurunda değildi, ama Cynthia ile çıkmaya başlarsa, onun partner seçme yeteneğine olan saygımı tamamen kaybederdim.

Ama artık lisede değildim ve Cynthia da beni ezip geçen zorba değildi. Burada oturup hiçbir şeye katlanmak zorunda değildim, hele ki onun alaycı yorumlarına hiç. "Düşündüm de, burada öğle yemeği yemeyeceğiz galiba," dedim. "Yemeğimize tükürmeyeceğine güvenemem." Ayağa kalktım ve gözleri fal taşı gibi açılmış Rico'ya baktım. "Marketten sandviç alalım mı?"

Ayağa fırladı ve cüzdanını çıkardı. "Tabii," dedi. Masaya beş dolar attı. "İçeceklerimizi ödemek için."

"Annesiz bir kadından bunu beklemeliydim." Cynthia burnunu çekip, yanından geçerken burnunu havaya kaldırdı.

"Hey," dedi Rico sertçe. "Birçok insan annesiz büyür ve gayet iyi olurlar. Sen kendi işine bakmalısın."

Rico'nun gömlek kolunu tutup onu koridordan aşağı çektim. "Teşekkürler," diye fısıldadım. "Ama beni savunmana gerek yok."

Boğazından düşük bir homurtu çıkardı ve dişlerini gösterdi. "O yorumuyla beni kırdı."

Küçük, serin lokantadan çıkıp, kavurucu öğleden sonraya adım attık. "Haklısın," diye mırıldandım. Öğle yemeğinde başarısız olan girişimimizin yakında tüm kasabada konuşulacağını biliyordum ama o anda gerçekten umursamıyordum. Hepsi konuşacak bir şey arıyordu. Her zaman öyleydi.

"Yürüyelim." Bütün o saçmalıklardan sonra, enerjimi yakmam gerekiyordu. Sandviçlerimizi aldıktan sonra geri yürüyüp kamyonetin kasasına oturduk ve yedik. Lokantanın otoparkının arkasına park etmek zorunda kalmıştık, bu yüzden rahatsız edilme tehlikesi pek yoktu.

"En azından artık bu lokantayı denediğini söyleyebilirsin," diye şaka yaptım ve sandviçimin ambalajını açtım. Sahte bir kahkaha attım. Ortamı neşelendirmek için ne gerekiyorsa yaptım.

O burun kıvırdı. "Evet, geç kalmamın sebebi de bu sayılır," dedi. "Mazeret uydurduğumu düşünmeni istemedim, ama Carla teyzem ve Black Claw'daki büyük ailemdeki tüm aşçılar yüzünden, dışarıda yemek yeme fırsatım pek olmadı. Her zaman büyük bir öğle yemeği hazırlarlar ya da beni yemeğe davet ederler. Bu sabah Carla, çıkarken durup *hızlı* bir kahvaltı yapmam için ısrar etti." Gözlerini devirdi. "Carla teyzem dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri haline geldi, ama bunu bilmeliydim. O, hızlı bir yemeğin ne demek olduğunu bilmiyor."

"Teyzenin duygularını incitmemek için kahvaltı yapmak için durduğun için mi geç kaldın?" Eh, utanç verici. En kötüsünü düşünmüştüm, ama o tatlı davranmak için geç kalmıştı. Ona daha sert davranmadığım için mutluydum.

O başını salladı. "Ama yine de. Bunu önceden planlayıp daha erken kalkmalıydım. Merdivenlerden inerken beni görürse, durdurup yemek yedirir diye biliyordum."

Şaşkınlıkla bir saniye ona baktım. Neden insanlardan hep en kötüsünü düşünüyordum? Omuz silktim, sodamı açtım ve büyük bir yudum aldım. Boğazımdan aşağıya kadar çok iyi yaktı.

"Doğru. Daha erken kalkabilirdin. Ama bu seferlik affedeceğim ve maaşımdan kesinti yapmayacağım. Bugün beklediğimden çok daha fazla yardımcı oldun." Bu diplomatik bir yaklaşımdı. Açıkça özür dilemeden o anda yapabileceğim en iyi şey buydu.

Şaşırtıcı bir şekilde, kızardı ve başını eğdi. Yardımcı olabildiği için memnundu. Kahretsin. Bu çok tatlıydı. Kendimi azarladım. Rico hakkında böyle düşünmemem gerekiyordu. O benim çalışanımdı. O birazcık bile ilgilenmiş olsa bile, bu ikimiz için de işleri karmaşıktırdı.

"Herkesin nesi vardı?" Rico sessizce sordu. "Lokantada. Hepsi bakıp fısıldaşıyorlardı. Bu sık sık olur mu?"

Bunu görmezden gelmeye çalışıyordum. Ama onun bunu bilmeye hakkı vardı. "Burası küçük bir kasaba. Onlar böyle yaparlar. Kısmen senin bir Kingston olman yüzünden. Kısmen dedikodu yapmayı sevdikleri için. Kısmen de benim Kingston'ların normalde çıktığı türden bir kadın olmadığım için. Ben..." Nasıl tarif edeceğimi bilemedim, bu yüzden belirsiz bir şekilde omuz silktim. "Bilmiyorum. Ama neyse, kafana takma. Black Claw'da, bir Kingston olarak, bakışlara ve benzeri şeylere alışmalısın."

İlk sandviçinden büyük bir ısırık aldı. Üç tane satın almıştı. "Evet, sanırım onu zaten görmüştüm. Sana zarar verdiği için üzgünüm."

Vay canına. Prens düşünceli olabilirdi. İnanılmaz.

6 RİCO

Kara ve ben güzel bir sohbet ettik. Sandviçlerimi bitirdikten sonra çöplerimizi topladım ve market poşetine koydum. "Hemen dönerim," dedim. Parkın karşısına koşarak gittim ve çöpü atmak için çöp konteynerinin kapağını açtım. Gözümün ucunda bir hareket gördüm ve tüylerim diken diken oldu. Dönüp baktığımda, küçük bir çöp torbası taşıyan Cynthia ile karşı karşıya kaldım. Bana yaklaşıp, vücudu neredeyse benimkine değecek kadar yaklaştı ve çöp torbasını çöp konteynerine attı.

Geri çekildim, ne diyeceğimi bilemedim. Aklımdan farklı seçenekler geçti ama hepsini reddettim. Mümkün olduğunca çabuk onun kişisel alanından uzaklaştım.

Sonra Valor kontrolü ele aldı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve bu beni şaşırttı. Onun benim aracılığımı konuşacağını hiç beklemiyordum. Sesim alçak, boğuk ve inanılmaz derecede öfkeli bir hal aldı.

"Kadın, benden uzak durman akıllıca olur. Özellikle de Kara'dan uzak dur. Sen kaba ve açıkça bir zorbasın."

Sesimin kontrolünü tekrar ele geçirmek için mücadele etmek zorunda kaldım. Valor hiç bu kadar agresif olmamıştı ve kesinlikle daha önce beni istediği gibi davranmaya zorlamamıştı. Kara'yı savunmak, onun içindeki bu tarafı ortaya çıkarmak için yeterliydi. Kara'nın benim, bizim kaderimizdeki eşimiz olması, gerçekten de değdiğinden daha fazla sorun yaratmaya başlamıştı.

Cynthia gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde geri çekildi, kırık bir asfalt parçasına takılıp neredeyse düşüyordu. O yolumdan çekilince bir adım öne çıktım ve çantayı içeri attım. Tek kelime etmedi, ama ben kendimi ona dik dik bakmaktan ve gözlerinin içine bakmaktan alıkoyamadım.

Korkmuştu. Valor kontrolü ele geçirdiğinde sesim nasıl çıkmış olursa olsun, o ne duyduysa, onu korkutmaya yetmişti.

Güzel. Belki benim tavsiyemi dinler ve bundan sonra Kara'yı rahat bırakır.

Bir bakıma haklıydı. Yine de, kimsenin, özellikle de bir kadının benden bu kadar korkması fikrini hiç sevmiyordum. Kimseye zarar vermezdim, onun gibi bir boşluk bile olsa.

Tabii, *kimseye* zarar vermeyeceğim anlamına gelmezdi. Kavgada kendimi savunur ya da yapılması gerekeni yapardım. Benden zayıf birine, örneğin bir kadına zarar vermezdim.

Lanet olsun, gerçekten cinsiyetçi olmamaya çalışıyordum. Ama gerçek şu ki, bir kadına zarar vermezdim, oysa bir erkeğe zarar verme ihtimalim yüksekti. Bu cinsiyetçilikse, öyle olsun.

Yavaşça kamyonete doğru yürüdüm. Kahretsin, Valor. Neden bunu kendim halletmeme izin vermedi?

Ne diyeceğini bilmiyordun.

Biraz daha nazikçe ve kadını korkutmadan söyleyebilirdim.

Birinin eşimize öyle konuşmasına nasıl izin verdin? Onu korumak istemiyor musun?

Elbette onu korumak istedim, ama Kara'nın açıkça kendi başının çaresine bakmayı tercih ettiği bazı durumlar vardı. Büyük bir adam onu tehdit ederken benim müdahale etmemi istemiyorsa, neden tanıdığı bir kadın aynı şeyi yaparken benim müdahale etmemi istesin ki? O aptal kadının kafasını koparmak istesem bile kendimi ve ejderhamı kontrol etmek zorundaydım.

Kamyonete vardığımda Kara bana merakla baktı. "Cynthia'nın o tarafa doğru yürüdüğünü gördüm ama ikinizin konuşup konuşmadığınızı göremedim."

Ben homurdandım ve yatağa yaslandım. "Önemli bir şey değildi. Sadece ikimizi de rahat bırakmasını söyledim."

Kara'nın yeşil gözleri parladı. "Eminim o da bunu dinleyecektir."

Onun alaycı olduğunu anlamam bir saniye sürdü. "Asla bilemezsin." Burnumu havaya kaldırdım. "Çok sert bir ses tonu kullandım."

Kara kamyonetin arkasından çevik bir hareketle atlayıp sürücü koltuğuna doğru dolaşırken, onun kahkahasını dinledim. Melodi içimi titretti. Kahretsin.

Bugün iki işimiz daha olduğunu söylemişti, ama dükkana geri döndü. "İstersen günün geri kalanında izin alabilirsin. İlk günün için iyi iş çıkardın. Beklediğimden çok daha iyiydi."

Ne oluyor? Belki de tüm parasını benimle paylaşmak istememişti, ama ne de olsa sadece yüzde ondu ve teyzeme ve amcama bütün gün dışarıda olacağımı söylemiştim. Erken eve dönersem, işten kovulduğumu veya işimi iyi yapamadığımı düşünebilirlerdi. "Gün henüz bitmedi," diye işaret ettim.

"Biliyorum, ama son iki müşterim kadın ve işler tek başıma yapabileceğim kadar kolay." Bana bakmayı reddetti.

Ah. Utanmıştı. Yemek yerken utancını atlattığını sanmışım, ama Cynthia'yı görünce her şey yeniden ortaya çıkmıştı. "Eğer eminsen," dedim. "Ama gerçekten, gidip yardım etmem sorun değil. Para için değil, ama öğrenmek istiyorum."

"Önemli bir şey değil," dedi biraz daha yüksek sesle. "Fazla bir şey kaçırmayacaksın."

Evet, daha da utanmıştı. Onu daha fazla utandırmak istemediğim için, isteksizce kapıyı açtım.

"Yarın saat dokuzda görüşürüz," dedim. "Tam zamanında."

Gülümsedi. "Teyzen sana erken yemek yedirmesini söyle."

Gözlerimi devirdim ve kamyonetten inip kendi arabama doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda Kara çoktan park yerinden çıkmıştı. Bana el salladı ama hala gözlerime bakmıyordu.

O cadaloz kadar önemsiz birisi yüzünden üzülmesine çok sinir oldum. Cynthia'nın söylediklerine hiç inanmıyordum ama bunu Kara'ya söylemek zordu. Yanlış bir şey söyleyip onu daha da utandırmak istemedim. Sadece bir gecede bunu unutmasını ve yarının yeni bir gün olmasını ummak zorundaydım.

Ona biraz zaman tanımak gerekiyordu. Sonunda mirasımı aldığımda yapmayı planladığım şeyler göz önüne alındığında, bunu anlayabiliyordum.

Erken eve geldiğimi fark etmemeleri için biraz zaman geçirmek için sessizce araba sürmeyi düşündüm, ama o videoları biraz daha izlemek istedim. Kara'nın bana verdiği videoları izlemeseydim, bugün bu kadar yardımcı olamayacağımı biliyordum. Ve ben...

Onu, yaklaşan projeleri gösteren uygulamayı telefonuma yüklemeye ikna ettim, böylece önümüzdeki hafta üzerinde çalışacağımız işleri görebilir ve bu işlerle ilgili videoları izleyebilirdim.

Zararı olmazdı, bu yüzden malikaneye geri döndüm. Sorarlarsa gerçeği söyleyecektim.

Ne yazık ki, kapıdan içeri girer girmez Perry amca beni gördü. "Evde ne işin var?" Ben merdivenlere çıkmadan önce oturma odasından çıktı.

Sadece açıklayacağım ve her şey bitecek diye kendimi ikna etmişim. Ama Perry'nin ses tonu beni çok rahatsız etti. "Önemli bir şey değil," dedim. Hala zarar görmeden kurtulmayı umarak ilk iki basamağı atlardım. Belki biraz savunmacıydım, ama sonra onun sonraki sözleri bunun gerekli olduğunu kanıtladı.

Ellerini önünde kavuşturdu. "Kovuldun, değil mi?"

Senin hakkında en kötüsünü varsayıyorlar.

Valor'un bunu belirtmesine gerek yoktu. Ben zaten biliyordum. "Lanet olsun Perry, neden böyle düşünüyorsun? Neden her zaman benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun?"

"Çünkü beni çok kez hayal kırıklığına uğrattın." Onun alçak, hüzünlü sesi beni öfkeliyordu.

Korkuluğa tutunduğum elimi sıktım. "Neden daha iyi bir insan olmak istediğimi kanıtlama şansı verilmiyor bana? Her seferinde en kötüsünü varsayarsan, nasıl gelişebilirim ki?"

James, doğrudan mutfığa açılan giriş holündeki kapıdan dışarı çıktı. "Ne oluyor? Neden bağırıyorsun?"

Bağırdığımı fark etmemiştim, ama o bunu söylediğinde derin bir nefes aldım.

"Gel otur, evlat." James kolunu omuzlarıma dolamak istercesine uzattı. "Bize neler olduğunu, neden erken geldiğini ve neden bu kadar kolay sinirlendiğini anlat."

Onun istediğini yapmazsam daha fazla tartışma çıkacaktı, bu yüzden geri döndüm, aydınlık oturma odasına girdim ve kanepeye oturdum. "Erken eve gelmem önemli bir şey değildi, gerçekten. Kara bir şeyden utandı ve öğleden sonra yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi."

. İyİ iş çıkardığımı ve yarın saat dokuzda orada olmam gerektiğini söyledi."

James'e sert bir bakış attım. "Carla beni geç kalmaya zorladı. Beni yemek yemeye zorladı."

O gülerek alnını yorgun bir şekilde sildi. "Oğlum, bununla başa çıkmalısın. Carla, hoşumuza gitse de gitmese de hepimizi besleyecek."

Ben başımı salladım. "Evet, yarın alarmımı daha erken kurmayı düşünüyorum."

"Onu utandıran ne oldu?" Perry, James de bir soru sorarken sordu.

"Neden bu kadar alıngansın?"

Yastığın köşesindeki gevşek ipliği parmaklarımla oynadım. "Bu soruların cevabı aynı sayılır. Öğle yemeğinde lokantadaki garson Kara'ya zor anlar yaşattı."

Perry, James ile göz göze geldi. "Ne hakkında?"

"Kara erkek fatma. O, fırfırlı elbiseler giyen tiplerden değil," diye açıkladım.

James başını salladı. "Onu birkaç yıldır tanıyorum. Maddox'tan sadece bir iki yaş küçük ve babasını tanıyorum. Üvey babasını, yani."

Üvey babası. "O üvey çocuk muydu?" Cynthia, Kara'nın annesi hakkında bunu kastetmiş olmalıydı.

James dudaklarını büzdü. "Hazır olduğunda sana kendisi anlatır. Ama o iyi bir çocuk, hep öyleydi. Sadece giyiminde biraz sade. Bunda yanlış bir şey yok." Konuyu kapatır gibi bir kez başını salladı.

"Beğendim." Bu sözler istemeden ağzımdan çıktı. İki amcam da daha fazla açıklama bekledi. "Sadece bakımlı kadınlardan hoşlanmadığımı kastettim. Neyse, bu onu utandırdı. Sonunda lokantadan çıkıp, onun kamyonetinin bagajında sandviç yedik. Çöpümüzü atmaya gittiğimde, Kara'ya kötü davranan kadınla karşılaştım ve çok garip bir şey oldu."

"Ne?" diye sordu James.

Umarım anlarlar. Belki de ejderhalarından biri de aynı şeyi yapmıştı. "Valor... bir nevi kontrolü ele geçirdi. Kadına benden ve Kara'dan uzak durmasını söyledi ve ağzımdan çıkan ejderha sesi

kadını çok korkuttu. Kaçmaya çalışırken neredeyse düşüyordu."

James ve Perry yine birbirlerine baktılar, ama bu sefer yüzlerinde kocaman gülümsemeler vardı.

"Ne?" diye sordum. "Ne bu kadar komik? Ben gülmüyorum ki."

Mutlu olacak pek bir şey görmüyordum. Cynthia'yı ölümüne korkutmuştum ve Valor'un isterse kesinlikle kontrolü ele geçirebileceğini öğrenmiştim. Bu nispeten sakın bir durumdu. Daha dramatik bir durumda kim bilir ne yapardı?

"Oğlum," dedi James. "Kara senin kaderindeki eşin. Valor onu mutlu etmek için neredeyse her şeyi yapar."

Bu doğruydı.

İkisine de kaşlarımı çattım ve sesimi biraz yükselttim. "Black Claw ve kader eşleri hakkında ne var?"

Dikkatim, mutfaktan gelen sesle arkamdaki kapıya çekildi. Bir dakika önce mutfakta arka kapının açılıp kapandığını duymuştum ama önemsememiştım. Maddox ve Jury ellerinde büyük sandviçlerle içeri girdiler. Onlar, marketten aldığım sandviçlerden çok daha lezzetli görünüyorlardı. Eve bu kadar erken geleceğimi bilseydim, bekleyip Carla'nın mükemmel yemeklerini yerdim.

"Evet," dedi Maddox. Yakındaki boş sandalyelerden birine oturdu. "Bunun bir sürünün gücü olduğunu söylediklerini biliyorum, ama ciddi mi? Kasabada evli olmayan tüm Kingstonlar eşleşmiş durumda."

"Yani sadece sen ve annem," diye işaret etti Jury.

James ve Carla teknik olarak kader eşleri değillerdi, ama gençliklerinden beri evliydiler ve tanıdığım çoğu çiftten daha çok birbirlerini seviyorlardı. Birlikte olmaya kaderlerinde olmadığı gerçeğini hiç umursamıyor gibiydiler. Birçok kez burada büyümüş olmayı dilediğimi fark ettim. Perry amcamı ve büyükbabamı sevmediğimden değil tabii.

"Her şey buna bağlı," dedi Perry. Dirseklerini dizlerine dayadı. "Sürü ne kadar güçlü olursa, büyümüş de o kadar güçlü olur. Bu, ejderhalarımızın uyumlu eşleri tanıyabilmesini sağlar. Aksi takdirde, yine aynı kadınlarla birlikte olabilirdik, ancak ejderhalarımızın onların bizim için en mükemmel eşler olduğunu tanımasının sağladığı ek avantajdan mahrum kalırdık.

eşler olduğunu fark etmelerinin avantajından mahrum kalırdık. Carla'nın benim eşim olduğuna inanıyorum." Gülümsedi. "Ve hiçbirinizin buna karşı çıkmaya cesaret edemeyeceğine eminim. Karşı çıktığınızı ona söylerim."

Üçümüz kahkahalara boğulduk. "Buna karşı çıkmayı hayal bile edemeyiz," diye haykırdı Jury.

Kahkahalar dinince, Jury kanepenin yanıma oturdu. "Baba, merak ediyorum da, neden bana bunun bir olasılık olduğunu hiç söylemedin? Neden daha fazla sürü bu konuyu konuşmuyor?"

James omuz silkti. "Bunun olası olduğunu düşünmemiştim. Bizimkinden çok daha büyük sürüler bile bunu yaşamamış. Bu, aile bağlarımızla, birbirimize olan güvenimizle, bu tür şeylerle ilgili."

Perry başını salladı. "Arizona'da böyle bir şey görmedik ve biz Black Claw klanının üç katı büyüklüğündeyiz."

Bu doğrudu. Memleketimizde her yerde kuzenlerimiz vardı. Yine de, Amerika'daki en büyük sürü biz değildik. Ve başka hiçbir yerde böyle bir şeyin olduğunu hiç duymamıştım. "Bu haber yayılırsa, diğer ejderhalar da buraya taşınmaya çalışır mı?" diye sordum.

Perry başını salladı. "Burada yaşayan ejderhalar dışında, bunu bilen çok az kişi var. Ejderhalar, kaderlerinde olmasa bile eşlerini sahiplenici bir şekilde korurlar. Şanslıysak, bu haber dışarı sızmaz. Eğer sızarsa, yalnız ejderhalar bize katılmaya çalışabilir. Ama işler öyle yürümüyor. Bu bölgeye taşınırsalar bile, sürüyle uyum sağlayamazlarsa eşlerini bulamayabilirler."

"Yani, ben Kara Pençe ejderhalarıyla uyumlu muyum?" diye sordum, şok olmuş bir şekilde.

James başını salladı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. "Öylesin, evlat. Bu yüzden sana mirasın için çalışabilme yeteneği vermeye karar verdik. Eğer içsel olarak, bizim göremediğimiz türden bir gelişim göstermemiş olsaydın, Kara'yı asla bulamazdın."

Bu çok kötüydü. Black Claw'da kalmak gibi bir niyetim hiç olmamıştı. Kara'nın ortaya çıkması fikrimi değiştirmede. Valor onun mükemmel olduğunu düşünüyor olabilir, ama onun benimle birlikte dağa çıkıp tek başına yaşamaya ilgi duyacağını hiç sanmıyordum.

Ve ne olursa olsun, sorunlardan uzak durmanın en iyi yolunun bu olduğuna hala inanıyordum. Kara olsun ya da olmasın.

Muhtemelen onsuz.

7
KARA

Kahretsin, Rico'nun yanımda olmasının ne kadar kullanışlı olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum. Geçen hafta çok sorunsuz geçmişti. Hiçbir erkek bana saçma sapan şeyler söylemedi. Ancak, onların kibar olmalarının tek nedeninin Rico'nun benimle olması olması hoşuma gitmiyordu. Erkekler, yapamadıkları bir işi yapmak için penisleri olmayan birini işe aldıkları gerçeğini neden kabullenemiyorlardı?

Testosteron berbat bir şeydi. Cynthia'nın beni utandırdığı ve Rico'yu erken eve göndermeme neden olduğu o ilk günden bu yana bir buçuk hafta geçmişti. Ve bu, işime başladığımdan beri geçen iki yılın en huzurlu bir buçuk haftası olmuştu.

Ve bu Rico sayesinde olmuştu.

En azından müşteriler açısından huzurluydu. Rico ile aramızdaki durum ise kesinlikle daha az sakindi. Ya beni deli gibi kızdırıyor ya da tahrik ediyordu. Ya da beni utandırıyor ya da güldürüyordu. Önemli olan, hiç sıkıcı bir an olmamasıydı.

Spor salonundaki klima ünitesine tekrar baktıktan sonra, Rico ve ben aşağı kata indik. Bu sefer sahibi de oradaydı ve yüzünde kötü bir ifade vardı. Bu sabah biri onun mısır gevreğine işemiş olmalıydı. Normalde onunla başa çıkmak daha kolaydı.

"Vinnie," diye iç çekerek söyledim. "O kompresörü değiştirmeme izin verseydin, iki haftada bir bozulmazdı. Geçen hafta buraya geldiğimde bir hortum sızıntısı vardı, ama buraya her geldiğimde sorun kompresörden kaynaklanıyordu. Onu ancak birkaç kez tamir edebilirim."

Kaşlarını daha da çatarak, anlamadığım bir şeyler mırıldandı.

Rico yanımda kaskatı kesildi. "Ne dedin?" diye tısladı.

Uh-oh. Onu en son bu kadar sinirli duyduğumda, Cynthia benim annem olmadığına dair bir şey söylemişti. Neyse ki, onu zaten sevmiyordum, ama onun öfkesi müşterilerimi kaçırmasına izin veremezdim.

Vinnie bakışlarını benden Rico'ya çevirdi. "Dedim ki, eğer bir çift cojones'u olsaydı, çoktan halletmiş olurdu."

Rico öne çıktı, ama ben koluna elimi koydum. "Vinnie, yapma. En azından daha önce duymadığım bir laf söyle. Biliyorsun, her zaman Stevenson'ları arayabilirsin. O, senin klima cihazı olarak satmaya çalıştığın o eskimiş hurdaya bir bakabilir."

Vinnie, iğrenç görünümlü bir bezle alnını sildi. "Onu zaten aradım. Randevuları dolu. Şanslısın ki bu kasabada başka kimse yok, yoksa iş bulamazdın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kaşımı kaldırdım. "İş alıyorum çünkü işimde iyiyim ve bunu yapmak için cesarete ihtiyacım yok."

Yüzü daha koyu bir kırmızıya dönüştü. "Sanırım Stevenson'ı bekleyeceğim," diye karşılık verdi Vinnie.

Omuz silktim, gitmeye hazırdım ve o piç kurusunun rakibimi aramasına izin verecektim, ama Rico tekrar öne çıktı. "Hey," dedi keskin bir sesle. "Stevenson kompresör gerektiğini söylediğinde ve Kara'nın servisi için ona ödeme yapmak zorunda kaldığında, yine de kompresör satın almak zorundasın." Sanki şişip büyümüş gibiydi ve sesinde tanımadığım bir hırıltı vardı. Ben şaşkınlıkla izlerken, öfke yüz hatlarını ele geçirdi.

Ama gözlerimin önünde, sanki havası inmiş gibi görünüyordu. "Gidelim." Kapıya doğru yürüdü, sonra dönüp beni bekledi.

Peki, tamam o zaman. Artık onu daha iyi tanıdığım için, beni savunmasını hiç sorun etmedim. Aslında hoşuma bile gitmişti.

"Tamam!" Vinnie, çıkmak için elimi kapıya koyduğumda seslendi. Sesi kızgın ama yenilmiş gibiydi. "Sipariş et. Düzelt. Faturayı bana gönder."

Dönüp ona alaycı bir selam verdim, belki biraz abartılı olmuştu ama lanet olsun, bunu hak etmiştim. "Nasıl istersen."

Bulutlu bir günde binadan çıktığımda, adımlarım hafiflemişti. Parça pahalıydı, elbette. Ama onu tamir ettirmek, Vinnie'nin artık beni sürekli aramayacağı anlamına geliyordu. Biraz daha az para kazanacaktım.

Spor salonundan kurtulmak için buna kesinlikle değerdı. Spor salonundaki tüm pisliklerden bahsetmiyorum bile.

"Yardımanın için teşekkürler." O kadar mutluydum ki, Rico'nun sürmesine izin vermeyi bile düşündüm. Birkaç kez daha teklif etmişti ve artık onu daha iyi tanıdığım için, yardım etmeye çalıştığını hissettim. Şovenist değil.

"Eh," diye mırıldandı ve omuz silkti. "Önemli değil. Adam pisliğin teki. Oradaki diğerlerinin de öyle olmasına şaşmamalı. Sadece dürüst davrandım."

"Öğle yemeği benden. Cynthia'nın arabasını otoparkta görmezsek, yine lokantayı deneyelim."

Canlandı ve bana gülümsedi. "Bedava öğle yemeğini asla geri çevirmem."

"Harika bir iş çıkardın. Dürüst olmak gerekirse, beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde daha fazla beceri öğrendin." Bu doğrudu. Bana çok yardımcı olmuştu ve artık onun bazı işleri kendi başına yapmasına izin verip, ben de onu gözlemlemeye başlamaktan memnuniyet duyuyordum.

Yine şişti, ama bu sefer öfkeyle değil, gururla. Kamyoneti lokantaya sürdüm, bu tam otuz saniye sürdü. Muhtemelen yürümeliydik, ama neyse. "Onun arabasını görmüyorum," dedim. Emin olmak için, park etmeden önce park yerini dolaştım.

"Hadi yiyelim." Rico ellerini ovuşturdu. "Pastalarının mükemmel olduğunu duydum."

Bu sefer içeri girdiğimizde, tek bakışlar Rico'ya bakan kadınların bakışlarıydı. Kasabanın dedikodu değirmeni, Rico benim için çalıştığı süre boyunca sihrini göstermiş ve neredeyse herkes onun sadece asistanım olduğunu, sevgilim olmadığını biliyordu.

Böylece kadınlar, Black Claw'ın en gözde bekarı için salya akıtmaya başladılar.

Igh.

O, mekândaki tek boş masaya otururken kaşlarını çattı ve bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordum.

O sadece başını salladı. "Hiçbir şey, üzgünüm. Beni boş ver."

Tanımadığım bir garson bize menüleri ve birkaç bardak su getirdi. O uzaklaştığında, tekrar sordum. "Eğer

Seni rahatsız eden bir şey varsa, bana anlatabilirsin. Tabii istersen."

Birbirimizle biraz dostane bir ilişki kurmuştuk, nezaketin bir adım ötesinde. Birbirimizin yanında dostane bir şekilde çalışabileceğimiz zamanı iple çekiyordum. Bir yıl sonra onu kaybedeceğimi biliyordum, ama onu biraz daha yakından tanıdıktan sonra, yeterince sevimli birine benziyordu. Yine de bugün aşırı derecede sinirliydi.

Rico suyunu yudumlarırken beni düşündü. "Tamam, evet," dedi. "Ama beni deli sanacaksın. Hiç kendinde iki taraf olduğunu hissettiğin oldu mu? Dünyaya gösterdiğin kişi ve gerçekte olduğun kişi?"

Bu, onun söyleyeceğini hiç beklemediğim bir şeydi. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Vay canına. Aslında, tam olarak ne demek istediğini anlıyorum. Her gün böyle hissediyorum."

Benim cevabıma gösterdiği şaşkınlık, onun itirafına gösterdiğim şaşkınlıkla neredeyse aynıydı.

"Her zaman tetikteyim," diye açıkladım. "Çünkü öyle olmak zorundayım. Ama her zaman tetikte olmaktan çok yoruldum."

O hevesle başını salladı ve masaya eğildi. "Evet! Ben sadece tamamen kendim olabilmek istiyorum."

Garson yemeklerimizi getirerek sohbetimizi kesintiye uğrattı, ama bu benim bu konuyu kafama takmamı engellemedi. Kendim olmak konusu, beni duygusal hale getirdiği için pek sık düşünmemeye çalıştığım bir konuydu. Ama lanet olsun, her zaman kendim olabileceğim birinin olması ne güzel olurdu. Kız kardeşim ve babamın yanında bile her zaman en iyi halimi gösterirdim. Onların yanında hata yapmamak için elimden geleni yapardım. Aşırı alaycı davranmazdım. Sinirlenirsem, bunu asla onlara karşı göstermezdim. Onlar muhtemelen etrafımda kendim gibi davranabildiğim iki kişiydi, ama yine de tamamen gardımı indirmiyordum.

En yakın arkadaşım Beth vardı. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, doğal kişiliğim o kadar çok ortaya çıkıyordu.

Garson sonunda gittiğinde, "Seni gerçekten anlıyorum" dedim. Ketçabı tabağıma sıkarak patates kızartmalarımı ketçapla kapladım ve bir tanesini ağzıma attım. "Senin için ne ifade ediyor?"

Normalde yapmayacağım bir şeydi ama Rico'nun açılmasından sonra kendimi biraz daha rahat hissettim.

"Sadece her zaman dikkatli ve en iyi davranışlarımı sergilemek zorundayım. Geçmişte yaptığım bazı kötü seçimler hala beni rahatsız ediyor." Ketçap şişesini benden aldı ve kendi patates kızartmalarını ketçapla boğdu. "Sadece bir anlık bir şey."

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Onu zorlamak istemiyordum, ama onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Bütün hafta ona karşı yumuşak davranmıştım. Tehlikeli olabilir, ama hoş bir çalışma ortamı için gerekliydi. En azından kendime böyle söylüyordum.

"Zaten yardım ettin," diye ısrar etti. Kulüp sandviçimi çiğnerken, onun büyük hamburgerinden kocaman bir ısırık almasını izledim.

"Nasıl?" O çiğnerken ben parmaklarımdaki mayonez damlalarını silmekle meşguldüm.

"İşle." Konuşurken hamburgerini bana doğru salladı. Biraz sevimliydi.

Kahretsin. Rico'nun yaptığı bir şeyin sevimli ya da seksi olduğunu birden fazla kez düşünmüştüm ve bunun sona ermesi gerekiyordu. O benim çalışanımdı; iyi bir çalışandı. Sevimli ya da seksi ya da flörtün ilk işaretlerine yer yoktu.

Kahretsin. Neden bu kadar iyi bir çalışan olmak zorundaydı ki?

"Daha önce seninle yüzleştim. Bir mirasım var."

Konuşmayı hatırlayarak başımı salladım. "Evet, ama bir işi sürdürebileceğini kanıtlaman gerekiyor."

"Doğru," dedi bir lokma daha alırken. "Onu aldığımda, dağlara saklanıp bir keşiş gibi yaşamak olan hayalimi gerçekleştirebilirim."

Hayal kırıklığı içimi sardı. Onun tamamen yasak bölge olduğunu biliyordum, ama onun Nick gibi okula gittiğim bazı çocuklar gibi şımarık bir velet olmasını istememiştim. Ya da eski sevgilim Tye gibi. İğrenç. O lisedeki en kötüsüydü.

Hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp, onun bir çalışan olduğunu ve birlikte iyi çalıştığımızı kendime hatırlattım. İşten ayrıldıktan sonra yaptıkları tamamen onun sorumluluğundaydı. "Peki, iyi iş çıkarmaya devam et, gizli kulübeni elde edeceksin," dedim.

Ne tür bir ev inşa etmek istediği gibi küçük şeyler hakkında konuştuk. Şaşırtıcı bir şekilde, benim hayalimdeki evle benzerdi. Büyük ve açık, hareket etmek için bolca alan vardı.

Benim koruyucu ailelerimin evleri hep dardı. Ev inşa etmeye hazır olduğumda, çok odalı değil, ama her odası geniş ve havadar bir ev istedim. Odadaki mobilyalar, dolaşmayı zorlaştıracak kadar fazla yer kaplamayan bir ev.

Öğle yemeğimizi bitirdik ve bir an için gerçekten birbirimize bağlandığımızı düşündüğüm için kendimi aptal hissettim. Hesabı öderken garson Rico'nun eline küçük bir kağıt parçası sıkıştırdı, neredeyse gülecektim.

O zaten benimle ilgilenmiyordu, patronum ya da değil. Garip olan bendim, erkeksi bakım işçisi kadın. Rico'nun bir işe ihtiyacı vardı ve benim ucuz birine ihtiyacım olduğunu kullanıyordu. Bundan başka bir şey değildi.

Patron ve çalışan.

8
RİCO

Zorlu bir çalışma haftasından sonra hafta sonları nedense daha keyifli geçiyordu. Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Tüm hafta boyunca çok çalıştığımı bilerek, cumartesi günü hiçbir endişem olmadan uyanmanın bu kadar tatmin edici olacağını hiç beklemiyordum.

Huh. Buna kişisel gelişim mi diyorlardı? Sanırım öyle!

Hiç de değil.

Valor pek etkilenmemişti. Kara ile çalışmaya başladığımızdan beri bana çoğunlukla soğuk davranıyordu. En azından onun yanında olmadığımız zamanlarda. Onun yanında olduğunda çok daha canlıydı. Ama evdeyken içine kapanıyordu ve ondan çoğunlukla duygular ve hisler alıyordum. Genellikle öfke, bazen de hayal kırıklığı. En kötüsü ise üzüntüydü. Bu duygu genellikle beni kolayca kurtulamadığım bir depresyona sokuyordu ve kararlılığımı zayıflatıyordu.

Günü, klanın yarısı etrafımda toplanmış halde, Carla'nın hazırladığı muazzam bir kahvaltıyla başladım. "Bunu sen mi planladın?" diye sordum, ağzım pancake dolu halde. Çatalımla odayı işaret ettim.

O gülerek başını salladı ve bir yığın daha kabarık krep dağıttı. "Hayır, siz aç ağızlar kendiliğinden geldiniz. Ben her zaman hazırlıklı olmak zorundayım."

Ne demek istediğini anlıyordum. Telefonumu yanımda tutuyordum. Kara, acil durumların her an ortaya çıkabileceğini ve benim halledebileceğimi düşündüğü bir durum olursa beni arayacağını söylemişti.

Kahvaltıdan sonra, telefonumu lavabonun üzerinde sesini yüksek tutarak uzun bir duş aldım. Duşumu bitirdikten sonra, amaçsızca yatağıma uzandım.

Komik, üç hafta kadar önce, bütün gün hiçbir şey yapmamak en güzel gün olurdu. Şimdi ise, yapmam gereken önemli bir şey varmış gibi, eksik hissediyordum.

Sonunda, uykuya daldım. Rüyalarım bulanık ve belirsizdi, ama nedense içimi boşluk hissi ile doldurdular. Telefonumun tiz sesi beni ani uykumdan uyandırdı.

Kara'nın aramasını ne kadar istediğime şaşırdım. Ama arayan Perry amcamdı. Birkaç gün önce Arizona'ya dönmüştü. Gittiğinden beri beni üç kez aramıştı.

Bu da dördüncü araması olacaktı.

"Alo?" Ses tonum pek iyi olmayabilir, ama kimse beni suçlayabilir mi? O, çocuğunun oynamasına izin veremeyecek kadar korkan anneler gibi davranıyordu, bu yüzden onu tırmanma demirlerinden ve büyük kaydıraklardan uzak tutuyordu.

"Nasıl gidiyor?" Sesi neşeli ve dostça gelse de, gerçeği biliyordum.

"Son aradığından beri malikaneyi yakmayı başardım, işimi bıraktım ve Carla teyzenin bacağını kırdım."

Belki bu biraz *fazla* alaycıydı. Neyse. "Bu komik değil."

"Üzgünüm, hadi ama." Kıkırdadım ve iç geçirdim. "Neden bu kadar çok aradığını biliyorum, ama bana biraz müsaade et dostum. Ben işleri batırmıyorum. Batırmak da istemiyorum. Hepinizin düşündüğünün aksine, sizi benimle gururlandırmak istiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Artık bu kadar sık aramayacağım, tamam mı? Ama başın belaya girerse ya da sadece konuşmak istersen, bana nasıl ulaşacağını biliyorsun."

"Tamam. Anladım. İşler çok zorlaşırsa, seninle konuşurum. Söz veriyorum."

Telefonu kapatırken sesi memnun gibiydi. Ona tavsiye için aramam çok zor olurdu, ama belki bu onu biraz rahatlatırdı. Doğruyu söylüyordum. Bunun iyi gitmesini istiyordum. Ve bütün gün bu kadar halsiz hissettikten sonra, çok param olsa bile eski yaşam tarzıma dönmek istemiyordum.

Tüylerim diken diken olmuştu, sıkıntıyı gidermek için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Kara'ya kısa bir mesaj attım. **Yürüyüşe çıkmamın sakıncası var mı?**

Cep telefonum çekmeyecek.

Birkaç dakika içinde cevap verdi. **Tabii. Zaten muhtemelen kimse aramayacak ve ben de meşgul değilim. İyi eğlenceler.**

Hızlıca teşekkür ettikten sonra odamda soyundum. Valor ve ben, benim diğer yaşam tarzımı bırakmamı istemeyen bazı adamlar tarafından kaçırıldıktan sonra hızlıca dönüşüm yapmayı öğrenmiştik. O zaman daha hızlı dönüşüm yapabilseydik, Kingston klanının gücüyle kurtarılmak zorunda kalmadan onlardan kaçabilirdik.

Çok utanç vericiydi. Ailem, yaramazlık yaptığım için beni oyun parkından almaya gelmek zorunda kalmıştı. İğrenç.

Ama o zamandan beri, Valor ve ben mümkün olduğunca antrenman yaptık, dönüşüm, uçma ve Jury ile Maddox'un ejderhalarıyla dövüşme antrenmanları yaptık.

Yatak odamın penceresini açtım ve havasız odadan kendimi dışarı attım, arka bacaklarımla güçlü bir itişle ileriye doğru uçtum. Cildimde sıcaklığı neredeyse hissetmiyordum, ama esen rüzgâr ferahlatıcıydı. Serbest düşüşüm gerçekten başladığında, Valor bizi kaydırıp ormana doğru uçacaktı.

Ama bu sefer öyle olmadı. Yer yüzüme doğru hızla yaklaşıyordu ve ben avazım çıktığı kadar bağırdım. Son saniyede Valor kontrolü ele aldı ve bizi yumuşak bir şekilde kaydırarak yukarı doğru bir yay çizdi ve yere çarpmamızı engelledi.

Bir dahaki sefere biraz uyarı yaparsan, bu kadar tehlikeli bir durum olmaz.

Diğer yarım birkaç sert söz söyledim ve o bizi ağaçların üzerinden uçururken ona haddini bildirdim. Aslında, çok fazla söz söyledim ve bazılarının gerçek kelimeler olup olmadığından emin değildim, ama bunları söylemek terapötik bir etki yarattı.

Valor, ona sık sık yaptığım gibi, beni görmezden geldi.

Uyarıların saçmalık olduğunu biliyordum çünkü ilk kez dönüşüm geçirdiğimizden beri ona hiç önceden haber vermemiştim. O her zaman dönüşüm geçirmek için hevesliydi ve anında dönüşüm geçirmeyi öğrenmeye başladığımızdan beri her seferinde tam zamanında dönüşüm geçirdi.

Aniden, bu büyük bir sorun mu oldu? Ben öyle düşünmedim.

O dizginleri eline aldığı anda, düşüncelerim benim bedenimdeyken olduğu gibi ona doğru süzüldü. Yüksek sesle konuşabilir ya da bana cevap verebilirdi. Ama yüksek sesle konuşmayı severdi. En azından genellikle.

Hadi ama, Valor! İçimden ona bağırdım. Bir eş alabilecek durumda olmadığımızı biliyorsun. Mesafemi koruduğum için beni suçlayamazsın.

Güçlü bir ihanet duygusu beni sardı. Benim bencil davrandığımı ve onun duygularını dikkate almadığımı düşünüyordu. Bunu söylemesine gerek yoktu.

O eş olarak iyi bir seçim. İyi bir eş olacağından şüphem yok. Ama bizim istediğimiz yerine onun için en iyisini istemiyor musun?

Valor beni görmezden gelmeye devam etti. Elbette. Ama Kara güçlü, bağımsız ve dirençli biriydi. Ben ise tamamen şımarık bir velettim. Kara gibi bir kadını hiç hak etmiyordum.

Dağların ve ağaçların üzerinden uçtuk ve çam kokusu altında havada yağmur kokusu aldım ve batıdan gelen fırtına bulutlarını fark ettim. Valor'u biraz neşelendirmek umuduyla uçuşun keyfine odaklanmaya çalıştım. Gerçekten de bunun gibi başka bir özgürlük yoktu. Sarhoş ediciydi. Rüzgar yanımızdan geçip kulaklarımızda ısıklık yapıyor, kanatlarımızın altında dalgalanıyordu.

Bazen insanlara acıyordum, çünkü onlar bunu yapamıyorlardı. Bu, dünyadaki en heyecan verici duyguydu.

Uçarken, Valor'a benim bakış açımı anlaması için uğraştım. Özverili davranıp onun kendi başına aşkı bulmasına izin vermek daha iyi olmaz mıydı? Onu hak eden birini. Benim hak etmediğim kesin. Bu konuda ikimiz de hemfikirdik, ama Valor hala onu özliyordu. Öyle derin bir özlem ki, insan formunda bile hissedebiliyordum.

Malikaneye döndüğümüzde, yağmur üzerimize yağmaya başlamıştı. Valor indi, ama her zamanki gibi geri dönüşmek yerine, ıslak çimlerin üzerine uzandı ve uzandı. Fırtına şiddetini arttırırken yağmur da şiddetini arttırdı, ama o umursamadı. Onun kederi kemiklerine işlemişti ve benim kalbimi acıtıyordu.

Rico. Valor'un iç sesi bile neredeyse umutsuzdu.
Onun benim bakış açımı anlamasını sağlamak için ne yapabilirdim?

Keşke benim sende gördüğümü sen de görebilseydin. Çok büyük bir potansiyelin var. Biraz çaba gösterirsen, içinde harika olmak için gereken her şeye sahipsin.

Onun sözleri beni üzdü. Beni bu kadar yetenekli gördüğü için minnettardım, ama yanıliyordu. Ben özel biri değildim. Yetişkin gibi davranamıyordum bile. *Teşekkürler, Valor. Bana inandığın için teşekkürler.*

Valor bizi başka bir yere götürdü, ama pencereden başladığımız için, yağmur fırtınasında arka bahçede çıplak kalmıştık. Birkaç parça giysi sakladığım küçük binaya koştum.

Ejderhamı incitiyordum. Dolayısıyla kendimi de incitiyordum. Onun hatırı için, onun düşündüğü gibi bir adam olmaya çalışmalıyım. En azından *denemeliydim*.

Başarısız olacağımı bilsem de.

Hafta sonunun geri kalanı James ve Carla'nın beni tamamen şımartmasıyla geçti. Beni meşgul edecek başka bir şey olmadığı için birkaç video izledim, sonra evde bazı işler yaptım. Araçlarımızı park ettiğimiz ahırda bir sürü kereste vardı. James bana bunları kullanmam için izin verdi ve birkaç video ve biraz da şansla Carla'ya baharatlarını koyabileceği bir raf yaptım. Carla sık sık beni beslemek için işimi böldü ve James de ahırda sık sık beni kontrol etti. Cumartesi gecesi geç saatlerde rafı bitirdikten sonra, Pazar günü daha fazla video izleyerek geçirdim. James harikaydı, sık sık uğrayıp sorularımı yanıtladı ve içecekler ve patlamış mısır bıraktı.

Kas gücümde daha fazlası olmaya kararlıyım. Güven fonumdan daha fazlası. Valor'a en çok istediği şeyi veremedim, ama onun benimle gurur duymasını sağlayacak başka yollar da vardı.

Ejderhamı ve ailemi gururlandırmanın zamanı gelmişti.

Pazartesi sabahı alarmım çaldığında, çoktan kalkmış ve duş almıştım. Carla'nın ayakları yere basmadan önce kendime hızlıca bir omlet yaptım ve sonra kamyonetime doğru yola çıktım. Bu haftayı iyi bir başlangıçla başlatmanın zamanı gelmişti.

Kara'dan tam bir saat önce dükkana vardım. Ama zamanımı akıllıca kullandım çünkü onun en büyük alet çantasını düzenledim. Bu, onun şikayet ettiği bir şeydi, çünkü alet çantasını

Öğleden sonra yapılacak işler vardı ve onun bunu yapmadığını biliyordum. İşler gerçekten yoğunlaşmıştı ve düzenleme için ayıracak ekstra zaman yoktu.

İçeri girip yaptıklarımı gördüğünde yüzündeki ifade, tüm çabalarımın değdiğini gösterdi. Bana defalarca teşekkür etti, onu durdurup bugün işimizin çok yoğun olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Bana gülümseyerek baktı. "İlk işi sana bırakacağım," dedi Kara, kamyonete doğru yürürken.

"Ciddi misin?" Daha fazla mutlu olamazdım. Bazı işleri kendim yapmama izin veriyordu, ama bu ilk kez liderliği üstleneceğim iş olacaktı. Uygulamayı ve işlerimizi incelemiştim, bu yüzden bunun sıhhi tesisatla ilgili bir şey olduğunu biliyordum, ama tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

Kiralık eve vardığımızda, neden benim öncülük etmemi istediği tamamen anlaşıldı. İş açıklarken gözleri yaramazca parladı. Borular evin altındaydı ve bitmemiş bir bodrum-tavan arası kombinasyonuydu.

Bu, oranın serin olduğu anlamına geliyordu, ama aynı zamanda kirli ve böceklerle dolu bir iş olacaktı. Valor'dan böceklerle ilgili bana yardım etmesini istedim, ama o hala çok üzgündü ve cevap veremedi. Eğer birazcık da olsa sihrini kullanmış olsaydı, böcekler dağılıp bana yaklaşmak istemezlerdi.

Ne yazık ki, öyle olmadı. Üçüncü kez derimde ürperme hissettiğimde, titrememek için kendimi zorlamam gerekti. Büyük, güçlü bir ejderha şekli değiştiren bile derisinde örümceklerin olması fikrinden hoşlanmazdı.

İlk iş, kir ve böcekler olmasına rağmen çok iyi gitti. Basit bir tamir işiydi, bir boruyu değiştirdik ve ters gidebilecek hiçbir şey ters gitmedi. İkinci işe gitmek için yola çıktığımızda, yüzümde kulaklarımdan kulaklarıma kadar uzanan bir gülümseme vardı.

"Tamam, kovboy, fazla heyecanlanma." Kara, bir sonraki iş yerine giderken göz ucuyla bana bakarak güldü. "Bu iş biraz daha karmaşık olacak. Gözlem yapman gerekecek."

Gözlemlemek benim için sorun değildi. Gerçekten.

Hafta aynı şekilde devam etti. Yapabileceğimi düşündüğü her işte, baştan sona benim liderlik etmemi, müşteriyle ilgilenmemi, onarımı yapmamı, faturayı halletmemi istedi.

Cuma günü geldiğinde, onarımları nasıl tamamlayacağımı öğrenmekten çok daha fazlasını öğrendiğimi fark ettim. Kara hakkında birçok şey keşfettim. Örneğin, sol yanağında bir gamze vardı, ama sadece belirli bir şekilde gülümsediğinde ortaya çıkıyordu. Açıkça güldüğünde gamze görünmüyordu. Sadece alaycı bir şekilde yarı gülümsediğinde gamze ortaya çıkıyordu.

Tabii ki, onun vücudunu çoktan fark etmiştim. Kara ince bir vücuda sahipti ve hafif bir esintiyle rüzgar onu uçuracakmış gibi görünüyordu. Ama sıcak havada dışarıda çalışmaya başladığımızda, tişörtünü çıkarıp spor sütyeni ve atletıyla çalışmaya başladığında, vücudunun ince olmasına rağmen kaslarla dolu olduğunu fark ettim. Spor yapmadığından emindim, bu yüzden işinin onu formda tuttuğuna karar verdim. Onun bu kadar güçlü olduğunu bilmek, beklemediğim bir şekilde beni tahrik etti.

Bir ara, ara sıra koşmaktan hoşlandığını söylemişti. Uçmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını merak etmeden edemedim. Uzun zamandır ilk kez, Valor bu düşünceyle neşelendi ve onaylayarak homurdandı.

Çalışırken konuşuyordu. Yaptığı işten bahsediyordu. Benzer işler yaptığı işlerden bahsediyordu. İşlerin çok ters gittiği zamanlardan bahsediyordu. Onunla birlikte güldüm, onunla birlikteyken bunun ne kadar kolay olduğunu fark edince şaşırdım.

Onun sesini sevdiğimi fark ettim. Belki kırk yıl sonra, bu kadar çok konuşmaya devam ederse, sinirlenmeye başlayabilirim, ama şimdilik tek istediğim susup onu dinlemektir.

Bunu fark ettiğimde Valor'un morali yeniden düzeldi.

Fikrin değişiyor.

Ama ben değişmemiştim. Onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif alsam da, hiçbir şey değişmemişti. Tek fark, bakım ve Kara hakkında daha fazla şey biliyor olmamdı.

Ve hafta sonuna kadar, patronum hakkında öğrendiğim şeyler ve bu küçük şeylerin beni ne kadar

beni ne kadar tahrik ettiği konusunda işkence çekiyordum.

Son derece azmıştım. Ve o bunun farkında bile değildi.

"Pazartesi izinliyiz," dedi Kara, cuma günü son işimizden dükkana dönerken. "Yapacak işlerim var."

Anında bir sorun olduğunu düşündüm. "İyi misin? Yardımcı olabilir miyim?" Kendimi durduramadan ve kendi işime bakmadan sordum.

Bana, gamzeleri ortaya çıkacak kadar gülümsedi. "Hayır, teşekkürler. Sadece çalışma saatlerinde bir korumaya ihtiyacım var." Kamyoneti dükkanın önüne park ettikten sonra, koltuğunda dönüp bana baktı.

Benim daha fazla çalışmak istediğimi falan sandı.

Valor, benim yerime konuşarak tuhaf bir şey yaptı. Sesim alçak, boğuk ve nedense şehvetli çıktı. "Senin vücudunu her zaman koruyacağım."

Yüzünde şaşkınlık ya da şok ifadesi belirdi ve ağzı mükemmel bir O şekli aldı. Aniden ona doğru eğildiğimi fark ettim ve yanaklarına kızarıklık yayıldığında, bunun nasıl algılanabileceğini anladım.

Ve kendimi tam bir aptal gibi hissettim. "Peki, iyi hafta sonları," dedim tamamen normal ve hiç de tiz olmayan sesimle ve kamyonetten hızla indim. "Salı görüşürüz!"

O beni durduramadan oradan uzaklaştım ve eve kadar yol boyunca Valor'un yine kontrolü ele geçirmesine izin verdiğim için kendime küfrettim. Kara ve ben arkadaş olmak ve yılın geri kalanını keyifli geçirmek için ilerleme kaydetmiştik. Sonra ben her şeyi garip hale getirdim.

Çok kirlenince, Carla bana bir bakış attı ve yukarıyı işaret etti. "Hiçbir yere oturma. Git duş al."

Kıkırdayarak, tam olarak dediği gibi yaptım. Sıcak su sırtımdan akarken, bir elimle duş duvarına yaslandım ve diğer elimle ağrıyan sikimi tuttum. Kara'nın tişörtüyle dışarıda çalışırken, terin onu ince, sıkı vücuduna yapıştığı görüntüsünü kafamdan atamadım. Farkına varmadan, kendimi birkaç kez okşadım ve iniltiyi bastırdım.

Keşke onu kollarıma alıp, ellerimi onun sıkı kasları üzerinde gezdirip, tişörtünü yukarı çekip tozlu pembe meme uçlarını ortaya çıkarsaydım.

küçük, dik göğüsleri. Kokusu kadar tadı da güzel miydi acaba?

Elim penisimde daha hızlı yukarı aşağı hareket ederken, bir sonraki inilti ağızımdan çıktı, başımı sıkıca kavradım ve Kara'nın vajinasıymış gibi davranarak onu klima ünitesine eğdim, aletleri etrafa dağılmıştı. Yeşil gözleri arzuyla parlıyordu, sesi beni teşvik ediyordu... daha sert, daha sert.

Sıcak spermim duş duvarına sıçradı ve ben titreyerek orgazmın etkisinin geçmesini bekledim. Henüz fanteziden vazgeçmek istemiyordum ve Kara'nın zihnimde yarattığım imajını mümkün olduğunca uzun süre korumaya çalıştım, zevk hissi yerine karıncalanma ve gıdıklanma hissi başlayana kadar penisimi okşadım. Toparlanmam uzun sürmedi, ama orgazmdan hemen sonra küçük askerimin biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı. Ona acıdım ve duşumu bitirdim, yatağa girip sonunda uykuya dalana kadar Kara dışında her şeyi düşündüm.

KARA

Üçüncü shot'ımı içtiğimde, Rico'ya pazartesi günü gelemeyeceğimi söylediğim için aniden mutlu oldum. Melody ve Stormy çoktan dans pistine çıkmış, bir grup erkeğin ortasında kıvrılıp bükülerek dans ediyorlardı, her iki ellerinde de shot bardakları başlarının üzerinde havada. Stormy bir bardağı bitirip boş bardağı yanındaki rastgele bir adama uzattığında güldüm. Adam ona şaşkın ama eğlenmiş bir bakış attı ve yana çekilip bardağı boş bir masaya koydu. Stormy bunu yapabilecek kadar sevimliydi.

Melody'nin doğum günü hafta sonu şöleni için heyecanlanırken, Rico ile son karşılaşmam aklımdan çıkmıyordu. Sözleri, Notre Dame'ın çanları gibi kafamda yankılanıyordu. Yumuşak dudaklarının bana koruma teklif ettiğini hatırladım, ama onun şehvetli ela gözleri, korumaktan çok daha fazlasını vaat ediyordu. Ve o boğuk sesi! Aman Tanrım. Bunu tekrar düşünmek başımı döndürdü, ya da belki de alkolün etkisiydi, ama bayanlar masaya geri dönüp bir tur daha içki sipariş etmek için geldiğinde, bunu kafamdan atmayı başardım.

Muhtemelen öyle demek istememişti. Çoğu erkek öyle düşünmezdi. Rico beni tanımişti ve muhtemelen kardeşçe ve koruyucu hissediyordu.

Benim için her zaman böyle oldu. Ya erkeklerden biriydim ya da eğlenceli bir küçük kız kardeştim. Çekici olacak kadar kadınsı değildim, ancak Melody, tüm kız kardeşlik görevlerini yerine getirerek, böyle düşündüğüm için beni tekmeliyordu. Ben tamamen kot pantolon ve tişört giyen bir kızdım. Bu, işimin bir parçasıydı. Elbise ve topuklu ayakkabılarla bir şey yapmak için eğilip, yanımdan geçen her sapığa vücudumu sergilemekten nefret ederdim.

Hoşuma giden şey, benim rahat olduğum gündelik giyim tarzımı takdir edebilecek biri olsaydı. Ve tabii ki,

bunu kimseye söylememesi.

"Hey, somurtkan, iç şunu!" Melody bana bir shot daha uzattı, yüzü loş ışıktaki parıldayarak sırıttı.

Barda Stormy, barmeni eliyle çağırdı. Bolca sergilediği dekoltesi onu öncelikli bir müşteri yapıyordu.

Şot bardağını dudaklarıma götürdüm ve buraya gelmeden önce sürdüğüm dudak parlaticısının bir anlamı olup olmadığını merak ettim. Masadaki boş bardaklara bakınca, muhtemelen şu anda üzerimdekinden daha fazlası vardı. Erkeklerin bana ilgi duymamasına şaşmamalı. Makyajımı bile düzgün yapamıyordum.

"Hey, bu gece seni ne rahatsız ediyor?" diye sordu Melody, kolunu boynuma dolayarak. "En sevdiğin küçük kız kardeşinle vakit geçirmeyi dört gözle beklediğini sanıyordum?"

Kendimi durduramadan, sözler ağzımdan döküldü. "Flört edecek kadar güzel değilim." Kahretsin, alkol yüzünden. Bu yüzden sık sık içki içmem.

Melody bir an için yanımda donakaldı, sonra etraftaki tüm erkekleri gözetlemeye başladı. "Sana bunu söyleyen pislik kim? Onun hayalarını koparacağım."

"Vay canına." Ben güldüm ve o zavallı adamla bunu gerçekleştirmeden önce onu yakaladım. "Kimse yok, önemli bir şey değil. Ben sadece..." İç geçirdim ve ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Bir şey oldu ve her zamanki gibi fazla düşünüyorum ve onun söylediklerini fazla yorumluyorum."

"Anlat bakalım." Stormy, elinde içkilerle karşıımızdaki tabureye oturdu.

Ben de olabildiğince gerçeklere sadık kalarak, onun dudaklarının eğlenerek kıvrılması, baştan aşağı beni takdir eden bakışları, bana yaklaşması ve muhteşem kokusu gibi hayali detayları anlatmadım. Bütün hafta boyunca, sadece yanımda olması bile beni delirtiyordu.

Kızların gözleri üzerimdeydi, bana bakıyorlardı ve birdenbire kendimi rahatsız hissettim. Tüm durumu yanlış mı yorumlamıştım? O flört etmiyordu, olamazdı. Değil mi?

"Tatlım, hemen buna bir son vermelisin," diye uyardı Melody, omuzlarımı sıkarak. "Sen muhteşem, güzel, çekici birisin..."

Onun sözlerini kesmek için zayıf bir gülümsemeyle ona doğru eğildim, alkol cildimin altında sıcak bir şekilde vızıldıyordu. "Daha önce kimse bana seksi dememişti. Bunun için fazla erkek fatma sayılırım."

Melody burnunu çektirdi. "O kadar aptal bir şey için seni görmezden gelirse, tam bir aptal olur."

"Buradaki tüm erkekler de öyle!" Stormy yüksek sesle araya girdi ve kadehini kaldırdı.

"Aynen öyle!" Melody bana bir shot daha uzattı ve kadehlerimizi tokuşturduk. "Ama önemli olan, sen olduğun gibi muhteşemsin ve eminim birçok erkek de buna katılır. Kot pantolon ve gömleğin altında gerçek değerini göremeyen aptallarla çevrili olman senin suçun değil. Hadi, o seksi poponu kaldır ve gel bizimle dans et!" Elimi tutup beni bar taburesinden kaldırdı. Ayaklarım yere basar basmaz, kaç shot içtiğimi tam olarak anladım. Gözlerimin arkasında hissettim.

Üvey kız kardeşim, skinny jean'imın üzerinden popomu tokatlayarak bizi dans pistine çıkarsa da, kalbim ona olan sevgiyle dolup taşıyordu. Birkaç dakika boyunca müziğin beni sürüklemesine izin verdim ve düşünmeyi bırakmaya çalıştım, kız kardeşimin coşkulu enerjisinden beslendim. Yine de dans uzun sürmedi. Üç şarkı dans ettikten sonra tekrar oturmam gerektiğini hissettim. Onların eğlencesini bozmak istemedim, bu yüzden Melody'ye masamıza geri döneceğimi işaret ettim ve o da bana başparmağını kaldırarak onay verdi.

"Selam, güzelim. Uzun zaman oldu, görüşmeyeli."

Tanıdık yüzü görünce irkildim ve titreyerek döndüm, o da beni tutarak dengemi sağladı. Karşımda, bir daha asla görmek istemediğim geçmişten bir anı duruyordu: lisedeki eski sevgilim Tye. Sadece birkaç ay çıkmıştık ve o benim ilk sevgilimdi, ona aşık olmuştum ve onun kesinlikle olmadığı bir şey olduğuna inanmıştım.

Sonunda, bunun onun sporcu arkadaşlarıyla yaptığı aptalca bir bahis olduğu ortaya çıktı ve balodan hemen önce beni terk etti. Giymediğim o aptal kabarık elbiseye harcadığım onca para boşa gitti. Bu, gençlik aşklarından daha kötüydü çünkü Tye, sonunda beni kandırmanın ne kadar acımasızca olduğunu fark etmemişti ve bana aşık olduğunu anlamıştı.

Hayır, o sadece acımasız davranmıştı.

"Bu gece ne kadar içtin, Kara?" diye sordu, ben uzaklaşıp tabureye geri otururken kendini beğenmiş bir şekilde sırtarak. Arkadaşları masamızın geri kalanını işgal ederken, o Melody'nin koltuğuna oturdu ve bizim shot bardakları ve rastgele bir martini bardağı koleksiyonumuza kendi biralarını ekledi.

"Seni gördüğüme sevinecek kadar içmedim," diye cevap verdim ateşli bir şekilde, ama sesim biraz peltek çıkmış olabilir. Oops. Belki de bu karşılaşma için yeterince ayık değildim. Kahretsin.

Tye, Melody'nin biraz önce yaptığı gibi kolunu omuzlarıma attı ve bana verdiği güvenli, rahat hissi bir dizi kırmızı bayrakla değiştirdi. Arkadaşları bize gülümsedi ve güldü, ben de onlara gözlerimi kısarak baktım. Bu karşılaşmada bir şey, sıradan bir sapıkta olduğu gibi değil, tüylerimi diken diken ediyordu. Ama zihnim o kadar bulanıktı ki, neyin bu kadar ters olduğunu anlayamıyordum. Belki de geçmişimizdendi, ama sarhoş olsam bile ona hiç güvenmiyordum. Onu uzaklaştırmaya çalıştım, ama o ısrarcıydı.

"Bir süredir bizim hakkımızda düşünüyordum," diye başladı, nefesinden gelen ekşi bira kokusunu alabilecek kadar yakına eğilerek. "Bilirsin, çocukken yaptığımız tüm hatalar hakkında."

Hatalar mı? Ne halt ediyorsun? Ona sert bir bakış attım ama o bunu görmezden geldi. Boynumun arkasındaki karıncalanma hissi beni endişelendirmeye başlamıştı ve boğazıma biraz safra yükseldi. "Sen benim yaptığım tek hataydın ve bunu tekrarlamak istemiyorum. Lütfen beni bırak."

"Bak," diye devam etti, elini daha da sıkılaştırarak. "Sen benim de hatamdın. Sen, aptalca bir bahis yüzünden elimden kaçırdığım kişisin. Bence tekrar denemeliyiz, telafi etmeliyiz falan. O zamandan beri ne kadar *olgunlaştığımı* takdir edeceksin bence." Arkadaşları kahkahalarla gülmeye başladı ve bana alaycı sözler söylediler.

Alkol duyularımı uyuşturduğu için, onun sertleşen kasıklarına elimi zorla koyduğunu anlamam bir saniye fazla sürdü. Elimi çekip hızla tabureden kayarak onun elinden kurtuldum ve tuvaletle ilgili bir şeyler mırıldanarak, elimden geldiğince hızlı bir şekilde o yöne doğru sendeleyerek yürüdüm. Neyse ki topuklu ayakkabı giymemiştim. Yoksa asla başaramazdım. Arkadaşlarının kahkahaları dar koridorda ve kapının ardında beni takip etti.

Banyonun nispeten sessiz ortamında, ellerimi lavaboya dayadım, başımı eğdim ve derin nefesler aldım. Barın sıcaklığına rağmen, kollarım tüylerim diken diken olmuştu. Midem bulanıyordu. Bunun alkolden kaynaklandığını sanmıyordum, ama tam olarak ne olduğunu da anlayamıyordum. Sanki tüm vücudum bana bir tür uyarı vermeye çalışıyordu, ama eğer bu Tye ile ilgiliyse, geçmişimiz yeterince uyarıcıydı. Onun ne kadar iğrenç biri olduğunu biliyordum. Bana yaptıklarından sonra bir şans daha elde edeceğini düşünmesi aptallıktı.

Musluğu açtım ve yüzüme soğuk su serptim, bu tür yerlerde her zaman bulunan ucuz kağıt havlularla yüzümü kuruladım. Cidden, biraz daha yumuşak bir şey alamazlar mıydı? Bu şeyler işkence aletlerine benziyordu. Arkamdaki kabinlerden biri sifonu çekti ve bir kız çıktı, aynada benimle göz göze geldi. Saçımı düzeltir gibi yapıp başka yere baktım. Yeşil gözlerim anormal derecede parlaktı ve yüzüm biraz fazla solgundu, ama bunu alkole bağladım.

"Üzgünüm, beni ilgilendirmez ama iyi misin?" diye sordu kız, ellerini yıkarken dikkatlice bana bakarak.

Bana konuşacağını beklemediğim için irkildim. "Hm? Oh, evet, sadece biraz ara vermem gerekiyordu."

Kız bir avuç kağıt havlu aldı ve bana baktı. "Tamam, sen öyle diyorsan."

O ayrılır ayrılmaz, derin bir nefes aldım ve ellerimi salladım. Hâlâ karıncalanıyorlardı ama bunu görmezden gelerek, kendimi tekrar ayık hale getirmeye çalışarak kapıdan çıktım ve sert bir göğse çarptım. Tye yolumu kesmiş, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle duruyordu ve kolumda yine tüylerim diken diken oldu. Onu geçmeye çalıştım ama o da benimle birlikte adım attı.

"Hey, bir saniye bekle," dedi, kollarımı hafifçe tutarak. "Sadece seninle konuşmaya çalışıyordum, ama sen kaçtın."

"Burada arkadaşlarımla birlikteyim," dedim, uzaklaşıp tekrar yanından geçmeye çalışarak. "Beni geçirin. Kız kardeşimi bulmam lazım."

Gülerek yolumu tekrar kesti. "Eminim o kendini koruyabilecek kadar büyük bir kızdır. Şimdi *ben* seninle ilgileneyim."

Yüzümü tutarak bana doğru eğildi, ama ben öpücüğü zar zor kaçırdım ve acınası bir şekilde göğsüne ittim. Normalde kendime bakmakta sorunum yoktu

kendimi korumakta sorunum olmazdı, ama sarhoştum ve tepkilerim en iyi ihtimalle zayıftı. Onun kibirli yüzünün öfkeye dönüşmesini artan bir endişeyle izledim. Beni duvara itip kolumu mengene gibi sıkıca kavradığında, göğsümde panik hissettim, eminim ki bu sıkıca kavrama morluk bırakacaktı.

"Hayır, dur!" diye bağırdım, umarım biri duyacak kadar yakınımdadır diye. Belki tuvalette beni soracak kadar ilgilenen o kız hâlâ yakındadır. "Bırak beni!" Kahretsin, neden onunla birlikte çıkmadım ki?

"Yaptıklarımızdan sonra bana hayır diyemezsin," diye tehditkar bir şekilde mırıldandı, dudaklarını yalayıp tekrar eğildi ve vücudunu benimkine yapıştırdı. Gözlerimi kapattım ve başımı çevirdim, duvarı kaldıraç olarak kullanıp onu itmeye çalıştım, ama bu onu daha da cesaretlendirdi.

Aniden, Tye'nin vücudunun baskısı kayboldu, yerine serin hava geldi ve etrafımızı saran bir uğultu sesi koridoru doldurdu. Gözlerimi açıp baktığımda, Tye'nin boğazı Rico'nun kaslı kolu tarafından diğer duvara sıkıştırılmıştı. Koyu kahverengi saçları ve endişeyle bana bakan ela gözleri görünce kalbim sevinçle çarptı. En azından kendime böyle söyledim, özellikle de kafamın karışık olduğu bu durumda, yine fazla düşünmemeye çalışarak. Ancak Tye'ye attığı bakış, acı vaat ediyordu.

"Hayır kelimesinin anlamını bilmiyor musun?" diye homurdandı Rico, kolunu Tye'nin çenesinin altına daha sertçe bastırarak. "Yoksa kulakların mı duymuyor?"

Tye'nin yüzü kanı çekildi ve Rico sonunda onu bırakmadan önce bir nefes daha almaya çalıştı. Öksürdü ve birkaç adım sendeledi, Rico ise bana doğru döndü ve kolumu nazikçe tutup inceledi. Düşündüğüm gibi, koyulaşmaya başlayan oldukça belirgin bir kırmızı iz vardı. Rico'nun yüzüne baktım ve dikkat etmeseydim, gözlerindeki garip parıltıyı kaçırabilirdim. Soramadan, dönüp Tye'nin karnına yumruğunu indirdi.

Tye dizlerinin üzerine çöktü, hırıltılı nefes alıp karnını tutuyordu. Ne kadar acı verici olduğunu bildiğim için irkildim, ama bu pisliğe karşı hiçbir sempati duymadığımı fark ettim. Ancak Rico'nun benim için fazla ileri gidip başını belaya sokmasından endişeleniyordum.

Rico'nun benim yüzümden aşırıya kaçıp başını belaya sokmasından endişelendim. Yüzündeki ifade, duruşundaki gerginlik şiddet doluydular ve kendimi onun arkasına doğru adım atarken buldum, gerekirse onu durdurmaya hazırdım.

Ama görünüşe göre endişelenecek bir şey yoktu. Rico bir darbe daha vurmak için hazırlandı, sonra fikrini değiştirmiş gibi göründü ve başını sallayarak Tye'nin yanından geçti. "Hadi, Kara," dedi, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Onu yakından takip ettim, ona uzandım, başım dönüyordu. Parmaklarım omzuna değdiğinde durakladı, en ufak bir temastan bile kolumda çok daha hoş bir karıncalanma hissettim. Gözleri parmak uçlarımdan kolumdaki kırmızı lekeye, oradan da gözlerime doğru bir yol izledi.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesi erimiş çikolata kadar pürüzsüzdü.

Ben başımı salladım, ama o elimdeki hafif titremeyi fark etti ve tepkisinden anladığım kadarıyla, bunu Tye'ye olan minnettarlığımdan ziyade ondan korktuğum için yaptığımı sandı. Rico yanımdan geçip koridora geri döndü, Tye'yi gömleğinin arkasından tutup ayağa kaldırdı. Yüzündeki ifade bu kadar ciddi olmasaydı, ikisi arasındaki boy farkına gülmüş olurdu. Rico benden birkaç santim uzundu

—aslında çoğu insan benden uzundu—ama Tye lise yıllarında bile uzundu, bu da onun yerel bir futbol kahramanı olmasına yardımcı olmuştu. Ancak Rico'nun *şefkatli* bakımı altında neredeyse korkudan titriyordu, çünkü Rico onu hiç nazik davranmadan koridordan itip bara geri götürdü.

Tye'nin arkadaş grubu bizi görünce ayağa kalktı ve Melody ile Stormy, yüzlerinde endişeli ifadelerle bize doğru geliyorlardı. Rico, Tye'yi itti, o da sendeledi ve omzunun üzerinden zayıf bir bakış attı. Rico, eski sevgilime doğru bir adım daha atmadan önce bile, o anda daha fazla bakışlar üzerimize çevrilmişti.

"Bir dahaki sefere kadınlara zorla yaklaşmak istediğinde, bir kez daha iyi düşün," diye müzik sesini bastıracak kadar yüksek sesle bağırdı. İnsanların birbirlerine doğru eğilip, giderek öfkelenen Tye'yi işaret ettiklerini görebiliyordum. "Ve Kara'ya bir daha parmağını bile sürersen, onu kaybedersin."

Bir grup erkek Tye'nin etrafında toplandı ve Tye onların varlığıyla cesaretlenmiş gibiydi. "Ailemin avukatından haber alacaksın," dedi alaycı bir şekilde ve arkadaşlarının yanına geri çekildi. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun."

"Öyle mi?" Rico, ona keskin bir gülümsemeyle cevap verdi. "Peki, sana kim olduğumu söyleyeyim. Ben bir Kingston'ım." Gülümsemesi keskinleşti. "Elinden geleni yap. Sadece Kara'dan uzak dur."

Tye, arkadaşları onu bardan dışarı çıkarırken bile ona öfkeyle bakıyordu. Rico, Tye ortadan kaybolana kadar göz teması kurdu, sonra bana dönüp tekrar kolumu tuttu. Koluma baktı ve morarmış cildimi başparmağıyla hafifçe okşadı.

"Acıyor mu?" diye sordu, tekrar gözlerime bakarak.

Onun gözlerindeki bakış karşısında konuşma yeteneğim neredeyse tamamen kaybolmuştu, bu yüzden başımı salladım. Gözlerinde ilkel, yırtıcı bir şey vardı, sanki sakladığı gizli bir tarafı gibi. Tehlikeli görünse de korkmuyordum ve koluma dokunuşu, Tye'nin bana dokunduğunda hissettiğim şeyin tam tersiydi. Korunmuş, güvende hissediyordum. Önemsiyormuş gibi.

Sonra yine kelimeler ağızımdan döküldü. "Yırtıcı gözlerin var."

Avcı tekrar gözlerime baktığında nefesim kesildi ve dizlerim benden ayrıldı. Neydim ben? Aptal, hayran bakışlı bir prenses mi? Ama o beni yakaladı ve kulağıma boğuk bir kahkaha attı.

"Tam olarak ne kadar sarhoşsun?"

Cevap beklemek yerine, ki ben çok utanmıştım ve belki de biraz başım dönüyordu, elimi tuttu ve bizi bara doğru yönlendirdi. Melody ve Stormy bize doğru koştular, bana sarıldılar ve dakikada milyonlarca kez "iyi misin?" diye sordular.

Rico onlara doğru eğildi. "Üzgünüm bayanlar, ama bence o yeterince içti. Onu eve güvenle götürmek istiyorum."

Oda ısınmaya başladı ve Melody'nin kekelemiş cevabını ve Rico'nun ona teşekkür ettiğini zar zor duyabildim. Aptal gibi sırtarak gülümsedim, Melody ve Stormy ise endişeli bir şekilde bana veda ederek sarıldılar.

"Hoşça kalın, iyi geceler çocuklar," diye mırıldandım, Rico beni çekerek götürürken.

Kapıyı açtığında yüzüme taze hava çarptı, ama bu kafamı berraklaştırmaya pek yaramadı. Arabasını yakına park etmişti ve kısa süre sonra, bastıramadığım ve nasıl açıklayacağımı bilemediğim bir baş dönmesi hissiyle onun kamyonetine bindim. Bazı şeyleri ertesi sabaha kadar düşünmemek en iyisiydi.

RİCO

"Direksiyonu kıracaksın." Kara aynı anda kıkırdadı ve hıçkırdı. Elimi gevşeterek, eğlenerek ona göz ucuyla baktım. Sarhoş Kara'nın birkaç farklı kişiliği vardı, ama bu şimdiye kadar en sevdiğimdi.

Valor biraz neşelenmişti ve onun daha iyi bir ruh hali içinde olması benim de moralimi çok yükseltti. Kara'ya zorla sahip olmaya çalışan pisliği korkutup kaçırdıktan sonra o kadar memnun kalmıştı ki, üzüntüsünü unutmuştu.

Umarım bu olay onun uzun vadede neşelenmesine yardımcı olur.

Aslında bara, Kara'yı kafamdan atmak niyetiyle gitmiştim.

Ama bu pek işe yaramamıştı. Barın kapısını açar açmaz onun çekiciliğini hissettim, ama içeri girdiğimde endişe ve görev bilinci beni sardı. Bu hisler beni o kadar zorladı ki, onu bulmam gerekiyordu, hem de çabuk.

Neyse ki gelmiştim. Eğer o anda gelmemiş olsaydım ona ne olabileceğini düşünmek midemi bulandırıyordu.

Daha da kötüsü, bu olay geçmişimi düşünmeme neden oldu.

Bir kadına zorla sahip olduğumdan değil. Ben berbat bir insandım, ama o kadar da berbat değildim. Ama birkaç kez bir kız taciz edildiğinde görmezden gelmişim. Bir kadının tecavüze uğrayacağını düşünseydim, müdahale ederdim, ama onların iyi olup olmadıklarını kontrol etme zahmetine de hiç girmedim.

Eğer ben gelmemiş olsaydım ve bardaki diğer tüm erkekler birkaç ay önce benim yaptığım gibi davranmış olsaydı, benim tatlı arkadaşıma ne olabilirdi? Bunu düşünmek bile istemedim, yoksa hiçbir şey beni geri dönmekten alıkoyamazdı.

Çok olgunlaşmamıştım ve kendim hakkında keşfettiğim şeylerden hoşlanmıyordum.

Kara başını eğerek bana bakarken, endişe zihnimi kapladı. Ya o adamı, o olgunlaşmamış, bencil adamı geçemezsem? Ya ailemi hayal kırıklığına uğratırsam? Ya Kara'yı?

O adamı korkuttuğum için herhangi bir tepki gelmemesini gerçekten umuyordum. Ben Kingston olsam bile, o adam hala dava açabilirdi, bu bir garanti değildi. Saldırı suçlaması falan yapabilirdi.

Ve bu, temiz kalmadığım anlamına gelirdi. Mirasımı elimden alabilirlerdi.

Anlayacaklardı, anlamak zorundaydılar. O pisliğin paçayı kurtarmasına izin vermem mümkün değildi. Mümkün değildi.

Arkadaşımı koruyordum.

"Kendinden daha büyük bir şeyi içinde tutuyormuşsun gibi görünüyorsun." Sesi şarkı söyler gibi ve rüya gibiydi.

Dudaklarımdan yüksek bir kahkaha kaçtı. O, benim neyi sakladığımı bilmiyordu. Ve Valor kesinlikle benden daha büyüktü. "Birçok insan içsel şeytanlarıyla savaşıyor."

Bilgece başını salladı ve burnuna dokundu. "Bu çok doğru."

"Seninkiler neler?" diye patladım, umarım gerçekten cevap verirdi. Belki de onun sarhoşluğuna biraz güvenerek onu açılmaya zorluyordum, ama o pisiği öldüresiye dövmeyerek zaten kişisel gelişimimi göstermiştim. Kara'dan bilgi koparmak, kendimi vazgeçirebileceğim bir şey değildi.

Uzun bir süre sessiz kaldı. Bayılmış olabileceğini düşünmeye başladım, ama sonunda konuştu. "Ailem gibi olmaktan korkuyorum. Biyolojik ailemden bahsediyorum, üvey babamdan değil." Üzgün ve endişeli bir sesle iç geçirdi.

"Bunun nesi yanlış?" diye sordum. Cevabı duymak istediğimden emin olamadığım için bir an tereddüt ettim.

O cevabını düşünürken manzara hızla akıp gitti. "Bağımlı olmak istemiyorum."

Tereddüt ettim, sonra sordum, "Neye?"

"Her şeye. Uyuşturucuya, alkole... Birine." Gergin gülüşü kalbimi dondurdu. Hiçbir ilişki istemediğini mi kastetti?

Sonra korkumu bastırmak zorunda kaldım, çünkü onun bir ilişki isteyip istememesi önemli değildi. *Ben* istemiyordum. Uzun bir süre istemiyordum. Belki de hiç istemiyordum.

Valor homurdandı ama Kara konuşmaya devam edince sakinleşti.

"Bağımlı bir kişilik geliştirmekten ve sonunda beni terk edecek birine bağlanmaktan korkuyorum." Sesi fısıltıya dönüştü ve kollarını kendine doladı. "Herkes beni terk ediyor."

Kahretsin. Sesindeki acı, kalbimi yumruk gibi sıkıyordu. Kalbimi küçük parçalara ayırmaya yetecek kadar.

Onu zorlamak istemedim, ama merakım sessiz kalmama izin vermedi. "Ailen ne iş yapıyordu?" diye sessizce sordum.

Sesi, yolcu koltuğunda ilk bayıldıığında olduğundan çok daha ciddiydi. "Dokuz yaşındayken koruyucu aile sistemine alındım. Annemle babam bağımlıydı ve beni kendi başıma bırakmışlardı. Bir komşumuz durumu fark etti. Çocuk koruma hizmetleri geldiğinde dolaplarda hiç yiyecek yoktu. Açlıktan ölmek için evimin yakınındaki benzin istasyonundan atıştırmalıklar çalıyordum. Ailem birkaç gündür ortada yoktu."

Kalbim yine daha da küçük parçalara ayrıldı, ama aynı zamanda kanım öfkeden kaynıyordu. Onun açılmasından memnundum, ama koruma içgüdüm aşırı hızlanmıştı ve Valor'un tüm dikkatinin ona odaklandığını hissedebiliyordum.

"Onları ara sıra şehirde görüyorum. Benim gittiğimi çok geç fark ettiklerini sanmıyorum. Artık beni tanıımıyordular bile."

Konuşmasını bitirdiğinde, mükemmel bir işitme yeteneğim olmasaydı, sözlerini anlayamazdım. Direksiyonu tekrar sıkıca kavradım. O, bundan çok daha iyisini hak ediyordu.

"Bu klişe gibi gelebilir, ama kaybeden onlar," dedim yüksek sesle. "Sen tanıdığım en harika insansın... Sanırım." Onu kucaklama isteğim o kadar güçlüydü ki, neredeyse arabayı yolun kenarına çekip onu kollarıma almak istedim.

Ama bizim öyle bir ilişkimiz yoktu. Muhtemelen bar'daki adam gibi ona saldırdığımı düşünürdü.

Ailesini bul. Onları küle çevireceğiz.

Ona cinayetin kötü bir şey olduğunu hatırlatmam gerekti, ama öfkesi geçmedi. Benimki de geçmedi. O anda onunla birlikte orada kaldık.

Bize ihtiyacı vardı.

Onun evinin önüne geldiğimde, sessizdi. Bu sefer, bayıldığını neredeyse kesin olarak anladım. Kamyonetin etrafından koşarak kapısını açtım, ama eli koltuğun yanında gevşek bir şekilde sarkıyordu. Evet. Bayılmıştı.

Onu kemerinden çözdükten sonra, onu uyandırmaya çalıştım ama işe yaramadı. "Tamam," dedim. "Kalk bakalım."

Onun narin vücudunu kollarımın arasına almak, olması gerekenden çok daha kolaydı.

Ve çok daha zevkliydi. Arzudan, eşime bakmanın verdiği tatmine kadar çeşitli duygularla dolmuştum.

Valor kendinden geçmişti, onu koklamam için beni zorluyordu. Ona sakinleşmesini söylemek zorunda kaldım. Tuhaf davranıyordu.

"Hey," diye fısıldadım ve kollarımdaki Kara'yı salladım. "Anahtarlar."

Kara, cebinden ev anahtarlarını çıkarmak için yeterince uyandı. Onu dik tutmayı başardım ve aynı anda kapıyı açtım, arkamdan ayağımla kapıyı kapattım.

Evi tıpkı kendisi gibi tarçın kokuyordu. Bu koku burnumu hoş bir şekilde gıdıkladı. Onu kanepeye oturttum, sonra mutfak çekmecelerini mümkün olduğunca az karıştırarak bir bardak su ve pipet bulmaya çalıştım. Buzdolabının üstünde ibuprofen buldum.

"Buraya gel." Yanına oturdum ve onu koltuğa yasladım, bu da onu neredeyse kucağıma alıp kolumu omzuna dolamaktan ibaretti. "Bunu al," dedim yüksek sesle.

Bu, gözlerini açması için yeterliydi. "Burada ne yapıyorsun?" dedi sersemlemiş bir şekilde.

"Hangover'ını hafifletmeye çalışıyorum. Al şunu." Tartışmaya fırsat vermeden ağzına iki hap attım, sonra da pipeti.

Kara kaşlarını çattı, ama pipeti çekip hapları yuttu. "Tamam," diye fısıldadı. Başı omzuma düştü.

Bardağa baktım ve çok fazla içmediğini gördüm. "Hayır, bardağın tamamını iç. Uyurken vücudunu nemlendirmeye yardımcı olur."

Sızlanmak en sevmediğim seslerden biriydi, özellikle de kadınlar sızlandığında. Ama kadınların sızlanmalarıyla ilgili deneyimim, bunu sevimli bulanlarla sınırlıydı. Kesinlikle sevimli değildi.

Ancak Kara su içmek zorunda olduğu için sızlandığında, sevimliydi. Gülümsedim ve pipeti tekrar dudaklarına bastırdım. "İç," diye teşvik ettim.

Protesto etmek için homurdandı, ama dolgun, öpülesi dudaklarını pipetin etrafına doladı ve içti.

Kahretsin. Gözlerimi başka yere çevirmek zorunda kaldım. Şimdi bunun için kesinlikle uygun bir zaman değildi.

Birkaç dakika sürdü, ama suyu bitirdiğinde daha uyanık hale gelmişti ve bana bakıyordu.

Cennete kadar kokan küçük bir geçirtiden sonra, içini çekti. "Sen gerçekten çok çekicisin. Yeterince cesur olsaydım, sana söylerdim."

Geçirdikten sonra zaten gülmemeye çalışıyordum. Onun sözleri beni çileden çıkardı ve kahkahayı bastım. "Sen çok güzelsin. Yeterince cesur olsaydım, sana söylerdim."

Gülerek ayağa kalktı, ama hemen tekrar oturdu, bacakları yatak odasına kadar götüremeyecek kadar titriyordu.

"Seni yatağına taşıyabilir miyim?" diye sordum.

Süper ejderha kulaklarımla bile duyamadığım bir şey mırıldandı. "Ne dedin?" diye sordum.

"O tarafa," diye bağırdı ve titrek koluyla oturma odasının diğer tarafındaki kapıyı işaret etti.

"Emredersiniz, Kaptan." Onu tekrar kollarımın arasına aldım, Valor da buna çok sevindi. Göğsümün içinde derin bir mırıldanma duyuldu.

Kara bunu duydu ve taklit ederek dilini yuvarladı, ama sabahleyin bunu hatırlayacağından çok şüpheliydim.

Kara'nın kafasını duvara çarpmamaya çalışarak ışık düğmesini aradım. Işık odayı doldurduğunda, odanın ne kadar kadınsı olduğunu görünce şaşırdım. Her yüzey pembe ve beyazdı. Duvar kağıdı güllerle kaplıydı ve yatak örtüsü çoğunlukla pembe ve beyazdı, biraz da mor vardı.

Yatağın her tarafındaki milyonlarca yastığı saymıyorum bile. Tanrı aşkına. Kara'yı olabildiğince nazikçe yastıkların üzerine yatırdım, sonra yastıkları altından çekip köşedeki koltuğa attım — o da beyaz ve pembeydi.

Tüm yastıkları kaldırıp battaniyeyi altından çıkardığım da, Kara'nın gözleri yine kapanmaya başlamıştı. Ayakkabılarını çıkardı ve kemerini çözmeye çalıştı.

Ona gerçekten yardım etmek istedim, ama bir kez başlasam durmam muhtemel değildi. Kemerini amayı başardı. O kot pantolonunu çıkarırken ben başka yere baktım.

Onu sahiplen.

Tabii, sanki o sarhoş bayginken bunu yapabilirmişim gibi. Bu harika olurdu.

Kot pantolonunun yere düştüğünü duyar duymaz, çekici bir şey görme fırsatım olmadan battaniyeyi üzerine çektim.

Kara, battaniyeyi çenesinin altına sıkıştırırken hafif bir horlama sesi çıkardı.

Yatak odasının iki kapısı vardı. Her ikisinin de arkasını gözetledim ve ikinci kapının arkasında bir banyo ve bir çöp kutusu buldum. Onu yatağın yanına koyduktan sonra, gözüm Kara'nın güzel ve huzurlu yüzüne takıldı. Çok fazla makyaj yapmamıştı, ama cildi o kadar mükemmeldi ki sanki makyajlı gibiydi. Ya da ben bir şekilde anlayamadım. Her neyse, o muhteşemdi.

Cildi öpülesi bir cildi vardı. Dudaklarımı ona değdirip kadifemsi yumuşaklığını hissetmeyi çok istedim ama burada durup onun uykusunu izlemek bile yeterince ürkütücüydü. Bir öpücük almak bir ihlal olurdu.

Benim.

O kelimeyi birkaç dakika boyunca tekrar edip homurdanıyordu.

Umurumda değildi. Anlamıştım. O küçük kadını korumak için kalma isteğim çok büyüktü.

Vücudumdaki tüm iradeyi kullanarak kendimi ayağa kaldırıp oradan ayrıldım.

Zar zor.

KARA

"Proteine ihtiyacın var!" Melody avazı çıktığı kadar bağırdı. Ya da belki de akşamdan kalma hali konuşuyordu.

Başım acı verici bir şekilde zonklarken inleyerek battaniyeyi başımın üzerine daha da çektim. Kız kardeşim, kahvaltı hazırlamak için sabahın köründe gelmişti. Beni yataktan kaldırmaya çalıştı ama baş ağrım onu mutfağa kadar takip etmemi engelledi. Kapıdan gelen yemek kokusu midemi bulandırıyor.

"Kalk!" Melody'nin sesi beni rahatsız ediyordu, sanki dün gece ikimiz de barın yarısını içmemişiz gibi neşeli ve keyifliydi.

"Kapa çeneni!" diye bağırdım. Battaniyenin altına daha sıkı kıvrıldım.

"Hadi ama, sana akşamdan kalma ilacını hazırladım." Melody yatak odasının kapısından bana bakıyordu. "Her zaman işe yaradığını biliyorsun."

İsteksizce yataktan kalkarken, beynimin kulaklarımdan dökülmemesi için ellerimi başımın iki yanına koymak zorunda kaldım. "Evet, ama tadı berbat."

Melody mutfağa geri dönerken, oturma odasından kahkahaları geliyordu. Kendime baktım. Hala önceki gecedен kalma gömleğim, çoraplarım ve iç çamaşırlarım üzerimdeydi, ama kot pantolonum ve ayakkabılarım yatak odamın zemininde duruyordu.

Onları çıkardığımı hatırlamıyordum. Hayatımda pek sık sarhoş olup bayılmadım. Rico'nun beni eve bıraktığını hayal meyal hatırlıyordum.

Mutfak masasında somurtarak otururken, Melody'nin sanki profesyonel bir şekilde akşamdan kalma halinden kurtulmuş gibi mutfakta dans etmesini izlerken, önceki gecedен daha fazla anı beynime akın etti.

Tye'nin yaptıklarından başlayalım. Oh, lanet olsun. Nefesimi tuttum ve ağzım açık kalmış bir şekilde Melody'ye baktım. "Rico, Tye'yi dövdü," diye fısıldadım.

O kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle öyle yaptı. Ben görmedim ama sonuç muhteşemdi."

"Ben gördüm." Dehşet ve sevinç beni eşit ölçüde doldurdu. "Rico, Tye'yi fena halde dövdü." Anılarım geri geldi. Rico'nun Tye'nin özgüvenini yok etmesini ve onu biraz dövmesini izlemek, haftamın en önemli olayıydı ve ben bunu neredeyse unutmuştum.

"Peki, Rico ile aranızda neler oluyor?" diye sordu Melody, tavadan sosisleri alıp tabağıma koyarken. Kaşlarını kaldırıp bana sırtıttı.

"Hiçbir şey," dedim kesin bir şekilde. Ama sonra Rico'nun beni yatağa yatırdığı an aklıma geldi ve birden emin olamadım. Beyin sisinden giderek daha fazla anı çıkmaya başladı. Su içmemi ve ağrı kesici almamı sağlamıştı. O olmasaydı, akşamdan kalma halim çok daha kötü olurdu.

Bu, onun görevinin bir parçası değildi. Beni kapıya itip evine gidebilirdi. Beni korumak onun sorumluluğu değildi. Onu hafta sonu barda benim beyaz şövalyem olması için tutmamıştım. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildi.

Ama o beni savunmuş, eve götürmüş ve güvenli bir şekilde yatağıma yatırdığından emin olmuştum. Hatta yatağımın yanında bir çöp kutusu bile vardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım , yapamadımdüşünemedim bir tek tek bir uygunsuz uygunsuz davranmıştı. Anılarım biraz bulanıktı, ama hiçbir anı kaçırmadığımdan emindim. Son ana kadar bir beyefendi gibi davranmıştı.

Kafamı salladım ve sosisin bir ısırığını aldım. Ne kadar nazik davrandığı önemli değildi, çünkü onun beni önemseydiğine inanmak kendimi hayal kırıklığına hazırlıyordum. Bir daha buna kanmayacaktım.

"Buna inanmıyorum." Her zamanki gibi Melody düşüncelerimi okumuş gibiydi. "O çocuk bir görevi olan bir adam gibi görünüyordu." Yumurtaları masaya koydu ve yanıma oturdu. "Sana nasıl baktığı ve seni nasıl koruduğu?" Bana doğru salladığı çatalını takip ettim. "Çok seksiydin."

Kelebekler karnımı doldurdu, ama yine de onları görmezden geldim. O benim çalışanımdı ve birbirimize karşı dostça davranıyorduk. "Eminim önemli bir şey değildir."

Melody, kemik peşinde koşan bir köpek gibiydi. "Hayır. Durumu bir denemelisin ve ne olduğunu görmelisin. Her zaman başka bir asistan bulabilirsin, ama Kingston gibi yakışıklı ve uygun birini ne sıklıkla bulabilirsin ki? Bazen öyle görünse de, eminim ki onların sayısı sınırlıdır."

Sanki ben dinleseydim cevapları biliyormuş gibi üstünlük taslayarak yemek yedi.

Ben o kadar emin değildim. "O bu işe ihtiyaç duyuyor," dedim yumurtalarımı yerken. "Bir şey deneriz ve ters giderse, bu onun için büyük bir hayal kırıklığı olur." Rico'nun işleri hakkında bundan fazlasını söylemek bana düşmezdi.

"Kara, onlara şans vermeden onları reddetmeyi bırakırsan, sana ilgi duyan erkeklerin sayısının çokluğuna şaşırabilirsin."

Kısmen haklı olabilirdi, ama bunu ona itiraf etmem mümkün değildi. Lise, ve özellikle Tye, bana bir şeyler yapmıştı. Birkaç kez çıkmıştım, ama sadece erkekler olağanüstü bir çaba gösterirse, ve hiçbir zaman iyi sonuçlanmamıştı.

Liseden beri hiçbir ilişkim gerçekten kötü bitmemişti. Kötü bitmesi için kendimi yeterince yakınlaştırmadım. Çok riskliydi.

Melody tabağıma bir sosis daha attı. "Rico'yu doğum günü yemeğime davet et. Böylece sen sarhoş olduğunda o da orada olacak." Göz kırptı ve büyük bir lokma aldı.

Birkaç lokma yedikten sonra zaten neredeyse doymuştum. Midem guruldadı ve sabahın yarısını tuvalette geçireceğimi biliyordum.

Ve bu gece Melody'nin akşam yemeğinde tek bir damla bile alkol içmeye niyetim yoktu. Böyle hissettikten sonra olmazdı.

"İçmeyeceğim. Ama şoförlük yapmaktan memnuniyet duyarım," dedim. "Biraz yardımın fayda var."

Rico'nun, duygularım değişmiş olsa da, onu kullandığımı veya ondan hoşlandığımı düşünmesini istemezdim. Ama belki de bedava bir akşam yemeği ve bazı kadınların aptalca davranışlarını izlemek onun için sorun olmazdı. Kız kardeşim ve arkadaşları sarhoş olduklarında oldukça eğlenceli olabiliyorlardı.

Kahvaltıdan sonra bulaşık makinesini doldurdum ve bir süre yatmaya geri döndüm. Uykudan sonra yatakta kalıp çocukken sevdiğim eski televizyon programlarının tekrarlarını izledim. Bu benim tek kaçış yolumdu. Neredeyse her koruyucu ailenin televizyonu vardı. Ve hiçbiri, onlara rahatsızlık vermediğim sürece, gece geç saatlere kadar televizyon izlememi umursamıyordu.

Artık daha fazla erteleyemeyeceğimi anlayınca, kendimi yataktan kaldırıp duş aldım ve saçlarımı at kuyruğu yaptım. Bu gece, dudak parlaticısını bile sürmedim. Kimin umurunda ki?

Dün gece sadece ben, Melody ve Stormy vardık. Bu gece, Melody'nin arkadaşlarından daha fazla kız masamıza geldi.

Ve bu kızlar içki içmeyi iyi biliyorlardı. Shot üstüne shot içip, hafif birayla aralarını doldururken hayretle izledim.

Dün gece o kadar çok mu içmiştim? Hala biraz akşamdan kalma olmam şaşırtıcı değil. Bütün bu kızları eve götürmüş olmam imkansız.

Belki Rico yine de büyük yardımcım olurdu. Telefonumu aldım.

Meşgul müsün?

Melody beni dans pistine sürüklemeye çalıştı ama ben direndim ve onu arkadaşlarının yanına ittim. Fazla direnmeden gitti.

Yeniden oturduğumda Rico'dan bir cevap gelmişti.

Hiç de değil. Ne var?

Kız kardeşimin sarhoş arkadaşlarına şoförlük yapmama yardım etmek ister misin?

Bir dakika içinde cevap verdi. **Aynı barda mı? Evet.**

Büyük bir rahatlama ile, hemen geleceğini söyledi. On beş dakika sonra bara girdi ve ben onu kapıdan girerken gördüğümde hissettiğim heyecanı bastırarak farkında değilmiş gibi davranmak zorunda kaldım. Aptal sinirler. Onunla bunu yapmayacağımıza zaten karar vermiştik.

Yanımda oturduğunda, sanki yeni geldiğini fark etmiş gibi ona baktım. "Hey, geldiğin için teşekkürler!"

"Sorun değil." Bana yakından baktı. "Daha iyi misin?" eğildim kafamı başımı ve gözlerimi yüzümü yüzümü "Evet, ve çok utandım. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Parmaklarımın arasından ona baktım

parmaklarımın arasından ona baktım ve onun bana sevgi dolu bir ifadeyle baktığını gördüm. "Benim için Tye'yi dövdün, sonra da eve güvenle ulaşmamı sağladın. O kadar sarhoş olduğum için çok utanıyorum." Derin bir nefes aldım. "Her neyse, o zaman ve şimdi geldiğin için teşekkürler."

Rico gülümsedi ve elini uzattı. Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu. Hoş bir ürperti tüm vücudumu sardı. Dokunuşu çok uzun sürdüğünde kendimi ona yaslanırken buldum ve aniden geri çekildim.

"Açıkçası, yeterince uğraşmadığımı düşünüyorum, ama istediğin zaman beni arayabilirsin." Sesi yine o derin, hırıltılı tona bürünmüştü ve yüzüm kızardı.

"Tamam, kızları toplayayım. Senin için hangi yolu kullanacağını az çok buldum." Onunla birlikte, nerede yaşadıklarını bildiğim kızları gönderiyordum. Tanımadıklarını ise ben halledecektim. En kötü ihtimalle, onları oturma odamın zemininde yatırırdım.

Hepsini topladık ve o ikisini kamyonetin kabinine bindirirken bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bana selam verdi, sonra kamyonetin etrafından koştu.

"Tamam," diye seslendim. "Geri kalanlar benim kamyonetime baksın!" Küçük bir arka koltuğu olan büyük bir kabinim vardı, bu yüzden geri kalanları da içeri sokup kemerlerini bağladım, kız kardeşim o kadar yakındı ki başını omzuma koydu.

"Teşekkürler, abla," dedi zayıf bir sesle. Yakında bayılacağını biliyordum, bu yüzden tüm kızlara adreslerini verdirtip telefonumdaki GPS'e girdim.

Hepsini evlerine ulaştırmayı başardım. İkisi Melody'nin yanında kalıyordu, bu da işimi kolaylaştırdı. Sonunda tek başıma kaldığımda, aniden yorgunluk hissederek eve doğru yola çıktım.

Sürpriz bir şekilde, Rico'nun kamyoneti benim garaj yolunda duruyordu. Yolcu kapısına yaslanmış, elleri cebinde rahatça dinleniyordu. Koyu kahverengi saçları azalan ay ışığında siyah görünüyordu, ama gözleri hala parlıyordu.

"Selam." Kamyonetimden indim ve ona merakla baktım.

"Sadece eve sağ salim vardığından emin olmak istedim."

Onun beni kontrol etmeye geldiği düşüncesi kalbimin hızla atmasına neden oldu, bu çok garipti. Onun beni önemsemesinin bana ne önemi vardı ki?

beni kontrol etmeye gelmek için yeterli mi? Yaklaşınca, kalbim göğsümden çıkacak gibi attı.

"Kalbinin çarpışını duyabiliyorum," diye fısıldadı. Onu zar zor duyabiliyordum. Tüm kanım beynime hücum ediyordu. Aslında, bir kısmı doğrudan aşağıya inmişti. Gerçekten parçalanmıştı ve başım dönüyordu.

Rico ellerini yanaklarıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Nefes al," diye fısıldadı. "Gergin olmana gerek yok. Senin rızan olmadan hiçbir şey yapmam."

Onayladım. Oh, onayladım. Ama dudaklarım, onu öpmemi istediğimi söylemek için hareket etmiyordu. Kahretsin, onun beni deli gibi öpmesini istiyordum.

Rico, tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtıttı. Eğilerek dudaklarını ağızımın köşesine bastırdı. Bu küçük temasla tenim alev aldı ve kalan kanım da aşağıya indi.

Sonra geri çekildi ve beni daha fazlasını istemeye mahkum etti.

"İyi geceler," diye fısıldadı Rico, elleri yüzümden uzaklaşırken.

Oh, hayatta olmaz. Asla olmaz. Elimi uzattım ve kolunu yakaladım, onu bana doğru çekip, onun benim yüzümü tuttuğu gibi onun yüzünü avuçladım. Dudaklarımı sıkıca dudaklarına bastırarak, ona gerçek bir iyi geceler öpücüğü verdim. Vücudu benimkine yapıştı, beni kamyonete doğru bastırdı ve dudakları yeterince açıldı ki, dudaklarımdan birini arasına sokup, inleyerek alt dudağını ağızıma çektim.

Rico da inlememe karşılık verdiğinde, onun da benim kadar tahrik olduğunu anladım ve yüzünü bıraktım. "İyi geceler," diye fısıldadım, sırıtarak.

Eğer ben geceyi tahrik olmuş ve tatminsiz geçireceksem, o da öyle olacaktı.

RİCO

Pazartesi günü izinli olmak benim için tam bir işkenceye dönüştü. Huzursuz, gergin ve inanılmaz derecede sinirliydim. Tek düşünebildiğim Kara'ydı. Dudakları, vücudu. Beni kendine çekip dünyanın en muhteşem iyi geceler öpücüğünü veriş.

Sonunda uykuya dalana kadar bütün gün ve gecenin yarısı boyunca tüylerim diken diken oldu. İşte işe dönmek için o kadar hevesliydim.

İşlerin nasıl gideceği konusunda çok endişeliydim. Ya işe yaramazsa? Ya bunun büyük bir hata olduğunu düşünürse? O zaman ne yapardım?

Kahretsin. Artık miras umurumda bile değildi. Artık umurumda değildi. Onlar mirası alsınlar. Kara ile işleri batırırsam, asıl kayıp o olurdu.

Salı sabahı, kamyonetimi ofisin önüne park ederken, bu durumu nasıl halledeceğimi hiç bilmiyordum. Hiçbir şey olmamış gibi davranmalı mıydım? Garip bir durum olmasını istemiyordum.

Ama mucizevi bir şekilde, öyle olmadı. Bakım ofisine girdiğimde Kara'nın bakışları telefonundan bana doğru kaydı. Yüzü domates kadar kızardı.

Valor, beni görür görmez kalbi hızla çarpmaya başlayınca memnuniyetle homurdandı. Tamamen kendinden memnundu.

O öpücüğü kesinlikle istemişti ve kalbinin göğsünde attığı ritme bakılırsa, daha fazlasını istiyordu. Ve lanet olsun, ben de ona daha fazlasını vermek istiyordum. Saat sabah dokuzdu ve pantolonum çoktan protesto etmeye başlamıştı.

Valor sonunda bu kadar kederli olmayı bırakmıştı, çünkü benim henüz kendime bile itiraf etmediğim şeyi biliyordu. Kara ile bu ilişkinin nereye varacağını görmek zorundaydım. Ondan öylece uzaklaşamazdım.

Normalde, kadın da isterse, içeri girip istediğimi alırdım. Ben canavar değildim. Ama bu durumda yapamazdım. Kara farklıydı. Onunla birlikteyken kendimi tamamen farklı hissediyordum. Onun öncülük etmesine izin vermeliydim. O istemediği sürece hiçbir şey yapmayacaktım.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu düşünceden tamamen memnundum ve Valor da öyle. Ben ilişkiye açık olduğum ve Kara'nın yanında çok zaman geçireceğimiz sürece, o da mutluydu.

Sadece Kara farklı değildi, ben de öyleydim. Onu gururlandırmak istiyordum. Ona bakmak ve onun için harika bir partner olabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

"Nasıl hissediyorsun?"

Kız kıkırdadı. "Harika hissediyorum. Benim akşamdan kalmalığım geçti, ama zavallı kardeşim..." Başını salladı. "İlk gece etkilerini hissetmedi, ama ikinci geceden sonra bütün gün kusacak sandım. Sabah erkenden beni arayıp ağladı." Biraz kötücül bir tonla kıkırdadı. "Ben de gidip ona erken saatte gürültülü bir kahvaltı hazırladım."

Kahvaltı hazırlamaktan duyduğu mutluluğu tam olarak anlayamadım. Kız kardeşler arasında olan bir şey olmalıydı, ama onun mutlu olduğunu görmek beni gülümsetti.

Bir süre sohbet ettik ve haftalık planladığımız projeleri gözden geçirdik. Uygulama veya telefon görüşmeleriyle daha fazlası da gelecekti. Her zaman öyleydi.

İlk görevimiz için dağlara doğru uzun bir yolculuk yaptık. Başlangıçta kamyonetteki atmosfer gergindi. Paylaştığımız öpücük, kabinde asılı kalmış, konuşulmamış ve ikimizin de üzerinde bir yük oluşturmuştu.

Bu konuyu açacak kişi ben olmayacaktım. Hayır.

Uzun, derin bir nefesle, sonunda pes etti. "Evet. Öpüştük," dedi açıkça.

Donakaldım ve ona göz ucuyla baktım. "Öyle yaptık." "Bana küçük bir öpücük vermeye çalıştın, ama ben bunu çok abarttım," dedi, neredeyse özür diler gibi bir ses tonuyla. Ama o öpücük için özür dilemesi gerekmiyordu. O öpücük benimdi, artık geri alamazdı.

"Katılmıyorum." Ona öncülük etmesine izin vereceğimi söylemiştim ve öyle de yaptım. Sonuçta konuyu o açmıştı.

"Evet, senden hoşlanıyorum. Ama bu işimi etkileyemez. Öylece kalkıp başka bir yerde iş bulamam. Eğer işim

burada başarısız olursa, taşınmak zorunda kalırım." Parmakları direksiyonda titriyordu. "Başka bir becerim yok..." Gözlerini bana çevirdi. "Ya da güvenilebileceğim bir fonum."

"Ah." Sanki sözleri kalbimi derinden kesmiş gibi göğsümü tuttum. "Tam kalbime isabet etti. Unutma, benim de iş hedeflerim var. İş için uymam gereken zaman sınırları var. Ne kadar uzun süre kazançlı bir işte çalışırsam, o kadar çok kazanırım."

Kahretsin, sanki onun için sadece para için çalışıyormuşum gibi geldi. "Demek istediğim, başlangıçta tek hedefim buydu, ama Kara, şunu bilmeni istiyorum ki, işimden keyif alıyorum. İşe gelmekten rahatsız değilim ve bunun sebebi sadece seninle çalışmayı sevmem değil."

Tavırları biraz yumuşadı, ama vücut dili açıldı ve bana birkaç kez meraklı, hatta heyecanlı bakışlar attı. "Öyle mi?"

"Elimle çalışmayı seviyorum. Başarı duygusunu seviyorum. Beni lider olarak görevlendirdiğinizde, baştan sona tamamladığım bir proje veya işim hiç olmadı. Kendi başıma bir iş üstlenmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Aslında, daha az zor olan bazı işleri yapabileceğimi hissediyordum, ama o henüz bana bu imkânı vermemişti. Benim için sorun değildi. Tabii ki tamamen tek başıma bir iş denemek istiyordum, ama bu Kara ile geçireceğim zamanın azalması anlamına geliyordu.

"Profesyonel olmalıyız." Sesi daha az emin geliyordu.

Gülümsedim ve biraz ısrar ettim. "Çalışma saatleri içinde yetenekli, profesyonel bir asistan olmaya devam edebilirim, çalışma saatleri dışında da sana hayatının en iyi seksini yaşatabilirim."

O kadar yüksek sesle yutkundu ki Valor gülümsedi. Yüzü kızardı ve kalp atışları hızlandı, direksiyonu daha sıkı kavradı.

Bunu istiyordu ve bunu inkar etmesinin imkanı yoktu.

Ama yine de. Onun kabul edeceğini beklemiyordum. Onunla ilişki kurmanın ve onunla çalışmaya devam etmenin sorun olmadığını anlaması için hala haftalarca uğraşmam gerekeceğini düşünüyordum.

"Tamam," dedi çenesini havaya kaldırarak kararlı bir şekilde.

Ağzım açık kaldı. Valor pullu olsaydı, onunki de öyle olurdu. Şok dalgası vücudumda yankılandı, benden geliyordu ve

O. Taksi bir an sessiz kaldı ve sürüş sırasında ağaçların hızla geçtiğini duyabiliyordum. Ya da belki de bu benim kafamdaydı.

O konuşurken iş kotumun içinde penisim sertleşti ve ne olacağını bilmek beni heyecanlandırdı. "Cuma gecesi teorini test edebiliriz. İşten sonra gel." Bana hızlıca baktı, sonra sözünü düzeltti. "Saat sekizde."

Muhtemelen hazırlanmak için zamana ihtiyacı vardı. Çoğu kız öyle yapardı. Bana uyar, ben de biraz hazırlanmak isterdim.

Kahretsin. Cuma. Daha salı sabahıydı. Lanet olası cumaya kadar nasıl dayanacaktım?

Haftanın geri kalanında, bakım, inşaat ve elimden gelen her şeyi öğrenmeye odaklandım. Tüm enerjimi kafama olabildiğince fazla bilgi sıkıştırılmaya verdim ve diğer kafamı bundan uzak tutmaya çalıştım.

Hiçbir faydası olmadı. Hafta, sırt ağrısı çeken bir salyangoz gibi yavaşça geçti. Ve birlikte gittiğimiz her görev işkence gibiydi. Tek iyi yanı, Kara'nın bana birkaç görevi tek başıma yapmama izin vermeye başlamasıydı. Bu biraz yardımcı oldu.

Birlikte çalıştığımızda, ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Hafif davranmaya çalışıyordum. Kadınların erkeklerin dokunmasından her zaman hoşlanmadığının farkındaydım. Ama Kara, bileğine dokunduğumda veya elimi omzuna koyduğumda rahatsız olmuyor gibiydi. Yaptığı bir onarımı incelemek için ona yaklaştığımda, bu zamanı onun nefis kokusunu içime çekmek için akıllıca kullanıyordum.

Cuma günü nihayet geldiğinde, neredeyse çılgına dönmüştüm ve Kara'nın sözsüz ipuçları bana onun da aynı şeyi hissettiğini söylüyordu. Kalp atışları sürekli hızlanmıştı ve o da benim ona dokunduğum gibi bana dokunmaya başlamıştı. Rafları tamir ederken, mutfakta yanımdan geçerken eli hafifçe sırtımı okşadı. Şakalarımın birine güldüğünde eli kolumdaydı.

Küçük, önemsiz gibi görünen hareketler, sikimi sürekli yarı dik tutuyordu. Günlük düşlerim artık yetmiyordu.

Bu, rahatlatmak için sabırsızlandığım muhteşem bir acıydı.

Eşleşmek düşüncesi hala beni tedirgin ediyordu, ama Kara'yı inkar edemeyeceğim kadar ilkel bir düzeyde istiyordum.

Günün son işini bitirdik. Neyse ki cuma günleri iş yükü oldukça hafifti. Aletlerimizi toplayıp dükkana kaldırırken Kara boğazını temizledi. "Sonra görüşürüz?"

"Sabırsızlıkla bekliyorum." Ona gülümsedim ve bunun gerçekleşmeden önce ikimizin de tazelenmek için zamana ihtiyacı olduğunu kendime hatırlatmam gerekti. Yarım gün terleyip kirlenmeden sonra ikimiz de rahat hissetmeyecektik.

Yanağında bir yağ lekesi vardı ve bu beni gülümsetti. "Ne?" Güzel gözlerini rahatsız bir şekilde başka yöne çevirdi.

"Çok tatlısın."

Kızarması yeterli bir cevaptı. "Oh, kes şunu. Yakında görüşürüz. Benim için kilitte."

Neredeyse odadan koşarak çıktı. İşimi bitirip ışıkları kapattım. Bu geceyi ne kadar dört gözle bekliyor olsam da, bir şey beni tedirgin ediyordu.

Eve giderken yavaş sürdüm ve duygularımı inceledim, neden yaklaşan eğlenceye tamamen odaklanamadığımı anlamaya çalıştım.

Daha fazla heyecana alışkınsın.

Valor'un sözleri doğruydı. Eskiden yaşadığım hayata kıyasla, bu hayat biraz sıkıcıydı.

Ahıra park ettim ve bahçeyi geçerek içeriye doğru yürüdüm, içeride kimse var mı diye kulak kabarttım. Ev tamamen sessizdi. Öğle vakti yeni geçmişti, bu yüzden kimse beni beklemiyordu.

Odama çıkan merdivenleri çıkarken, eski hayatımı özlediğim bir an yaşadım. Heyecan, adrenalin. Her gün başım dönüyordu.

Duş suyunun ısınmasını beklerken eski bağlantılarımı düşündüm. Hızlıca bir şeyler ayarlamak çok da zor olmazdı. Zengin bir kadına hızlıca zengin olma planı yapabilirdim. Belki motosikletle biraz zaman geçirip, eyaletlerin dört bir yanındaki barları dolaşabilirdim.

Sonra Kara'nın yüzü zihnimde belirdi.

Artık kaybedecek bir şeyin var.

Eşleşmiş ya da eşleşmemiş, en son yapmak istediğim şey Kara'yı hayal kırıklığına uğratmaktı. Ailemden şüphelenmeden bir hafta boyunca ortadan kaybolmayı başarsam bile

Kara bir şeylerin yolunda olmadığını anlayacaktı.

Eski hayatıma dönmeyi düşündüğüm için suçluluk duygusu beni rahatsız ediyordu.

Sen büyüyor.

Yine haklıydı. Birkaç ay önce, planlar kafamda tam olarak şekillenmeden gitmiş olurdum.

Hey. En azından doğru yöne gidiyordum, değil mi?

Yüzümde bir gülümsemeyle hazırlanmayı bitirdim. Dudaklarıma yapışmış bir gülümsemeyle tıraş olmak o kadar kolay olmadı, ama çenemin altında sadece bir kesikle başardım.

Hayatımın en uzun haftasından sonra, nihayet gösteri zamanı gelmişti. Cebime bir paket prezervatif attım, pantolonumu düzelttim ve arkadaşımı bulmak için merdivenlerden aşağı indim.

GİDİP GELİYORUM. Gidip geliyorum. Geri, duraklama ve tekrar ileri.

Yüzümde hala bir gülümsemeyle, Kara'nın kapısını çalmak için elimi hazır tutarken, son beş dakikadır olduğu gibi, onun gerginliğini dinledim. Bekleyiş onu öldürüyordu, ben de geldiğimde onun volta atışlarından eğlenmemiş olsaydım, beni de öldürebilirdi. Bu gece görünüşüme gösterdiğim özeni gördüğünde ne düşünecekti? Gül fazla mıydı?

Kafamı sallayarak, sonunda elimi üç kez hızlıca kapıya vurdum. Kara'nın ayak sesleri aniden durdu, sonra yavaşça kapıya yaklaştı. Kapı açıldığında, gördüğü ilk şey gül olsun diye gülü uzattım. Sürprizden nefesini tuttu, bu ses çok hoş bir sestti, yumuşak dudakları mükemmel bir O şekli oluştururken gülü parmaklarımdan aldı.

Gözleri kapalı, burnunu kokulu çiçeğe gömmüş, gülümseyen halini içime çektim. Üzerinde – aman Tanrım – şort vardı. Küçük kot şort ve yeşil bir tişört, gözlerini vurgulamış ve parlatmıştı. Ayakları çıplaktı, koyu pembe tırnakları vardı ve altın kahverengi saçları her zamanki at kuyruğundan kurtulmuş, ellerimi gömmek istediğim dalgalı bukleler halinde dökülüyordu.

Bu sıradan kombin, pahalı tasarımcı kıyafetlerinin yapabileceğinden daha iyi bir şekilde onun kadınsı güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

Benim.

Cesaret bizi ileriye doğru itti ve ben de isteyerek onunla birlikte gittim, dudaklarım Kara'nın dudaklarına çarptığında arkamdaki kapıyı tekmeledim ve parmaklarımı onun ipeksi saçlarına doladım. Şaşkınlığının sesi boğuktu, neredeyse anında yerini içimde bir ateş yakan arzunun inlemesi aldı. Onu duvara yasladım ve uyluklarından tutup, dudakları benimkilerden hiç ayrılmadan bana sarılırken onu kolayca kaldırdım. Hızla büyüyen arzumla onun merkezine bastırırken, ondan bir inilti daha koparmayı başardım. Gül yanımıza yere düştü.

Zihnimin bir köşesinde, yemek kokusunu belli belirsiz algıladım, ama şu anda kontrolü midemde değildi. Onu sıkıca kavrayarak yatak odasına doğru ilerledim, bu görev, birbirimize açmış gibi görünmemiz ve nefes almak için bile birbirimizden ayrılamamamız nedeniyle biraz daha zorlaştı. Bacaklarım yatağın kenarına değdiğinde, onu yastıklarla kaplı yatağa indirdim, avucumu çıplak uyluklarının üzerinde, dar şortunun üzerinde gezdirdim ve parmak uçlarımı, tişörtünün yukarı kaymış olduğu karnında nazikçe gezdirdim.

Onun gözlerine soru dolu bir bakış atmak için biraz geri çekildim. Kara gergin bir şekilde dudağını ısırды ama başını salladı ve gömleğini çıkarmak için kıvranmaya başladı. Kollarını tutup onu durdurdum ve başımı salladım. Oh, hayır, bunu aceleye getirmem mümkün değildi. Burnumu yanağına ve boynuna doğru kaydırдыm, kokusunu içime çektim ve ona zevk veren bir titreme gönderdim. Nazik öpücükler kondurarak aşağı doğru ilerledim ve tişörtün açıkta bıraktığı her bir deri parçasını işaretlediğimden emin oldum.

Zümrüt yeşili gözleri meraklı, bekleyiş içinde, tereddütlü bir şekilde izliyordu. Ben gömleğini kaldırıp göbek deliğine kadar öperek indim, sonra dilimi içine daldırdım. Küçük bir inilti kaçtı ağzından, ama ihtiyacım olan tek şey buydu. Gömleği daha da yukarı sıyrıldı ve o da kenarlarını tutup odanın diğer ucuna fırlattı, ağzım meme uçlarından birine yapıştığında yüksek sesle inledi. Nefesi çoktan daha düzensiz bir şekilde hızlanmaya başlamıştı ve ben daha yeni başlamıştım. Cesaret

ve ben, kendi adını unutana kadar onu defalarca uçurumun kenarına
itmek istiyorduk.

Benimkini hatırlamasını sağlayacaktık.

Dilim meme ucunu yalarken, elim şortunun düğmesini açtı. Parmaklarının şakağını okşadığını hissettim, sonra saçlarıma daldı ve nefes nefese bana doğru eğilirken saçlarımı tuttu. Taraf değiştirdim, her iki göğüse de eşit ilgi gösterdim ve elimi şortunun içine soktum. Lanet olsun, çoktan ıslanmıştı! Yine inledi ve parmaklarıma hevesle kendini itti. Bu, benim irademi acı verici bir şekilde sınıyordu, ama sözümü tutmaya kararlıyım.

Elimi çekip, ilimden sonra güzelce sertleşmiş olan meme ucunu bıraktım ve tekrar karnına doğru öperek indim, her öpücükten sonra dilimi cildinde gezdirdim. Nefes nefese kalarak kıvrandı ve saçımı acilen çekti. Şortunun bel kısmını tuttum ve izin almak için tekrar gözlerine baktım. Dirseklerinin üzerine doğruldu ve yüzü kızarmış halde başını salladı. Gülümsedim; ona bunu ben yapmıştım. Eğer bu kadarını sevdiyse, onu büyük bir sürpriz bekliyordu.

Yavaşça, kot pantolonunu ve küçük yeşil külotunu çekip çıkardım, ta ki onlar hiç tören yapılmadan yere düşene kadar. Onun baş döndürücü kokusu başımı hoş bir şekilde döndürdü. Yere çöktüm ve bacaklarını çekerek kışını yatağın kenarına dayadım. Ben iç uyluklarını yalayıp ısıırken, o göz bebekleri büyümüş bir şekilde beni izlemeye devam etti, ben de onu yerinde tutmak için kollarımı bacaklarının etrafına doladım. Tam onun cinsel organına yaklaşmaya başladığımda, diğer bacağına geçtim. O, hayal kırıklığıyla başını geriye atarak inledi ve ben, onun tonlu bacaklarına sevgimi gösterirken sırtmaya devam ettim.

Kafasını tekrar kaldırıp izlemeye başladığı anda, dilimi onun içine daldırdım. Geriye doğru eğildi ve ağzıma doğru itti, nefesi boğazında takıldı. Onun tadı beklediğimden çok daha tatlıydı ve ağzımdan gürleyen bir homurtu çıktı, en hassas bölgelerindeki titreşim onu titretip inlemesine neden oldu. Dilim hassas düğümün etrafında dönüp açılışına geri dönmeden önce, parmakları neredeyse acı verecek kadar saç derimi sıktı. O, arzuladığım tek yiyecekti ve ben de doyasıya yemek niyetindeydim.

Şişmiş klitorisine odaklanarak, dikkatlice parmağımı altına soktum ve hiç direnç görmeden içeri kaydurdım. Bu ilginçti. Birkaç kez ittim ve o geri çekildi, sonra bir parmak daha ekledim. Elleri saçlarımdan ayrıldı ve bir yastık kaparak yüzüne bastırdı, çığlıklarını bastırmak için. Ayakta durdum, parmaklarım hala itiyordu, yastığı kapıp odanın diğer ucuna fırlattım. Bana baktı, yüzünde karışıklık ve coşku savaşıyordu.

"Çıkardığın her sesi duymak istiyorum," dedim ona, sesim arzuyla boğuklaşmıştı.

Ben tekrar bacaklarının arasına yerleşip dilimi ve dudaklarımı çalıştırmaya başladığımda, o sadece başını sallayabildi. Nefes alamayacak hale gelene kadar onu yaladım ve emdim. Bileğimi çevirip parmaklarımı içinde kıvırdım, hassas noktasına dokunduğumda çığlık attı. Tekrar saçlarıma uzandığında, boş elimle bileğini tutup kendi göğüslerine yönlendirdim. İpucumu anladı ve göğüslerini ovmaya başladı, başparmaklarının uçlarıyla meme uçlarını okşadı. Lanet olsun, bu çok seksiyd. Pantolonuma baskı uyguladım, ama önce onu doruğa ulaştırmam gerekiyordu.

Daha hızlı pompalarken, her itişin zirvesinde parmaklarımı kıvrarak, klitorisini sertçe emdim, dilim ucunu hafifçe vurdu. Kara çığlık attı ve sırtını yataktan kaldırdı, kanalı uyarılma ile dolarken parmaklarımın etrafını sıkıca sıktı.

"—co, aman Tanrım, Rico," diye nefes nefese, bana uzandı. "Şimdi, lütfen."

Ağzımı sildim ve onu oturttum, o da hemen gömleğimi çekiştirdi. Kemerim gömleğinin yanına düştü ve cebimden prezervatif çıkardıktan sonra pantolonum da onu takip etti. Adamlığımı açgözlülükle izledi, uçta ön sıvı parıldıyordu. Sertçe yutkunarak ona uzandı ve ben itiraz etmeden ağzıyla hızla yuttu. Sertleşmiş olmama rağmen neredeyse anında boşalacaktım ve onu sakinleştirmek için omuzlarından tutmak zorunda kaldım. Bana kaşlarını çattı.

"İyiliğine karşılık vermek istedim," dedi, şimdi gergin görünüyordu.

"Hayır," diye nazikçe cevap verdim. "Bu gece patron benim ve senin uzanmanı istiyorum."

Söylediğimi yaparken yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi. Dişlerimle paketi yırttım ve tekrar bacaklarının arasına diz çöktüm, prezervatifi takarken onu tekrar tahrik etmek için birkaç kez daha yaladım ve parmaklarımı tekrar içine soktum. İlk seferden dolayı hala şişkin ve hassas olan parmaklarımla, o tekrar şiddetli bir şekilde orgazm olana kadar pompaladım, emdim ve yaladım.

Ben devam ederken o nefes nefese kalmıştı, boş eliyle sikimi tutup sıkıca kavradı. Tadı çok etkileyiciydi ve ben o kadar sertleşmişim ki, kafamda düzgün düşünmek için kan kalmamıştı. Parmaklarım ve dilim onu üçüncü orgazmına ulaştırdı ve sonra o uzaklaştı.

Ayağa kalkıp onun girişine yerleştim, sol bacağını tuttum, ayağını omzuma koyup ayak parmaklarını öptüm. Penisimi tutup onun yarık kısmına sürerek sıvısıyla kapladım, sonra dikkatlice içine girmeye başladım. Alnımı ayağına bastırıp gözlerimi sıkıca kapatarak konsantre oldum, komşuların duyacağı kadar yüksek sesle adımı haykırmasına kadar ona acımasızca vurmamak için elimden geleni yaptım.

Kara diğer bacağını da bana doladı ve sertçe çekti, beni içine kaydırıp ve ben bu yoğunluktan, bu kesin doğruluktan neredeyse düşüyordum. Yeşil gözleri benim ela gözlerimle buluştu ve bir an için dünya dondu. O da hissetti; hissetmek zorundaydı.

Yavaşça kalçalarımı geri çekip tekrar ittim, bacağını tutarak sevimli ayak bileğini öptüm. Ağzını açtı ama ses çıkmadı, göz bebekleri büyümüşü. Yavaşça ama emin adımlarla ritmi yakalayıp, çok erken bitirmemeye dikkat ederek tekrar içine girdim. Bir haftalık bekleyişin ardından, bu beni çıldırtıyordu.

"Daha sert," diye fısıldadı, bir eliyle saçlarını karıştırırken, diğer eliyle göğüslerini tekrar okşadı. "Lütfen."

Bu, ihtiyacım olan tüm cesaretlendirmeydi. Onu nasıl reddedebilirdim ki? Açımı ayarladım, bir elimi yatağa dayadım ve hızımı artırdım, onun çığlıklarının ritmine göre acımasızca ona çarptım. Çok erken sertleştiğimi hissettim ve durdum, onu yataktan kaldırıp ters çevirdim, kıcını yukarı kaldırdım ve ona tekrar çarptım

Her çıkardığı ses kulağıma müzik gibi geliyordu ve Valor'un ihtiyaını kafatasımın içinde hissedebiliyordum.

Bir elimle kalçasını kavrayarak, arkasına doğru eğildim ve parmaklarımı kaygan kıvrımlarının arasına kaydırdım. O da bana doğru geriye doğru itti, kendi ritmini buldu ve beni sıkıca kavradı. Çok  abuk boşalacaktım. Henüz onunla işim bitmesini istemiyordum, ama o da benimle birlikte boőalırsa umurumda bile olmayacağını fark ettim. Parmaklarım iőlerine devam ederken, kasıklarım gürültüyle kalçalarına çarpıyordu ve çok geçmeden, gözlerimin arkasında havai fiőekler patladı.

"Ric... ah!" diye bağırdı, benimle birlikte doruğa ulaőırken.

Sert bir şekilde boőalıırken birkaç kez daha ittim ve ona yaslanmak zorunda kaldım, alnımı omurgasına bastırarak nefes nefese kaldım. Vay canına, bu... hiç de beklediğim gibi değildi. Valor'un geri çekildiğini ve kocaman, pullu bir kedi gibi memnuniyetle mırıldandığını fark ettim. Bu kadınla  iftleőmekle ilgili daha önce duyduğum şüpheler, ikimiz de terli ve bitkin haldeyken, şu anda yok olmuş gibiydi. Bu duygu, alıőabileceėim bir şey olabilir.

O tehlikeliydi.

KARA

Rico'nun boynuma gömdüğü yüzü, beni ters çevirip her şeye yeniden başlamak istememe neden oldu. Ama onun bile bu kadar çabuk tekrar hızlanıp devam edebileceğinden şüpheliydim. Yani... muhtemelen?

Ağır nefesleri boynumdan göğsüme doğru üfleniyor, meme uçlarımı kabartıyordu. Ama yine de kıpırdamıyordu. Nefesi ağırdı ama nedense sadece efor sarf etmiş gibi gelmiyordu.

"İyi misin?" Onu görmek için boynumu uzattım ve yüzünde yorgunluk yoktu. Acı çekiyor gibi görünüyordu. Nefesi sakinleşirken gözlerini kapalı tuttu.

Bana cevap verdiğinde dişlerini sıkmıştı. "Sadece atlatmaya çalışıyorum," dedi. "Hiç içinde kontrol etmen gereken bir canavar olduğunu hissettiğin oldu mu?"

Kahkahayı bastım. "Hayır, hiç de değil."

Sonunda gözlerini açtı ve inleyerek içimden çıktı. "Öyleyse iyi. O zaman sadece ben varım." Ben yatakta yuvarlanıp yastıklara yaslanırken o prezervatifi halletti.

"Dinle." Rico, tamamen çıplak, penisi hala sert halde (vay canına!) ayakta durdu ve ellerini beline koydu. "Bu yastıklar hakkında konuşmalıyız."

Yastık yığınının içine daha da gömüldüm ve memnuniyetle gülümsedim. "Yastıklarım hakkında konuşmamıza kesinlikle gerek yok. Yastıklarımı seviyorum ve sen susabilirsin."

Rico bana atladı ve yarısı üzerimde, yarısı yastık yığınının üzerinde kaldı. "Bunu düzenli bir egzersiz haline getirirsek, ki umarım öyle olur, bu yatakta daha fazla yere ihtiyacım olacak. Bu şeyler yatağın yarısını kaplıyor."

Yan döndüm ve ona gülümsedim. Çıplak ve yan yatarken utanacağımı düşünmüştüm. Bu açıdan küçük göğüslerim bile garip görünüyordu. Ama Rico bana gözlerinde bir gülümsemeyle bakıyordu. Bir tür hayranlık gibi. Onun yanında kendimi utangaç hissedemediğimi fark ettim.

Bu hoş bir sürprizdi. Sanırım hayatımın en iyi seksinin bana kazandırdığı şey buydu. Engellenmeme.

"Bir ara sana içimdeki canavarı göstereceğim," dedi Rico bana yaklaşarak. "Düşündüğün kadar korkutucu biri değil."

Şakaya uyarak kıkırdadım. "Oh, onu görmek isterim, özellikle de sana daha fazlasını yaptırıyorsa."

Rico bir nefes verdi. "Kahretsin. Bu hiçbir şeydi. Elimden geldiğince kendimi tuttum ve dayanabildiğim kadar ön sevişme yaptım, ama bu bizim ilk seferimiz olduğu için, istediğimden çok daha hızlı bitti. Sen sadece... Kahretsin. Söz veriyorum, daha da iyilerini yapacağız."

Onun sözleri beni mutlu etti. Onun bana verdiği kadar iyi bir şey yaşamamıştım, *muhteşem* bir şey ise hiç yaşamamıştım.

Kahretsin, ama denemeye hazırdım. Kanım bir tur daha için ısınmaya başlamıştı ve bunu engellemek, Rico'ya sakinleşmesi için bir şans vermek zorundaydım. Porno filmlerde nasıl gösterildiğine bakılmaksızın, gerçek erkeklerin ne kadar formda olursa olsun bunu sonsuza kadar sürdüremeyeceğini biliyordum. Yine de, zamanı geldiğinde onu sınamaya kesinlikle hazırdım.

Uzun süre sarılıp konuştuk, ta ki ocakta bıraktığım akşam yemeğini hatırlayana kadar. Neyse ki pişmesi bitmişti, yani yanmayacaktı ama soğumuş olacaktı. "Hay aksi," diye fısıldadım. "Akşam yemeği."

Rico'nun gözleri parladı. "Açlıktan ölüyorum."

Yataktan kalkıp, yere attığım kıyafetleri topladım, onları çözüp giyinirken konuştum. "Fazla vaktim yoktu, zaten çok iyi bir aşçı da değilim. Sadece fırında pişmiş tavuk ve sebze var."

"Fırında tavuk ve sebzeleri severim," dedi. "Tabii, nasıl baharatlayacağını biliyorsan."

Yüzüm kızardı ve ona baktım. O çoktan giyinmişti.

Çok yazık. Onun çıplak ya da neredeyse çıplak dolaşmasına gerçekten alışabilirdim. Çok seksi biriydi. "Babam, yani üvey babam, benim aşırı baharat kullanma eğilimim olduğunu söylüyor."

Rico sırtıttı ve tişörtünü başından aşağı çekti. "İyi. Benim sevdiğim baharat miktarı."

Tabaklarımızı mikrodalgaya koyup ısıtmak için çıkardıktan sonra, masaya oturup yemeğimizi yedik. Konuşma beklediğimden çok daha kolay akıyordu.

"Seni tanıdığımdan beri bir iki kez üvey baban olduğundan bahsetmiştin," dedi Rico. "Ve o sarhoş olduğun gece bana aileden biraz bahsetmiştin."

Gözlerimi devirdim. "Evet, üzgünüm. Sana tam olarak ne anlattığımı bilmiyorum, ama bu konuda gizli saklı bir şeyim yok." Ona tekrar kısaca özetledim. "Biyolojik ailem uyuşturucu bağımlısıydı. Burada, bu kasabada yaşıyorlar ve benim kim olduğumu bilmiyorlar. Adımı, koruyucu ailemin soyadıyla değiştirdim. Onları bulduğumda, evlat edinilmek için biraz yaşlıydim, bu yüzden sadece adımı değiştirdim. Onları çok seviyorum ve Melody benim için gerçek bir kardeş gibi, ama nedense ona hiç baba diyemedim. Sanırım tanıştığımızda çok yaşlıydim."

"Onu baban olarak görüyor musun?" diye sordu Rico.

Bu fikre gülümseyerek başımı salladım. "Evet. Eğer evlenirsem, beni mihraba götürecek kişi o olacak. Ona tavsiye ve diğer konularda danışırım. Ben pratikte işe yaramaz çıraklar işe alana kadar benim için endişelenir." Ona, işe yaramaz oldukları konusunda ciddi olmadığımı belirtmek için göz kırptım. "Zamanım olduğunda eski arabaları tamir etmesine yardım ederim. O benim babam." O güldü. "Ah, demek işim için teşekkür etmem gereken kişi o.

Umarım yakında kendi ayaklarımın üzerinde durabilirim."

Omuz silkiyorum ve bir lokma daha alıyorum. "Nick ile olan olayı yerel dedikodu kanallarından duymuş. Benim güvende olmamı ve bir yardımcı tutmamı istemiş." Ona gülümsüyorum. "Ve sen harika bir iş çıkarıyorsun. Çok geçmeden etrafımda dolanmaya başlayacaksın."

Rico bana keskin bir bakış attı, ama sonra rahatlayıp gülümsedi. Gözleri tabağına indi. "Anlıyorum. Anne babam öldükten sonra beni Perry amcam ve dedemler büyüttü."

Gözlerimi kocaman açmaktan kendimi alamadım. Ailesinin öldüğünü bilmiyordum. O, dikkatlice onlardan bahsetmekten kaçınmıştı önceki

konuşmalar, ama benim için de pek ilgi çekici bir konu olmadığı için fazla üzerinde durmamıştım. şimdi daha mantıklı geliyordu.

"Sen de ebeveynlerin olmadan mı bydn?" diye sordum.

O içini çekti ve sebzeleri ısırdı.  porsiyon tavuk yemişti ama sebzelere neredeyse dokunmamıştı. Sanki ocuk gibi. Ama bu sevimliydi.

"Evet, bir araba kazası. Beni çoğunlukla amcam büyüttü. Büyükbabam büyük bir aile şirketinin başkanı ve bu onu çok meşgul ediyor. Sanırım beni biraz şımarttılar ve istemediğim biri olduğumu fark etmem istediğimden daha uzun sürdü."

Gözlerime bakamıyordu.

"Bence bizim gibi travmatik bir olay yaşayanlar için, özellikle de sen gibi anne babasını kaybedenler için... Hayatımızda nereye ait olduğumuzu ve hangi yolda ilerlemek istediğimizi anlamamız biraz daha uzun sürerse sorun değil bence." Elimi uzattım ve eline dokundum. "Eminim ailen de bunu anlıyordur."

"yle." Parmaklarımı sıktı ve bırakmadı. "Sanırım, uzun süre cinayeti cezasız bırakarak bana verdikleri zararı telafi etmek için şimdi beni çalıştırıyorlar." Acı bir gülümsemeyle güldü. "Aslında onlara daha fazla zorluk ıkarmalıyım."

Sözleri şımarık bir ocuk gibi geliyordu, ama ses tonu onları çok sevdiğini ve çabalarını takdir ettiğini gösteriyordu. Teyzesinin evde iyi beslendiğinden emin olduğunu anlattığını hatırladım. Artık, birinin kaybıyla başa çıkmasına yardım etmeye çalışan şefkatli bir ailenin işaretlerini tanıyabiliyordum. Başparmağımı hafifçe parmaklarının üzerinde gezdirdim.

"Onlara da biraz anlayış göster. Onlar da ailelerini kaybettiler, değil mi?" Başını salladı. "Evet. Kaybettiler."

Onun sahip olduklarını düşünerek i geçirdim. "Hey, iyi şeyleri düşün. Küçük bir ailenin parçası olabilirdin ve sonunda sistemde kalabilirdin. En azından seni büyütecek bir amcan ve büyükannen ve büyükbaban vardı, değil mi?" Kıskançlık duymak istememiştim, ama sesimde kıskançlığın izleri olmalıydı ki Rico elimi tekrar sıktı.

"Kesinlikle haklısın. Senin böyle bir şeyin olmamasına zldm."

Rico arkalarına yaslanıp karnını okşayana kadar konuşma birkaç dakika durakladı. Karnı eskisinden biraz daha yuvarlak görünüyordu. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Sana dürüst olacağım, gitmek istemiyorum, ama işimizi olabildiğince profesyonelce yürütmeye karar vermiştik."

Ona ve yatak odamın kapısına baktım. Mümkünse, bana daha önce tattırdığı şeyi bir kez daha tatmak istiyordum.

"Yani..." Ona gülümsedim ve tişörtümün omzunu indirdim. "Teknik olarak mesai saati değil, değil mi?"

O kükreyip masanın etrafından bana doğru atladığında çığlık atmaktan kendimi alamadım. Parmak uçlarımda yatak odama koştum, ama kapıdan geçerken beni yakaladı.

İkinci raunt zamanı.

RİCO

İlk altı haftam hızla geçen bir yük treni gibi geçiyordu. Kara ile onun evinde seks yaptıktan neredeyse bir hafta sonra, sonunda spor salonundaki klimanın parçasını değiştiriyorduk. Parçanın gelmesi bu kadar uzun sürmüştü.

Kara, hiçbir açıklama yapmadan, bana tek başıma yapmam için işler vermeyi bırakmış ve her şeyi birlikte yapmaya başlamıştık. Bir kez bile şikayet etmedim. Mümkün olduğunca sık bana liderlik ettiriyor, arka planda durup ara sıra tavsiyelerde bulunuyordu.

Tabii bugün öyle değildi. "Bu karmaşık bir onarım," dedi. "Üstelik spor salonundaki her şeyi benim halletmem bir gurur meselesi. Bir erkek işe aldığım için artık benimle uğraşmak zorunda olmadıklarını düşünmelerine izin veremem."

Gülerek, kamyonetinin yanımdaki koltuğa elini koyup okşadım. "İstedğin kadar liderlik yapabilirsin." Dudaklarımı kıvrıp kaşlarımı oynatarak bu cümleyi imalı bir hale getirdim.

O da başını geriye atarak kahkahayı patlattı. "Evet, şimdi öyle diyorsun, ama seni yatağa attığımda kontrolü her zaman sen ele alıyorsun."

Haklıydı, ama elimde değildi. Ben bir alfa erkeğdim, tabii Valor da öyle. İş yerinde kontrolü bırakabilmek benim için yeterince zordu ve aslında bununla oldukça gurur duyuyordum. Yatak odasında onun hakimiyet kurmasına izin vermeyi denemeye çok istekliydim, ama bunun ne kadar iyi sonuç vereceğinden emin değildim. "Belki denemeyi deneyebiliriz, ama işe yaramayabileceğini de kabul ederek."

O kıkırdadı ve geçen Cuma ilk kez seviştiğimizden beri her gece, onun evinde, ofiste ve kamyonetinin kabininde sevişmiş olsak da, yine de kızardı. Kahretsin, çok tatlıydı.

"Hadi şunu halledelim." Ben alet çantasını taşıdım, o da parçayı aldı ve resepsiyona bile uğramadık. Gerek yoktu, ne yapılması gerektiğini biliyorduk ve sadece işi bitirip kurtulmak istiyorduk.

Kara her zamanki gibi haklıydı. Çok karmaşık bir işti, ama ben dikkatle izledim ve sevincime göre, onun yaptığı her şeyi takip edip anlayabildim. Eğer tekrar olursa, böyle bir parçayı kendi başıma değiştirebileceğime emindim.

Kara'nın çalışmasını izlerken, Valor kendini beğenmiş bir tavır sergiliyordu. Cuma gecesinden beri üzerinde bir parıltı vardı. Adımlarında bir canlılık, gözlerinde bir ışıltı vardı. Bunun benim sayemde olduğunu biliyordum. Ve bunu fark eden tek kişi ben değildim. Erkekler Kara'ya eskisinden daha fazla ilgi gösteriyorlardı. Belki de bizim aramızdaki bağın farkına vardığım için kıskançlığımdan dolayı bunu fark etmiştim.

Onarım oldukça basit olmasına rağmen, kurulum neredeyse bir saat sürdü. Güneş tepemize vuruyordu ve gömleğim sırtıma yapışmaya başlamıştı. İşimiz bittiğinde, sanki içerideki diğer kaslı adamlarla birlikte spor yapmışım gibi görünüyordum ve spor salonu sabah kalabalığıyla dolmuştu.

Genellikle sabahın bu saatleri, çocuklarını okula bırakıp egzersiz yapmaya gelen annelerle doluydu. Ama bugün, merdivenlerden çıkıp spor salonuna girer girmez, onu resepsiyonda gördüm. Bardaki pislik.

Bana dik dik baktı ama benimle konuşmadı. Hayır, bu adam tam bir pislik ve korkaktı. Bunun yerine, sözlerini Kara'ya yöneltti. "Bodyguardını da yanında mı getiriyorsun? Bir erkeği baştan çıkarıp sonra yine terk etmek istersen diye mi?"

Hayır, olamaz. Öne çıktım ve alet çantasını biraz fazla sert bir şekilde yere bıraktım, onun kafasını koparmaya hazırdım. Tezgahın arkasındaki çocuk aceleyle diğer tarafa geçti ve meşgul görünmeye çalıştı. Ben yaklaşıncı Tye'nin sırtışı kayboldu.

Ona bir ders ver.

Valor'un öfkesi o kadar yoğundu ki, o pislige neredeyse kükreyecektim. Beni durduran tek şey, Kara'nın önüme atlayıp elini göğsüme koymasıydı.

Onun sonsuz yeşil gözlerine baktım ve onun istediği her şeyi yapacağımı biliyordum. Valor da öyle.

"Lütfen," diye fısıldadı. Tek kelime yeterliydi. Hâlâ onun kafasını omuzlarından koparmak istiyordum, ama kendimi durdurabildim.

Kara, at kuyruğunu kibirli bir şekilde arkasına attı ve Tye'ye öfkeyle baktı. "Bunun böyle olmadığını biliyorum, sen de biliyorsun. Kendini kandırmak istersen kandır, ama sen bir sapıksın ve eğer haklıysam, liseden beri bir tecavüzçüsün. Belki de bir kadını kandırarak ya da zorlayarak sikilebilmenin tek yolu budur."

O burnunu çekip ondan uzaklaştı.

Tye ona öfkeyle baktı. Cevap vermek için ağzını açtığında, Valor'un hırıltısı göğsümden çıktı. Tye çenesini kapattı ve bana şaşkınlıkla baktı. "Ondan uzak dur," dedim, onun duymayacağı kadar sessiz bir sesle.

Yutkunması duyulacak kadar sesliydi. Kalbinin hızlı atışları kulaklarımı doldurdu. Benden korkuyordu ama muhtemelen bunu asla göstermeyecekti.

Ona doğru son bir adım attım, aletleri aldım ve Kara'nın peşinden kapıdan dışarı çıktım, eşyalarımızı kamyonete yükledim.

"Hadi," diye iç geçirdi. "Gidip öğle yemeği yiyelim."

Lokantadan veya marketten öğle yemeği alıp, yerel parkın otoparkındaki ağaçların altında, onun kamyonetinin arkasında oturmaktan keyif almaya başlamıştık. Genellikle, yemek yerken ve konuşurken bizi serin tutacak kadar hafif bir esinti olurdu. Ve bazen öpüşürdük.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, "Sormadım," dedim. "Merakımı gidermek istemedim. Ama o adamla geçmişin nedir?"

Kara içini çekti ve ayaklarını bagaj kapağının kenarında ileri geri salladı. "Sen onu dövdükten sonra sana anlatmayı düşündüm, ama çok utanç verici. Bunu yapmak istemedim."

Bana onu daha az sevmeme neden olacak bir şey söyleyebileceğini sanmıyordum. "Hey," dedim nazikçe. "Hadi ama. Benim. Artık yeterince arkadaşız, bana her şeyi anlatabilirsin, değil mi?"

Başını eğdi ve başını salladı. "Evet, bundan nefret ediyorum." O konuşmaya devam ederken elim uyluklarında kaldı. "Lisedeyken küçüktüm

ve neredeyse on yedi yaşına gelene kadar ergenliğe girmedim. Ve o zaman bile..." Oturdu ve küçük göğüslerini işaret etti.

"Hey," diye itiraz ettim. "Onları seviyorum!"

Kıkırdadı ve elini benimkine koydu ama bana bakmadı. "Tye popüler biriydi. Futbol oyuncusu, mezuniyet konuşmacısı, zengin bir ailesi vardı, her şeye sahipti. Bütün kızlar ona aşıktı. Ben ise utangaç, sessiz bir kızdım, hep sınıfın arkasında saklanırdım, hep siyah giyinirdim."

Hikayenin nasıl devam edeceği konusunda içimde bir şüphe oluşmaya başladı. Ne olduğunu bildiğime dair içimde bir his vardı ve bu midemi bulandırıyordu.

"Onlar - onun futbol arkadaşları - Tye'nin benim pantolonuma girebileceğine dair bir bahis yaptılar ve ben aptal ve saf olduğum için bu işe yaradı. Ertesi gün, külotum bayrak direğine asılıydı ve Tye..."

Ben onun bacağını sıkıca kavramamaya çalışırken, o gözyaşlarını sildi. Onu incitmek istemiyordum, ama o kadar kızgındım ki kendimi tutabilecek miydim bilmiyordum.

Onu incitmemiz gerektiğine katılıyorsun, değil mi?

Keşke o kadar kolay olsaydı. "Fırsatım varken onu öldürmeliydim." Bu benim sözlerimdi ama Valor'un sesinden çıkmıştı. Bir kez olsun aynı fikirdeydik ve Tye karşımızda duruyor olsaydı, kendimizi durduramazdık.

O hikayesini anlatmaya devam ederken midem bulanıyordu. "Cynthia da Tye kadar kötüydü. Onu istiyordu ve aslında onun kadın versiyonu gibiydi. Amigo takımının kaptanı falan. Ama Tye kadar zeki değildi ve Tye ona tahammül edemiyordu. Bu, bana kur yaparken söylediği ve doğru olduğunu düşündüğüm tek şeydi. Konuşmalarımızı seviyordu çünkü zekiceydi."

Yüzündeki tiksinti ifadesi beni daha da öfkелendirdi. O, bunca yıl sonra bile sadece incinmiş değildi. Utanmış ve iğrenmişti.

"Onun yaptığı şey," dedim alçak sesle, "tecavüzdü."

Başını salladı. "O zamanlar ben de istemiştim."

"Hayır!" Yere atladım ve ellerini tuttum, bana bakması için çenesine dokundum. "Seni sahte bahanelerle yatırdı."

. Benim kitabımda bu tecavüzdür. Çok üzgünüm."

Kollarımı ona doladım ve onu sıkıca sarıldım, tüm kalbimle zamanı geri alıp onun için bunu değiştirebilecek bir sihre sahip olmayı diledim. O kadar çok acı çekiyordu ve bu acıyı her zaman yanında taşıyordu ki, benim sorunlarım onun yaşadıklarına kıyasla gülünç geliyordu.

"Beni sıkıştırıyorsun," diye fısıldadı Kara.

Öfkemi içime attım, daha sonra atlatmak için kendimi bir top gibi kıvrıldım ve kendimi gülümsemeye ve kollarımı gevşetmeye zorladım. "Hadi. İşimiz bitmeden önce gitmemiz gereken birkaç yer daha var."

O içini çekti ve bagaj kapağından atladı. "Evet."

Bir an tereddüt ettikten sonra, değerli kamyonetinin anahtarlarını uzattı. "Sürmek ister misin?"

Ağzım açık kaldı ve heyecanımdan anahtarları kapmamak için kendimi zor tuttum. "Kamyonunu hiç kimseye kullandırdın mı?"

Kara, sorumu düşünürken güzel yeşil gözlerini kısarak baktı. "Sadece babam."

"O zaman tabii ki!" diye bağırdım. Bana anlattığı hikayenin dehşeti midemde ağır bir yük gibi duruyordu. Bir şekilde bununla başa çıkmam gerektiğini biliyordum, yoksa Tye'yi bulup ona bir ders daha vermem gerekecekti.

Ama Kara'nın hatırı için, günün geri kalanını neşeli geçirdim. Kamyoneti sürmekte zorlanıyormuş gibi yaptım, şakalar yaptım ve genel olarak moral verici davrandım. Onu birkaç kez güldürdüm, bu da kesin bir gelişmeydi.

Artık onun neden snobları bu kadar çok sevmediğini anlıyordum. Ve değiştiğim ve değişmeye devam ettiğim için çok mutluydum, böylece ona bir daha asla o tür insanları hatırlatmayacak biri olabilecektim.

İlk kez birlikte olduğumuzdan beri ilk kez geceyi birlikte geçirmiyorduk. Kız kardeşi onu alışverişe ve ardından geç saatte akşam yemeğine davet etmişti.

Dükkâna döndüğümüzde, dolgun dudaklarını birkaç kez öptüm. "Daha sonra buluşmayacağımızı bildiğim için ayrılmak istemiyorum," diye fısıldadım.

Alnını göğsüme dayadı. "Ben de! Bu çok çılgınca, çünkü neredeyse hiç ayrılmadık. Ama

Melody muhtemelen geceyi birlikte geçirmek isteyecektir. Sabah görüşürüz. Saat dokuzda, tam zamanında."

Son bir öpücükle vedalaştım. "Dokuzda."

O uzaklaşır uzaklaşmaz, arkadaşlarıma mesaj attım. Tavsiyeye ihtiyacım vardı.

Hemen.

Kuzenim Axel'in karısı Charlotte'un, komşu kasabadaki hastanede geç vardiyası olduğu ortaya çıktı. Orada hemşire olarak çalışıyordu. Oğulları Chase, geceyi büyükannesinde geçirecekti, yani malikanede olacaktı.

Axel'in evinde akşam yemeği yemek mükemmel bir fikirdi. Hemen malikaneye gidip hızlıca duş aldım, içeri girip Carla teyze ve James amcaya yokluğumu açıklamak zorunda kalmamak için dış banyoyu kullandım. Onlar umursamayacaktı ama onlarla konuşmak, benim zamanımdan daha uzun sürebilirdi.

Giysileri bir çantaya bağlayıp boynuma gevşekçe sardıktan sonra, Valor'un öncülük etmesine izin verdim ve bizi ormanın derinliklerindeki Axel'in devasa kulübesine uçurdu. Burası Kingston arazisiydi, bu yüzden bizi fark edebilecekleri bir yol veya evin üzerinden uçuş tehlikesi yoktu. Bu arazi sadece Kingstonlar tarafından değil, aynı zamanda dönüşümleri için bu araziyi kullanan yerel kurt sürüsü tarafından da sürekli devriye geziliyordu. Onlar ejderhalardan çok daha fazlaydı ve dönüşüm için güvenli bir yer karşılığında vardiyalı olarak devriye geziyorlardı. Bu harika bir simbiyotik ilişkiydi.

Valor kafasını aldıktan sonra, Tye'yi bulmak istedi. Ona, bir ejderhanın Black Claw üzerinde uçup öldürmek için bir insan aramasının sonuçlarını hatırlatmak zorunda kaldım. O umursamadı, ama ben kesinlikle umursadım.

Onu oyalanmayı bırakıp Axel'in evine gitmeye ikna ettiğimde, diğerleri çoktan oraya varmıştı. Gün ışığı alacakaranlığa dönüşmeye başladığında Valor arka bahçeye indi. Bizim geleneğimiz gereği, çıplaklığımdan hiç bahsetmeden el salladılar. Giyindikten sonra verandaya koştum ve Maddox'un uzattığı birayı kabul ettim.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedim. Verandaya bakındığımda, tüm klanın burada olduğunu fark ettim. Her ejderha, hatta James amcam bile.

"Oğlum, senin için buradayız," dedi ve sırtıma bir şaplak attı.

"Doğru," diye ekledi alfamız Maverick. "Sen bir Kingston'sın. Black Claw'da kaldığın sürece, benim oğlum gibi sen de bizim yerel sürümüzün bir parçasısın."

Maddox birasını yudumladı ve başını salladı. "Doğru."

Jury ve Stefan, Axel'in büyük masasının etrafında oturup izlediler. Yüzlerindeki gülümsemeler, aynı fikirde olduklarını gösteriyordu.

"Oturun," dedi Axel. "Eve gelirken marketten biftek almaya vaktim oldu, iyi pişmiş istemiyorsanız, biftekler hazır."

Herkes itiraz etti ve masanın etrafına oturmak için acele etti.

Axel yiyecekleri dağıtırken Maverick, "Konuşmaya başlayın," dedi. Tam istediğim gibi pişirilmiş biftekime baktım ve hızlıca teşekkür ettim. Ailem yoktu, ama yine de beni kabul eden bir ailem vardı, o kadar pislik olmama rağmen. Umarım bunu değiştirebilirdim.

"Kara. Ve Valor," dedim.

Maddox bana kaşlarını kaldırdı. "Çok uzun sürdü." Hepsi güldü ve birbirlerine dirsek attılar.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Yani, evet, ama bir sorun var." Bir süre durdum. "Aslında iki sorun var. En son olanı anlatayım. Kasabada sorun yaratan bir adam var." Tye'yi tarif ettim ve Kara'ya yaptıklarını kabaca anlattım. Onun sırrını açıklamak istemiyordum, ama bu adamın icabına bakılması gerekiyordu. Belki Maverick ve polis şefi James amca bir çözüm bulabilirlerdi.

Haklıydım. Anlatabileceğim her şeyi anlattığımda, James ve Maverick birbirlerine baktılar. "Bunu araştıracağız ve kanunsuz adalet yerine yasal yollardan ne yapabileceğimize bakacağız."

Birkaç ay önce, kanunsuz adalet benim tek seçeneğim olurdu. Onlara bundan bahsetmezdim bile. Yasal, insani yolu izlemenin doğru olduğunu bilsem de, içim rahat değildi.

Onu öldürmek istedim.

"Tamam, Kara ve ben birlikte çok zaman geçiriyoruz," diye açıkladım. Hepsi güldü ve yine birbirlerine dirsek attılar, ben de ellerimi kaldırmak zorunda kaldım. "Sakin olun. Tabii ki bu harika bir şey, ama bir sorun var."

"Bunun için bir hap var," dedi Jury, ağzında büyük bir biftek parçasıyla.

Geri kalanımız güldü, ben bile. İyi bir espriydi. "Biliyorum, dolabında gördüm," diye karşılık verdim. Herkes gülmeyi bıraktığında, devam ettim. "Ama bu ciddi bir durum. Birden fazla kez, duyguların kızıştığı anlarda, Valor benim aracılığımla konuşabildi. Sesim başka bir şeye dönüşüyor, Valor'un sesi olarak tanıdığım bir şeye. Genellikle onu çabucak durdurabiliyorum, ama bunun olmasını engelleyemiyorum."

"Onu ısırana kadar, o bunu yapmaya devam edecek," dedi Maverick. "Bir ejderha bir eşe gerçekten bağlandığında bunun bir yan etkisi olduğunu duymuştum."

"Şey, birlikte olduğumuzda..." Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdadım. "Soyunma odası sohbetleri"nden hoşlanmam. "Biliyorsun, samimi olarak, Valor'un onu sahiplenmesini engellemek için elimden gelen tek şey bu. Birkaç kez neredeyse dönüşüyorduk ve dün gece en kötüsüydü. Bu gece kız kardeşi ile planları olduğunu söylediğinde çok rahatlardım. Ne yapacağımı bilmiyordum."

"Artemis hiç benim aracılığımla konuşmaya çalışmadı," dedi Maddox. Masadakilerin hepsine baktık, ama herkes başını salladı.

"Eros bunun mümkün olduğunu söylüyor," dedi Stefan. "Ama genellikle sadece ejderha güçlü bir alfa olduğunda."

Ben en güçlüsüyüm.

Gülerek Valor'un sözlerini tekrarladım.

"Bu her şeyi açıklıyor," dedi Maverick. Kıkırdadı. "Zephyr, isterse bunu yapabileceğini söylüyor." Öne eğildi ve fısıldadı. "Bence hiç denemediği için kıskanıyor."

"Kara'nın gerçeği öğrenmeye hazır olduğunu hissedene kadar Valor ile pazarlık yapman gerekecek," dedi James. "Onu kontrol altında tut."

Valor buna homurdandı. Kabul etmediği bir şeyi yapmaya zorlanma fikrini sevmiyordu.

Ama sadece Kara değildi. Ben de hazırlıklı olmalıydım. Black Claw'da kalacağımı hala tam olarak bilmiyordum. Hala uzaklara gitmek istiyordum. Elbette, burada güzel zaman geçiriyordum, ama sonsuza kadar burada kalmak ister miydim?

Güneş batarken, ailem sohbet edip şakalaşıp gülerken, bir şeyin farkına vardım. Kalma düşüncesi eskisi kadar kötü gelmiyordu. Ama yine de, hazır olduğumu anlayana kadar Kara'ya Valor'u gösteremezdim. Onu gerçek eşim olarak kabul etmek isteyene kadar. Bağ ve bununla birlikte gelen her şeyle birlikte.

Bunun mümkün olduğunu düşünmek bile çok şey ifade ediyordu. Değişiyordum. Sadece ne kadar değişmek istediğime karar vermem gerekiyordu.

KARA

O gece Rico'nun akşam yemeğine geleceğini her düşündüğümde, midemde kelekler uçuşuyordu. O anda alışveriş sepetimde ne olduğunu bile tam olarak bilmiyordum, sadece muhtemelen ihtiyacım olduğunu biliyordum. En azından listeme sadık kaldığımdan oldukça emindim, gizemli bir şekilde ortaya çıkan ve diğer ürünlerle birlikte konveyöre konulan bu rastgele Cheez-Ups kutusu hariç, çünkü, neden olmasın ki?

Onunla geçirdiğim son birkaç gün çok güzeldi ve tanıdıkça bu kişiyi gerçekten sevdiğimi fark etmeye başlamıştım. O, ilk başta düşündüğüm gibi, kendini beğenmiş, bencil bir adam değildi. Maskesini kaldırdığımda, onun ardında asil bir kalp olduğunu gördüm ve umarım bu kalp hep orada kalır.

Otoparka varmadan önce, bir şey beni rahatsız etmeye başladı. Açıklayamadığım bir his beni endişelendirdi ve gerginleştirdi. Ben buna hep kadın sezgisi derdim. Hızla kamyonetime koştum ve market alışverişlerini olabildiğince çabuk yükledim. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve çantalarımı yüklerken etrafa dikkatlice bakındım. Gözle görülür bir şey görmedim, ama sanki biri beni izliyormuş gibi hissettim. Belki de biriyle ciddi bir ilişkiye girme fikri beni endişelendiriyordu. Evet, sebebi bu olabilir.

Belki de değil. Çantamda biber gazı vardı, ama kamyonette kalmıştı. El çantası taşımaktan nefret ederdim ve genellikle onu yolcu koltuğunun altına bıraktırdım. Burada saldırıya uğrarsam, çantamın bana ne faydası olacaktı ki?

Arabayı park yerine bıraktım ve kamyonetime koştum, giderken tüm aynalarımı takip edilip edilmediğimi kontrol ettim. Görünmez takipçim peşimde olmasa da, bu his eve kadar beni takip etti ve alışveriş poşetlerini içeri koyduğumda panik atak geçirmeye başlamıştım.

Ağzımı sıkı tutmam gerekiyordu.

Bu hissi üzerimden atmak için hızlıca duş aldıktan sonra, otomatik pilotta yemek pişirdim. Kokular bana pek ulaşmıyordu, zihnim hala o otoparkta kalmıştı. Bunun sadece endişeden daha fazlası olduğunu biliyordum, ama bu dünyada kim olabilirdi ki? Tanıdığım biri mi? Beni kaçırmak için bekleyen ürkütücü bir takipçi mi? Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Tabii ki Tye aklıma geldi, ama liseden beri aynı kasabada yaşıyorduk. O zamandan beri ona hiç rastlamamıştım. Elbette, beni izleyecek kadar kızgın değildi. Ama başka kimse olamazdı.

Bu çoğunlukla benim kafamda olan bir şey olmalıydı.

Rico geldiğinde hala gergindim. Onu gördüğümde mutlu oldum, hatta rahatladım, ama gülümsememin zoraki olduğunu ben bile anlayabiliyordum. Sanki yüzümde olması gerektiğinden emin değilmiş gibi kenarları titriyordu.

Onu içeri alır almaz, şüpheyile daireye bakındı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, iyi," diye biraz fazla hızlı cevap verdim ve kendime lanet ettim.

Rico ellerimi, titreyen parmaklarımı tuttu ve gözlerime baktı. "Seni rahatsız eden bir şey var. Ne olursa olsun, bana söyleyebilirsin. Ne oldu?"

Titrek bir nefes aldım ve başımı salladım. "Çok aptalca, ama... sanki az önce biri beni izliyordu."

"Burada mı?" diye sordu ve pencerelere doğru yürüdü. Sanki her türlü tehdidi kolaylıkla halledebilecekmiş gibi, etrafında bir yetkinlik havası oluştu. Ve nedense, bunu yapabileceğine inandım. Bir keresinde, sarhoşken ona yırtıcı hayvan gözleri olduğunu söylediğimi hatırlıyorum. Ama bu sadece gözlerinde değil, tüm vücudundaydı ve bu bana güven veriyordu.

"Hayır, hayır, markette, otoparkta. Ben sadece... Bir şey tarafından izlendiğinde ensende tüylerin diken diken olduğu korkunç hikayeleri bilir misin? Öyle hissettim. Dediğim gibi, aptalca..." Beni ne kadar korkuttuğunu önemsiz göstermeye çalıştım.

"Her zaman içgüdülerine güven, Kara," dedi, bana doğru bir adım atarak yüzümü ellerinin arasına aldı. "İçgüdülerimizin

. Onları dinle."

O bana inandığını görünce kendimi daha iyi hissederek başımı salladım. Artık bu dramayı unutmanın ve ileriye bakmanın zamanı gelmişti, bu yüzden ona en güzel gülümsememi gösterip onu masaya doğru çektim. "Umarım açsındır."

"Her zaman," diye cevapladı, gözlerinde imalı bir parıltıyla. Oturdu, mutfığa göz gezdirdi, sonra sordu, "Silahın var mı?"

Kaşlarımı çatarak cevap verdim. "Ne? Hayır, neden olsun ki?"

Omuz silkti ve bir lokma yiyecek aldı, yeterince çiğnemedi yuttu. "Seni bir ara atış poligonuna götürmeme itirazın olur mu? Belki sertifika alırsın, kendini daha iyi korumak için burada saklayabileceğin bir şey bulursun."

"Hayır, teşekkürler." Yemek umduğum kadar iyi değildi ve dalgınlık içindeyken hangi adımı atladığımı merak ettim. "Silahlara pek meraklı değilim. Çok gürültülüler, takip edilmesi gereken çok fazla farklı mermi türü var ve kazara birini öldürmek çok kolay."

"Tamam, o zaman şok tabancası olsun," diye cevapladı, yargılayıcı bir tavır göstermeden. "Sorun değil. Belki bir gün spor amaçlı atış yapmaya gidebiliriz." Sanki bu çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. "Eğlenceli olabilir."

Sonunda, ihtiyacım olduğunda yanımda olacak ve beni koruyacak biri olduğunu bilerek gerginliğimin azaldığını hissederek güldüm. "Kulağa iyi geliyor. Tabii sürekli silah taşımamı istemediğin sürece."

"Hayır, şok tabancaları tek başına yaşayan bir kadın için yeterince etkilidir. Özellikle tehlikeli bir şehirde yaşamıyorsun." Kıkırdadı. "Yaşadığım bazı yerleri görmelisin."

Konuşma, bizim için kolay olan küçük sohbetlere dönüştü, ama yemek yerken, bir şekilde çocukluğumuza saptı. Ailelerimiz hakkında biraz konuşmuştuk, ama ayrıntılara girmedik. Tüm morluklar, kokular, bağırışlar, tek bir kelimeyle bir anda geri geldiğinde, iyi ruh halim bozuldu.

Rico konuyu açtı. "Peki, ailen hakkında ne kadarını hatırlıyorsun?"

Tabağıma bakarak, çatalımla yemeğimi itip kakıyordum. "Yakın zamana kadar alkole hiç dokunmadım."

Rico masanın karşısından beni izliyordu. Yoğun bakışlarını başımın üstünde hissedebiliyordum. "O zaman... pek iyi içiciler değillerdi, değil mi?"

Alaycı bir şekilde güldüm. "Çoğu insan 'alkolik' terimini kullanır ve evet, onlar en kötüsüydü. Ama genellikle alkolden daha kötü şeylerle uğraşırlardı ve ikisini birleştirdiklerinde?" Düşüncesi bile beni ürpertti.

Yüzünü buruşturdu ve bir an için gözlerinde kırmızı bir parıltı gördüğümü sandım. "Onları ara sıra gördüğünü söylemiştin. Hâlâ Black Claw'da mı yaşıyorlar?"

Başımı kaldırıp baktığımda, ela gözlerinin hüznünlü olduğunu fark ettim. "Bildiğim kadarıyla, evet. Onlar, ah, istismarcıydılar ve bana bakmaya uygun olmadıkları düşünülüyordu, en azından dosyamda öyle yazıyor. On altı yaşına kadar evden eve dolaştım ve ondan sonra olanların çoğunu biliyorsun."

O başını salladı ve düşünceli bir şekilde bir lokma daha aldı. "Peki, sakıncası yoksa sorabilir miyim, kız kardeşinin doğum günü partisinde nasıl bu kadar sarhoş oldun?"

"Tamamen kasıtsızdı," diye cevap verdim, yüzümü buruşturarak. "Kaç shot içtiğimi unuttum galiba, ve dediğim gibi, içmeye yeni başladım ve sık sık içmiyorum, bu yüzden alkol toleransım pek yok. Her zaman, anne babamın bağımlılık eğilimine sahip olmaktan korkardım, bilirsin. Çocukluğumdan sonra, terk edilme sorunları da başa çıkmam gereken başka bir sorundu ve ben her zaman ikisini birbiriyle ilişkilendirirdim, bu yüzden..."

O düşünceyi sürdüremeyerek sözlerim kesildi. Ağzıma bir lokma daha atarak, başka bir soruya cevap vermekten kaçınmayı ya da en azından değerli saniyelerimi kazanmayı umuyordum, ama o sessiz kaldı; tek ses, tabaklarımızdaki çatallarımızın çıkardığı seslerdi. İçine kapanık görünüyordu ve belki de bana karşı kapılarını kapatmaya hazırlanıyordu. Fazla mı paylaşmıştım? Şimdi zavallı, istismara uğramış bu koruyucu aile çocuğuna acıyor muydu? Kimsenin acımasına ihtiyacım yoktu ve ona bunu söylemeye karar verdim.

Ben sözleri ağzımdan çıkaramadan, ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaşarak yanıma diz çöktü. Elimi tuttu, avucumu kendi avucunda çevirerek başparmaklarıyla avucumdaki çizgileri okşadı. Sessizlik devam edince, elimi onun parmaklarının üzerine kapatarak

dikkatini çektim. O içini çekti ve sonunda gözlerime baktı, yüzünde acı dolu bir ifade vardı.

"Ben, şey," diye tereddütle başladı. "Kimsenin seni istemediğini hissetmiş olmandan nefret ediyorum. Elimden gelirse, bir daha asla böyle hissetmeni istemiyorum."

Dudaklarını benim dudaklarımla buluşturmak için yeterince yukarı doğru itti, tatlı, basit bir söz. Bu şefkat karşısında zihnim boşaldı. Burada yeni bir alandaydım. Daha önceki ilişki deneyimlerim göz önüne alındığında, ki bunlar gülünç derecede azdı, bunlar tamamen keşfedilmemiş sular. Normalde sağlam, istikrarlı bir ilişki, sevip beni terk edecek başka biri düşüncesi beni endişelendirirdi, ama bunu istediğimi fark edince hoş bir sürpriz yaşadım. Ne olursa olsun, bunu istiyordum.

"Ailem öldüğünden beri pek iyi değilim," dedi ayağa kalkarken beni de yanında çekerek, "ama hayatımda bazı değişiklikler yapmaya çalışıyorum ve ben işleri yoluna koyarken bana sabır gösterirsen sevinirim."

Ne demek istediğini hiç anlamadım, ama sesi çok samimi geliyordu. Elbette, tanıştığımızda onun kibirli ve kendini beğenmiş olduğunu düşünmüştüm, ama onun kötü bir adam olduğuna dair hiçbir işaret görmemiştim. Ne tür değişiklikler yapmayı planlıyordu? Her ne olursa olsun, ona güveniyordum. Bu düşünce beni korkutmalıydı, ama korkutmadı ve ona gülümsedim.

Elim çenesini okşadı, ama bunu yapmayı istediğimi hatırlamıyordum. "İstediğin kadar sabırlı olabilirim."

Rico başını eğdi ve beni öptü, bu sefer daha sert, daha uzun. Dudaklarımı araladım ve dili hiç vakit kaybetmeden benimkine dokundu. Parmaklarını yine saçlarımda hissettim, nazikçe çekiyordu ve bu, içimi heyecanla doldurdu. Sanki bunu hissedebiliyormuş gibi dudaklarıma gülümsedi ve geri çekildi, ama burnunun ucu hala benimkine değiyordu.

"Bilmiyorum," diye düşündü, ela gözlerinde şakacı bir ışıltı dans ediyordu. "Bence bunu denemeliyiz."

"Neyi denemeliyiz... ah!" diye çığlık attım, o beni omzuna attığında.

Bu kadar çok gülmeseydim ona tokat atabilirdim, ama daha önce kimse bana böyle davranmamıştı. Birkaç saniye içinde

yatağında zıplamaya başladım ve yüzüm kızardı. Kesinlikle sıcak hissediyordum, ama nedenini tam olarak anlayamıyordum. Rico yatağa doğru sürünerek bana yaklaştı, değerli yastıklarımı bir kenara attı ve ben başucuna kadar geri çekildim. Üzerime eğilirken bir dizini bacaklarımın arasına koydu.

"Yemeğimizi bitirmedik," diye fısıldadım, onun kadar seksi göründüğümü umarak.

"Oh, hala yemek yemeyi düşünüyorum," diye cevapladı, koyu renkli kaşlarından birini kaldırarak. "Sadece şimdi tatlımı yiyorum."

"Ah, peynir fabrikasını ara, sanırım bir sevkiyat kaybolmuş," diye gülerek söyledim. Bu, onun gülümsemesini daha da genişletti.

Ağzını ağızıma kapattı ve o şekilde öpmeye devam ettiği sürece sözlerinin ne kadar klişe olduğu umurumda bile değildi. Gömleğim başımdan çıktı, serin hava ısınmış tenimi okşadı ve kot pantolonumun düğmesinin açıldığını hissettim. Alt dudağını ısırdım ve o homurdandı, lanet olsun, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi sesi. Gömleğinin eteğine uzandım ama o kayıp gitti.

"Hey," dedim, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak. Bu oyunu ikimiz de oynayabilirdik. O benim onu çıplak görmeme izin vermeyecekti, ben de onu görmeyecektim.

O, bir kahkaha attı. "Sabırlı ol, unuttun mu?"

Kot pantolonumu çekerek bacaklarımdan çıkardı ve yere attı, sonra her iki çorabımı da aynı şekilde attı. Bir an parmaklarımı inceledi, ben de utanmaya başlayınca onları çekmeye çalıştım. İşe yaramadı. Sıkıca tuttu ve her iki ayağımın parmak uçlarını öptü.

"Hiç kimse sana ayak parmaklarının çok sevimli olduğunu söyledi mi?"

Başımı geriye attım ve güldüm. "Öyle olduğunu söyleyemem, ama teşekkürler, sanırım?"

Aniden, dilini ayak parmaklarımın arasına daldırdığında, beklenmedik bir arzu dalgası vücudumu alevlendirdi. Çığlık attım ve ayağımı çekmeye çalıştım, ama ilk seferki kadar işe yaradı. Ayağıma saldırmaya devam etti, beni izleyerek tepkilerimi ölçüyordu. Klitorisim çoktan zonklamaya başlamıştı ve o ayak parmaklarımı emirken, elimi oraya kaydırıp kendimi tatmin etme dürtüsüne direndim.

"Bu çok garip," diye şikayet ettim ve yatağa geri düştüm. Dişleri başka bir hızlı gülümsemeyle parladı. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır, bunu yapmam garip." Gözlerimi kolumla kapattım ve ellerimi yumruk haline getirerek sabırlı olmaya çalıştım.

Rico diğer ayağımı da ağzına kaldırdı ve aynı şeyi yaptı, ama bu sefer başparmağıyla merkezimi okşadı. Ağzımdan bir inilti kaçtı ve o kıkırdadı. Kibirli piç. Benim sıram gelene kadar bekle, umarım bacaklarımın arasında büyüyen sorunu hallettikten sonra gelir. Dilinin ayak tabanımın ortasından aşağı doğru kaydığını hissettiğimde, ciyakladım ve ayağım seğirdiğinde yüzüne tekme atmamayı başardım.

"Gıdıklanıyor musun?"

Ona kaşlarını çatarak sert bir şekilde baktım. "Hayır."

"Mmhmm." Yatağa uzandı, bacağıma hafif öpücükler kondurarak, tıraş olurken kestiğim dizimdeki küçük yeri yaladı. "Ne istiyorsun, Kara?"

"Daha fazla sabır," diye mırıldandım.

Rico kahkaha attı ve iç uyluklarımı yaladı. "Ne istiyorsun, Kara?"

Dişlerimin arasından nefesimi tısladım. "Seni, Rico." "Ne yapmamı istiyorsun?"

Nefesi arzumu okşarken zonklama şiddetlendi ve ben her zamanki gibi ona açıkça söyledim. "Yala."

Dili kıvrımlarımın arasından bir kez geçti ve aptal, gülümseyen yüzünü tekrar uyluğuma dayadı. "Başka ne?"

Gözlerimi ona dikerek kısırdım. Benimle oynuyordu. "Beni boşalt, Rico. Beni sertçe boşalt."

"Nasıl istersen."

Klitorisimdeki baskı dikkatimi dağıtmasaydı, ona *Prences Gelin* referansını kesinlikle hatırlatırdım. Kahretsin, bu konuda çok iyiydi. Kendimi yastığa uzanırken yakaladım, sonra geçen seferki olayı hatırladım ve istediğim kadar gürültü yapmaya başladım. Bu onu daha da teşvik etmiş gibi görünüyordu ve baskı arttı, beni giderek daha da uçurumun kenarına yaklaştırdı. Ama neden geçen seferki gibi parmaklarını kullanmıyordu? Benden söylememi mi bekliyordu?

"P-parmakların, Rico," diye nefes nefese söyledim. "Parmaklarını içime sok."

O onaylayarak mırıldandı ve ben ona doğru sarsıldım. Önce girişimi alaycı bir şekilde okşadı, sonra parmaklarını içeri soktu, parmaklarını kıvrarak hoşuma giden noktaya dokundu ve ben yüksek sesle inledim. Kahretsin, artık çok yakındım. Parmakları içeri girip çıkarken, dili dönüp duruyor ve beni işkence ediyordu, yüzündeki ifade ise tüm bunlardan ne kadar zevk aldığını gösteriyordu.

Hafifçe kayarak, kalçalarımın birini tutup ayırdı, sonra tamamen yeni bir tür baskı hissettim. Kıcıma hiçbir şey sokmadı, bunun için minnettardım, ama ek baskı, uyarılma, çok yoğun ve nefes almakta zorlanıyordum. Sırtımı kavisledim, kendimi ona daha yakın bastırdım, bitirmesini istedim. Bacağımı tutup kıcıma yataktan kaldırdı, omuzlarımı yatağa bastırdı, ağzı hiç durmadı.

Bu yeni açıyla, parmaklarını döndürdü ve yeni bir yöne doğru itti, arkadaki baskıyı sürdürdü. Sadece bu görüntü bile erotikti ve içim buna tepki olarak gerildi. Dili dönmeyi bıraktı ve yerine yalamaya başladı, düzleşti. Sanki gerçekten tatlı bir tatlıyı yiyormuş gibi görünüyordu ve bu düşünceye neredeyse gülecektim ve orgazmım üzerime çöktüğünde konuşabilseydim gülerdim.

Sarsıldım, sesim istediğimden çok daha yüksek çıktı. Parmaklarını bıraktı, iki eliyle kalçalarımı kavradı ve beni yalamaya devam etti, ama ben çekildim. Rico bana gözlerini kırptı, göz bebekleri arzuyla büyümüşü, ben de hızla oturdum ve gömleğini başından çektim. Kemerini çekerken dudaklarında kendi tadımı aldım, ama çok da umursamadım.

Onun pantolonunu çıkarmaya çalışırken kocaman penisi serbest kaldı. Yine beni yatağa itmeye çalıştı, ama ben ellerini itip onu ağzıma aldım. O tısladı ve eli neredeyse anında saçlarıma yapıştı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, parmaklarını saç derimde gezdirerek. Benim cevabım onu tekrar geri itmek oldu. Onu bıraktım, dilimi penisinin gövdesi boyunca gezdirip başını daireler çizerek yaladım. Gözleri buğulandı, bunu iyi bir işaret olarak algıladım. Elimi penisinin tabanına doladım ve okşadım, bu da ondan derin bir inilti kopardı. Onun tuzlu tadı beni daha da arzulandırdı. Dilim onun yarık kısmını yaladı,

Sonra onu tekrar yuttum, elim ağızımla aynı ritimde çalışıyor, dilim onu sarıyordu.

Boğulmamaya dikkat ederek onu olabildiğince içime aldım. Kasları gerildi, kalçaları birkaç kez yukarı doğru hareket etti. İtmemek için çok uğraştığını anlayabiliyordum.

"Mmm, lanet olsun, böyle devam edersen, içine girmeden boşalacağım."

Onun yanında güldüm, bu da ellerinin saçlarımı sıkıca kavramasına neden oldu. Sonunda onu bıraktım ve biraz önce onun yaptığı gibi üstüne çıktım. Yüzümü tutup beni sertçe öptü, ben de üstüne çıktım. Kırıksıklıklar dikkatimi eline çekti, elinde bir prezervatif tutuyordu. Onu kaptım ve açtım, çok yavaşça onun üzerine geçirdim. Kalçalarımı kavradı, kendini tutmaya çalışıyordu.

"Sabırlı ol," dedim ona, sırtarak.

"Sana sabırlı olmayı göstereceğim," diye karşılık verdi, dişlerini göstererek.

Şakacı bir şekilde dudaklarımı büktüm. "Her zaman benim öncülük etmeme izin vereceğini söylemiştin, değil mi?"

Göğsü, o seksi homurtu sesiyle gürledi, ama gözleri ateşliydi ve neredeyse heyecanlı görünüyordu. Ben heyecanlıydım. O ilk kez bahsettiğinden beri bunu denemek istiyordum.

O kendini güvende hisseder hissetmez, onu yakaladım ve kendimi konumlandırımdım, olabildiğince yavaşça aşağı kayarak. Rico'nun gözleri kapandı ve nefesi kesildi. Tamamen oturduğum anda, o his tekrar beni sardı, sanki olmam gereken yer oradaymış gibi. Daha derin bir düzeyde, bir araya geldiğimizde bir bütünlük, bir tamamlanma hissi veren bir şey vardı. Rico gözlerini açtı ve gözlerinde bir şey kıpırdadı.

Ellerimi karın kaslarının çıkıntıları üzerinde gezdirerek göğsüne tutundum, sonra kendimi kaldırıp tekrar geri ittim. Nedense, onun liderliği ele geçirmemek için mücadele ettiğini hissettim. Bu sefer patron bendim, diye düşündüm, eğlenerek. Hareketi tekrar ettim, onun sahip olduğu ivmeyi yakalamaya çalışarak devam ettim, ama kaslarım bu harekete alışık değildi. Bu düşünceyle birlikte, onun kaslarının alışık olduğu fikri geldi, ama ben bu düşünceyi kafamdan attım. Bunu düşünmek istemiyordum.

Eğilip onu öptüm ve "Devral" diye fısıldadım.

"Asla sormayacağını sanmıştım." Kulağıma homurdandı, bizi yuvarladı ve sertçe içime girdi.

Bacaklarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim, o bizi daha hızlı sürerken dudaklarını ele geçirdim, sert vücudu beni tamamen dolduruyordu. Dillerimiz birlikte dans etti ve başım dönmeye başladı. Rico benim üzerimde ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordu. Uzun zamandır başka bir erkeğin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermemiştim. Göğsüm, onun bende uyandırdığı mutlulukla dolup taşıyordu.

Bacağımı bir kolunun üzerine doladı, göğsüme yakın bir yere çekti ve yeni bir noktaya ulaşmak için beni yeterince çevirdi. Nefesim kesildi, zevk içimi kapladı, ama bu yeterli değildi. İnisiyatifi ele alarak gözlerine baktım, parmaklarımı baştan çıkarıcı bir şekilde yaladım - en azından öyle görünmesini umuyordum - ve onları aramıza sıkıştırarak kendimi öfkeyle ovuşturdum. Bir an için yavaşlayarak izlemeye başladı, gözleri hayranlıkla büyüdü, ta ki ben topuklarımı onun kışına bastırana kadar.

"Daha sert," dedim, parmaklarım o hassas sinir demetini daireler çizerek.

İnleyerek, isteğimi yerine getirdi ve tekrar hızını artırdı. "Şu anda çok seksisin."

"Gel benimle, Rico."

O, onaylar gibi bir ses çıkardı, üzerimdeki ağırlığını biraz kaldırdı, sonra yastıklarından birini alıp belimin altına koydu. Bir başka büyük orgazmın yaklaştığını hissedince boğuk bir çığlık attım. Rico, parmaklarımın işini yapmasını izlerken nefes nefeseydi ve neredeyse salya akıtıyor gibi görünüyordu. Diğer elimi de işe koyup göğüslerimi okşayıp okşayarak onun gözlerini tekrar bana çevirdim. Başımı geriye attım, nefes nefese kaldım ve çığlık attım, doruk noktası bana doğru hızla yaklaşıyordu.

"Siktir," diye küfretti, penisi daha da sertleşirken, ben ona ulaşana kadar vurmaya devam etti ve sonra nefes almaya çalışarak yatağın üzerine yığıldık.

Bir titreme içimi kapladı ve ben onu tekrar sıkıca sarıldığımda o da tekrar tısladı. Kollarımı ona doladım ve yan dönerek onu kendime yaklaştırdım. Bir süre öylece yatıp birbirimizin nefesini içimize çektik ve bu mükemmeldi.

RİCO

Sabah çok erken geldi. Kara uyurken, loş ışıkta yüz hatlarını inceledim ve yüzünden bir tutam saçını çekip aldım. Kara kıpırdadı ve bana daha yakın olmak için yanıma sokuldu.

"Eve gitmem lazım, en azından duş alıp kıyafetlerimi değiştirmem gerek." Güldüm ve Kara'nın alnına yumuşak bir öpücük kondurdum.

O inledi ve yüzünü göğsüme bastırdı. "Keşke kalabilseydin."

Ben de öyle.

Valor, elbette, her şeyi kalıcı hale getirmek istiyordu ve Kara ile geçirdiğim her an beni bu yönde eğilimli hale getirse de, bu benim hayatım boyunca planladığım her şeyden tamamen farklı bir durumdu. Güven fonunu al, her şeyi geride bırak ve kimsenin beni bulamayacağı bir yere git.

Ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, neyi feda edeceğimi o kadar çok anlıyordum. Her şeyi özlediğimi fark etmek için uzaklaşıp sonra geri dönecek miydim? Kara'nın beni affedeceğinden emin değildim ve bu düşünce göğsümü sıkıştırıyordu.

Birkaç öpücük daha verdikten sonra, sonunda Kara'dan ayrılmayı başardım ve eve doğru yola çıktım. Sabah güzeldi ve Kara'ya dönmek için sabırsızlanıyordum, ama yine de yolculuk sırasında manzarayı her zamankinden daha çok keyifle izledim. Sürpriz bir şekilde, eve vardığımda ön tarafta garip bir araba park etmişti. Kamyonetimi ahıra park edip bahçenin yarısını geçtikten sonra, onun kokusunu aldım.

Perry amca geri dönmüştü. Garip bir şekilde, bu sefer bu beni kızdırmadı. Sonuçta, biraz olgunlaşmıştım galiba. O sadece benim en iyi hayatı yaşamamı ve onun bildiğı gibi bir adam olabilmemi istediğini biliyordum. Beni umursamıyor olsaydı, hiç gelmezdi.

Hayatımda beni bu kadar çok seven birinin olması için minnettar olmalıydım. Kara'nın, ebeveynlerinden ve onların onu tanımadıklarından bahsederkenki sesi kulaklarımda çınlıyordu. Ebeveynlerimin bana bıraktığı muazzam servete ulaşmama yardım etmeye çalışan birine nasıl kızabilirdim ki?

Bu yüzden içeri girip Perry amca'yı James amcayla birlikte oturma odasında bulduğumda, doğruca yanına gidip ona sarıldım. "Seni görmek ne güzel."

Perry şaşırmış görünüyordu, ama bana sarıldı ve sırtımı sıvazladı. "Arizona'da işler sakindi, ben de uğrayıp nasıl olduğunu bir göreyim dedim."

Her şeyin ne kadar iyi gittiğini kabul etmek zorundaydım ve yüzümden gülümsemeyi silemedim. "Her şey beklediğimden daha iyi gidiyor. Sadece burada aileyle değil, Kara ile de. Dürüst olmak gerekirse, bundan sonra ne yapmak istediğimi tam olarak bilmiyorum, ama bakış açım değişti. İhtiyacım olan itici gücü bana verdiğiniz için ikinize de çok teşekkür borçluyum."

Perry ve James bana gülümsedi. İtirafımdan çok memnun olmuşlardı ve göğsüm gururla doldu. "Seninle gurur duyuyorum," dedi Perry.

James de ekledi. "Ben de."

"Deneme süresinin ilk kısmının bitmesine sadece bir hafta kaldı." Perry başını eğdi ve yumruğunu göğsüme hafifçe vurdu. "Sadece dalga geçip her şeyi mahvetmeyeceğinden emin olmak istedim."

Ben kahkahayı bastım. "Hayır, işler o kadar iyi gidiyor ki, bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

Perry'nin yüzünde daha da geniş bir gülümseme belirdi. "Oğlum, sana söylüyorum, işler bu kadar iyi gitmeye devam ederse, hedefine ilk söylediğimizden daha erken ulaşabilirsin. Bu değişimin kalıcı olduğu kanıtlanırsa..." Boğazını temizledi. Ağlayacak mıydı? "Bu değişim kalıcı olursa, istediğimiz tek şey budur."

Adama mendil vermek zorunda kalmadan önce konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Amca, madem buradasın, bir tavsiyeye ihtiyacım var."

O dikleşti ve ciddileşti. "Tabii ki. Ne istersen."

"Valor. James amcaya söyledim, ama belki sen bir şeyler duymuşsundur. O ısırmayı zorlamaya çalışıyor. Kara'yı birkaç kez ısırmak üzereydim. Ve ikimiz de bu adıma hazır değiliz. O Valor'un varlığından bile haberdar değil." Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu derin, karanlık sırrı henüz açıklamaya hazır değilim. Biz sadece..." Neden amcalarıma bunları söylemek bu kadar zordu? "Ah, birkaç haftadır samimiydik. Çok hızlı oldu. Ayrıca, Valor'un sesini Kara'nın zihnine yansıtmaya çalıştığından eminim."

Perry parmaklarını sakallarının üzerinde gezdirdi ve kaşlarını çatı. "Ne bekliyorsun?"

Cevap hiç düşünmeden aklıma geldi. Ve bu beni şaşırttı. "Sevgi," diye fısıldadım. "Önce onun beni sevmesi lazım." Bu oldukça büyük bir keşifti. Sadece ailem için değil, kendim için de.

Sonunda.

Valor başından beri biliyordu. Elbette biliyordu.

Perry iç geçirdi ve bana anlayışla baktı. "Aslında şaşırmadım. Onun seni reddetmesini istemiyorsun."

James'in yüzünde eğlence belirdi. "Ne zaman psikolog oldun?"

Perry gururla şışti. "Hey, işimi ciddiye aldım. Yine de batırdım, ama Rico'yu yetiştirme sorumluluğunu üstlendiğimde, ebeveynlerini kaybeden çocuklar hakkında bir sürü kitap okudum. Onu çok şımarttığımı biliyorum," sanki bu benim hatamış gibi bana sert bir bakış attı, "ama elimden geldiğince ona yardım etmeye çalıştım. Ebeveynleri erken yaşta ölen çocuklar genellikle terk edilmiş hissederler ve potansiyel eşlerinin kendilerine yaklaşmasına izin vermekte zorlanırlar."

Ağzım açık kaldı. Açıklaması mantıklıydı ve Kara'nın ebeveynleri teknik olarak hala hayatta olsalar da, ona yaklaşmak istememesinin nedeni de aynı şekilde açıklanabilirdi. "Bu..." Başımı salladım. "Evet. Sanırım haklısın."

O seni seviyor.

"Beni sevdiğini biliyorum." Ejderhamın sorusuna yüksek sesle cevap verdim. "Ama her şeyin doğru ve yanlış bir yolu vardır. O henüz bu duygularını itiraf etmedi. Bunu çok erken yapıp onu korkutamam."

Perry başını salladı. "Akıllıca. Önce onun duygularından emin ol."

Düşündüğünden daha iyi tepki verecektir.

Henüz bu riski alamazdım.

Ona ipuçları ver. Nasıl tepki vereceğini gör.

"Valor, gerçeği ima edip tepkisini görmemi öneriyor," dedim amcalarıma.

İkisi de aynı fikirdeydi. "Zararı olmaz," dedi James. "Sohbetin nereye varacağını ve bu fikre açık olup olmadığını gör."

Perry ile öğle yemeği yedim, ama sürekli telefonumu kontrol ettiğim için bana acıdı. Kara'ya eve gidip duş alıp kıyafetlerimi alacağımı söylemiştim. Beni bekliyordu. "Git," diye güldü. "Kız arkadaşını al."

Hızlı bir kucaklaşmanın ardından, yukarı koştum ve dünyanın en hızlı duşunu aldım, sonra bir çantaya birkaç giysi attım ve on beş dakika geçmeden kapıdan çıktım. Kamyonetim yolda Kara'ya doğru uçtu.

Kız arkadaşımın yanına.

Günü onun evinde geçirdik. Ben yokken temizlik yapmaya başlamıştı, saçlarını sevimli bir dağınık topuz yapmıştı. "Hey," diye seslendim, elektrikli süpürgenin sesini bastırarak.

Kara şaşkınlıkla sıçradı ve hızla döndü. "Rico!" diye bağırdı. "Akşam randevumuza kadar dönmeyeceğini düşünmüştüm."

Yüzüm utançla kızardı. Onun benim evde kalmamı beklediğini fark etmemiştim. "Özür dilerim. Geri gelebilir miyim?"

Elektrikli süpürgenin sesi kesildi. Kara güldü. "Hayır, aptal, buraya hoş geldin. Ama muhtemelen seni çalıştıracam."

Bu, söyleyebileceği en güzel sözlerdi. Evinde benimle bu kadar rahat hissediyor olması, beni de kendisiyle birlikte temizlik yapmaya zorlaması bir anlam ifade ediyordu, değil mi?

Banyoyu temizlemeyi teklif ettim. Tüm zamanımı dışarıda geçirdiğim için, malikanedeki banyomdan daha temizdi. Silmeye vaktim olmamıştı. Küveti inceledim, ikimizin rahatça sığabileceğini merak ettim. Bu dikkatimi dağıtan düşünceyi kafamdan silkeledim.

kafamda, kendimi görevime odaklanmaya zorladım. Birden fazla açıdan zordu.

Günün geri kalanını temizlik, toz alma, silme ve birbirimizle dalga geçerek geçirdik. Onunla bu kadar rahat ve samimi olabilmek, bana giderek daha tanıdık bir tatmin duygusu veriyordu. Akşam yemeği için patikada piknik yapmayı planlamıştık. Ben sandviçleri hazırlayıp sırt çantasındaki soğutucuya koyarken, o hızlıca duş aldı.

Yolu tırmanırken, ormanın manzarasını ve seslerini keyifle dinleyerek, çeşitli konularda sohbet ettik. Ve konuyu açmanın bir yolunu buldum. Ormanda bir tilki çığlık attı, sesi bir kadının çığlığına çok benziyordu. Bu sesi uçarken birçok kez duyduğumu hatırladım, ama Kara şaşırmıştı. "O neydi?" diye bağırdı. "Sanki biri tehlikedeymiş gibi ses çıkardı!"

"Sorun yok." Ellerimi omuzlarına koydum. "Bu bir tilki."

Kara'nın omuzları çöktü. "Emin misin?" Omuzlarımdan üzerinden etrafa baktı. "Tilki bize zarar verir mi?"

Gülerek elini tuttum ve onu yanımda götürdüm. "Ormanlarda fazla zaman geçirmedin mi?"

"Pek sayılmaz." Göz ucuyla bana baktı. "Her zaman gitmek isterim. Bu yüzden bu yürüyüş botlarını ve sırt çantasını aldım. Ama bir türlü fırsat bulamıyorum."

"Beğendin mi?" diye sordum.

O da şiddetle başını salladı. "Evet, çok beğendim. Aslında bu harika."

Bu çok iyi oldu, çünkü bu ormanda olağanüstü fazla zaman geçirmiştik. Artık en iyi patikaları, en güzel manzaraları biliyordum. Şu anda Kingston topraklarında değildik, bu yüzden bir kurt ya da ejderhayla karşılaşp hazır olmadan açıklama yapmak zorunda kalmaktan endişelenmeme gerek yoktu, ama yaklaşıyorduk. Kokuyu alabiliyordum.

Gözlerimi kısarak ona parmaklarımı salladım. "Belki bir kurt adamla karşılaşırız," dedim uğursuz bir sesle.

Kara kahkahayı bastı. "Keşke!"

Onun bunu söylemesini umuyordum. Evini temizlerken, yatak odasını toz alırken kitaplığına bir göz attım. Kitaplar çoğunlukla doğaüstü yaratıklar, romantizm ve fantezi karışımıydı.

ve fantezi türündeydi. Vampirler, kurtadamlar... hatta ejderha dönüşümcüleri hakkında olanlar bile vardı.

O kitapları okumak ve ne kadar doğru olduklarını görmek istiyordum, ama o kitapları okurken *yakalanmak* istemiyordum. Arkadaşlar bana bunu hiç unutmazlardı.

Bana şüpheyile baktı, gözleri şakacı bir şekilde parlıyordu. "Kitaplarımı gördün mü?"

Gülerek onu omuzlarından kucakladım. "Belki."

"Şey, bilesin ki, bir şekil değiştiren biriyle evlenmeyi çok isterim. Bu ormanda bir kurt adama rastlarsak, beni ona kaptırabilirsin."

Valor göğsümün derinliklerinden homurdandı. Kara bana o kadar yakındı ki bunu duymaması imkansızdı. "Belki başka bir şekil değiştiren seçebilirsin," diye önerdim. "Ejderhalar çok daha havalı görünüyor."

Kara hüzünle iç geçirdi. "Beni aptal sanacağını biliyorum. Ama ejderhalar en sevdiğim yaratıklar."

Valor'un duyguları kıskançlıktan kendini beğenmişliğe dönüştü. Eğer dönüşmüş olsaydı, patikada zıplayarak yürürdü. Kahretsin, ben de ona katılmak istedim.

Belki Valor haklıydı. Benim bir ejderhaya dönüştüğümü öğrenirse bunu iyi karşılayabilirdi. Ama yine de onu tamamen korkutmak istemiyordum. "Sence gerçek paranormal varlıklar var mı?" diye dikkatlice sordum.

Hemen cevap vermedi, ama dikleşti ve patikada yürümeye devam etti. Kolumu ona dolayarak ve yüzünü göğsüme dayayarak yürümek garipti, ama ona yakın olmayı özlemiştim. Kahretsin, durumum kötüydü.

"Bence dünya çok büyük. Evren çok geniş. Bu yüzden, buna kesin bir evet demek isterdim ama muhtemelen hayır. Büyük olasılıkla, burada sadece biz varız. Ama bu olasılığı tamamen göz ardı etmiyorum. Bu dünyada o kadar çok gizem var ki, bu soruya kesin bir hayır demek mümkün değil."

Güneş ağaçların arkasına batarken, merakla bana baktı. "Paranormal olaylara inanır *mısın*?"

Bizi Kingston topraklarına götürecek bir patika yaklaşıyordu. Bu yolu bilerek seçmiştim, böylece işler yolunda giderse Kingston topraklarına geçip belki onun için dönüşüm yapabilirdim. "Bunun gerçek olduğunu düşünüyorum," diye ciddiyetle cevap verdim. "Hepsine inanıyorum. Hayaletlere, dönüşenlere, meleklerle ve şeytanlara, hepsine."

Hiç böyle yaratıklar görmemiştim, ama belki onlar da benim gibi bir varlık görmemişlerdi. Onların var olmadığını düşünmek için hiçbir neden yoktu, var olduklarını düşünmek için ise her türlü neden vardı. Onun da dediği gibi, kesin bir cevap vermek için çok fazla gizem vardı.

Gülerek elimi sıktı. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Bizi Kingston arazisine giden yola yönlendirdim. "Karanlıkta yürümek sorun olur mu?" diye sordum. "Bu bölgeyi çok iyi biliyorum. Tehlikede değiliz."

Kafasını bana doğru eğdi ve gülümsedi. "Sana güveniyorum."

O güveni sınamaya mecbur kalacağım yere gittikçe yaklaşıırken kalbim küt küt atıyordu. Son birkaç dakikaya bakılırsa endişelenecek bir şey yoktu ve Valor da aynı fikirdeydi. Onun nasıl tepki vereceğinden emin olamıyordum ama korku dolu bir tepki olmayacağını hissediyordum. En azından öyle umuyordum.

Ailemin arazisinde olduğumuzdan tamamen emin olana kadar, farklı türdeki doğaüstü yaratıklar hakkında sohbet ettik. Çevreyi devriye gezen kurtların kokusunu aldığımda, iyi bir yer bulduğumuzda güvende olduğumuzu anladım.

Fazla zaman almadı. Patikanın sonunda bir açıklık vardı. Gün ışığı hala boldu, ancak ışık romantik bir havaya bürünmüştü. Açıklıkta, batan güneşin ışığında neredeyse parıldayan mavi ve parlak kırmızı çiçekler vardı.

"Buraya gel," dedim. "Burada yiyebiliriz."

Kara, kokulu çiçeklere burnunu soktukten sonra, ben yumuşak çimlerin üzerine hafif bir battaniye sererken sandviçlerimizi çıkardı. Valor içimde uğultu yapıyordu, yemek yememizi sabırsızlıkla bekliyordu ki kendini gösterebilsin. En iyi şekilde nasıl ortaya çıkaracağımı düşünerek zamanımı aldım.

Ama böyle bir şeyi itiraf etmenin iyi bir yolu yoktu, değil mi?

"Kara," dedim, yemeğimizi bitirir bitirmez. "Seninle bir şey konuşmam gerek."

Yüzünde endişe belirdi, ama hemen gizledi ve gözlerime baktı. "Tamam."

Bunu başka nasıl söyleyeceğimi bilemedim, ağzımdan çıkıverdi. "Kara, paranormal yaratıklar ve şekil değiştirenler konusunu bir nedenden dolayı açtım. Ve sana ne kadar güvendiğimi bilmeni istiyorum."

Kaşlarını çattı ama sözümü kesmedi. "Ben bir şekil değiştiriciyim Kara. Ben bir ejderhayım."

KARA

"Ben bir şekil değıştirenim, Kara. Ben bir ejderhayım." Rico bu sözleri söylerken önümde durup ağlayacakmış gibi görünüyordu. Yüzündeki ifade hem ciddi hem de endişeliydi.

Ne düşünmem gerekiyordu ki? Kesinlikle benimle dalga geçiyordu. Çöpümüzü toplarken gülererek başımı salladım. "Tamam, Rico. Sen büyük, korkutucu bir ejderhasın." Ormanın ortasındaydık, patikadan uzakta, romantik çiçeklerle çevriliydik. Ve bu güzel, büyük battaniyemiz vardı. Sesimi şehvetli bir tona düşürdüm. "Dönüşüp beni ısıracak mısın?" Böyle bir rol oyunu beni tahrik ederdi.

Çok.

Eğer o da hoşlanırsa, bu pastanın üzerine krema olurdu. Şimdiye kadar, hayal edebileceğim her şeydi, belki de daha fazlası. Eğer bu tür rol oyunlarını seviyorsa?

Bu düşünceyle iç çamaşırlarım ıslandı.

"Kara." Rico elimi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Paranormal yaratıklar gerçektir."

Gözleri bir saniyeden daha uzun süre kırmızı renkte parladı. Bunu daha önce de gördüğümü sanmıştım, ama o kadar hızlı geçmişti ki hayal gördüğümü sandım.

Bu sefer birkaç saniye kırmızı kaldı, bunun ışığın bir oyunu olmadığını anlamam için yeterince uzun bir süre, ve ağzım açık kaldı. "Ciddi misin?"

Kalbim beklentiyle dondu, sonra iki kat hızla atmaya başladı. Bu gerçekten oluyor muydu? Endişeyle dudaklarımı yaladım.

"Ejderha dönüşümünü konu alan pek çok aşk romanı okumadım. Aslında hiç okumadım. Bu yüzden doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama ben ejderhaya dönüşebiliyorum. Onun, benden ayrı bir kişiliği var.

benim, ama aynı zamanda biz biriz. Her zaman aynı fikirde değiliz ve bazen tartışırız, ama sonsuza kadar birlikteyiz. Bizi bir paket anlaşma olarak düşünmelisin. Bir bütün olarak."

Bir. İki bilinç. Bu tür kitaplar okumuştum. Karmaşıktı, ama beni caydıracak bir şey değildi.

Bunu gerçekmiş gibi düşünüyordum. "Kanıtla," dedim. "Göster bana."

Ayağa kalktı ve battaniyeden uzaklaştı. "Öncelikle, ejderham Valor'un sana asla zarar vermeyeceğini bilmelisin. Ben de öyle."

Başımı salladım. İkisi de bana zarar verebilir diye aklıma bile gelmemişti, ama onun güvencesi içimi ısıttı. "Tamam."

"Bizim doğamızda, bizim olanı korumak vardır ve kulağa yanlış gelirse özür dilerim, ama seni bizim olarak görüyoruz."

Külotum iki kat daha ıslandı. "Tamam," diye fısıldadım. Bu kelime ağzımdan çıkmadan önce boğazımdaki büyük yumruyu yutmak zorunda kaldım.

Rico tişörtünü başından çıkardı. "Çıplak olmam lazım," diye açıkladı. O kot pantolonunun düğmelerini açıp iç çamaşırıyla birlikte uyluklarından aşağı kaydırırken, gözlerim onun heykel gibi göğsünde takıldı. Başını kaldırıp bakışlarımın üzerinde olduğunu gördüğünde, penisi seğirdi ve sertleşti. Takdirle mırıldandım ve gülümsememi saklamak için parmak uçlarımı dudaklarıma bastırdım.

Ve sonra... olan oldu. Rico'nun vücudu değişirken birkaç kez gözlerimi kırptım, neredeyse kaybolan akşam ışığında parıldayan pulları olan devasa bir kara ejderhaya dönüşmüştü. "Aman Tanrım." Ayağa fırladım ve ona hayretle baktım.

Gözlerimi ovuşturup o günü tekrar düşünmek zorunda kaldım. Bir damla bile içki içmemiştim. Bana uyuşturucu, halüsinojen, uyku hapi veya başka bir şey verilmiş gibi hissetmiyordum. Kollarımı kavuşturup koltuk altımı gerçekten acıtacak şekilde çimdikledim, tamamen uyanık olduğumdan emin olmak için.

Öyleydi. Ve bir ejderha hala önümde duruyordu, büyük, altın rengi gözleriyle bana bakıyordu. "Oh." Ne demeliydim?

Göğsümden kahkahalar fışkırdı. Üç metrelik ejderhaya bakıp güldüm.

Komik mi görünüyorum?

Rico'nun sesi kafamda yankılandı. Gülüşümün ortasında boğuldum ve coşkulu neşem biraz bozuldu. Az önce kafamın içinde benimle konuşmuştu. "Rico?" diye nefes nefese sordum.

Ben Valor'um.

Kahretsin. Tamamen çıldırmıştım. Muhtemelen korkmam gerekirdi, ama korkmaktan çok uzak hissediyordum. Heyecan, coşku, adrenalin. Çok fazla adrenalin. Ellerim titriyordu.

İçimde bir ses, üzülmem ve korkmam gerektiğini söylüyordu, ama içimdeki heyecan çılgınlıklarının arasında bu sesi zar zor duyabiliyordum. Onun pullarını okşamak ve bulutların üzerinde onun sırtında uçmak istiyordum.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye fısıldadım, ama sesim her soruyla birlikte daha da yükseldi. "Kaç kişisiniz? Bu gerçek mi? Size dokunabilir miyim? Kimler bunu biliyor? Ateş püskürtebilir misiniz?"

Derin, boğuk bir kahkaha kafamın içinde yankılandı. *Sırayla. Anlamaman, bunun gerçek olmadığını göstermez. Bu gezegende sayabileceğimden daha fazlası var. Tüm erkek Kingstonlar. Evet, bu gerçek. Sanırım insanlar buna "bilinmesi gerekenler" diyorlar. Ve sadece aşırı baskı altında ateş püskürtebilirim.*

Çılgılık atmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Bana dokunursan onur duyarım.

Boğazım düğümlendi ve aşırı heyecanım ecstasy'ye dönüştü. "Neden kafamın içinde sesini duyabiliyorum? Başkalarıyla da böyle konuşabiliyor musun?"

Sadece diğer ejderhalara. Ve kaderimdeki eşime.

Tamam, yani o herkesle konuşamıyordu. Sadece diğer ejderhalarla ve... Bir dakika. Az önce dedi ki... Kahretsin. "Kaderindeki eş mi?" Kaderindeki eşin ne olduğunu tam olarak bilmek için yeterince paranormal kitap okumuştum.

Evet.

"Emin misin?" diye fısıldadım ve birkaç santim öne çıktım.

Eğer doğru olmasaydı, beni duyamazdın.

Gırtlığımdan yine heyecanlı, neredeyse histerik bir kahkaha yükseldi. "Kaderin eş. Ben senin kaderinin eşim."

Ve Rico'nun.

Rico. Oh, lanet olsun. Rico. Çalışanım. Sevgilim. Geçici çalışanım ve şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sevgilim. Bir yıl sonra servetiyle yalnız yaşamak için taşınacak olan kişi.

Ve ben onun kaderindeki eşiyim. Bu beni biraz sakinleştirdi.

Valor göğsünden derin bir gürültü çıkararak bana doğru adım attı, Rico ile geçirdiğim zamanlardan tanıdığım aynı seksi ses. Bütün bu zaman boyunca bunu yapan Valor muydu?

Kaderimdeki eşim vardı, ama bu çok derin bir konuydu, bunu daha sonra anlayacaktım. Şu anda, tam önümde *gerçek* bir *ejderha* duruyordu. Ellerimi onun üzerinde gezdirme isteği çok güçlüydü. Aklımı yerinde tutmak için fiziksel bir kanıtı ihtiyacım vardı.

Tereddütle ejderhaya doğru yürüdüm. Valor'a doğru. "Sen gerçeksin."

Kafamın içinde konuşmadı, ama ben yaklaştığımda başını eğdi. Gözlerini kırpıştırarak, alçakta çömeldi. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Parmaklarım Valor'un başının arkasını okşarken ve bir şekilde kaya kadar sert olan pürüzsüz pullarını hissederken tekrar kıkırdadım. Büyük, siyah ejderha homurdandı ve başını elime daha sertçe bastırdı. Valor bir kedi gibi bana sürtünürken, ellerim inanamama ve saf coşkuyla titremeye devam etti. Göğsünden gelen düşük gürültü, mırıldanma gibi geliyordu ve yüzüm o kadar çok gülümsüyordu ki acımaya başladı. Bu çok çılgınca, inanılmaz bir şeydi!

"Sana binebilir miyim?" diye patladım. Sonra bunun kaba bir soru olabileceğini fark ettim. "Oh, özür dilerim. Çok mu ileri gittim?"

Valor bana doğru yaklaştı, neredeyse beni yere düşürecekti. Kahkaha attım ve kollarıma sarıldım. *Evet, bana binebilirsin, ama başlangıçta yavaş gitmeliyiz.*

"Evet, tabii ki." Etrafında dolaştım, ona dokundum, ellerimi her yerine, sırtına, kuyruğuna gezdirdim. Uzun, siyah kuyruğu, ucuna dokunduğumda mutlu bir şekilde yere vurdu.

Seni seçtim. Seni ilk kez barda kokladığım anda, ben ya da Rico seni görmeden önce bile. Biliyordum.

O, Rico ve benim birbirimiz için mükemmel birer eş olacağımızı bir şekilde biliyordu. Ve onun ejderhası. Ejderha.

Vay canına. Kingstonlar. Hepsi de şekil değiştirenlerdi. "Ejderha geni ya da her neyse, sadece erkeklerde mi ortaya çıkıyor?"

Bu bizim anlamadığımız bir gizem. Gen kadınlara geçmiyor.

"Her yerdeki tüm şekil değiştirenler arasında mı?" diye sordum, Valor'un etrafından dolaşıp tekrar gözlerine baktım.

Başını eğdi. *Bilmiyorum.*

Haklısın. Bir ejderhanın her şeyi bilmesini bekleyemezdim, özellikle de diğer şekil değiştirenlerle ilgili konularda. Ben de insan fizyolojisi hakkında her şeyi bilmiyordum. "Daha fazlasını öğreneceğim, değil mi?"

Kıkırdadı ve yüksek sesle konuşmasa da, bunun eğlence olduğunu anladım. *İyi misin dostum?*

Gülmeyi durduramadım. "Bacaklarım titriyor," diye fısıldadım.

Otur.

İyi bir fikir gibi geldi. Yumuşak çimlere oturdum ve hareket ettiğimi fark ettim, yine battaniyenin üzerine dönmüştüm. "Bana kendinden bahsetmeni istiyorum," fısıldadım. "Lütfen."

Kafamın içinde konuşmaya başladı ve bana ejderhaların tarihini anlatmaya başladı, ama utanarak itiraf etmeliyim ki, söyledikleri pek kafama girmede. Tüm bu coşkumun içinde odaklanabildiğim tek şey, sesinin ritmiydi. Melodik tonları beni sakinleştirdi ve çarpan kalbimi yatıştırdı.

Daha iyi hissediyor musun?

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım, sadece sesini dinlemenin bile bana çok yardımcı olduğunu fark ettim. "Evet." Valor'a bakarak gülümsedim. "Bu bizim için ne anlama geliyor?"

Hazır olduğunda, Rico seks sırasında seni ısıtır. Bu, üçümüz arasında bir bağ oluşturur. Hayatın uzar.

Harika, uzun bir hayatım olacak. Bu kesinlikle güzel bir avantajdı. Sanki alternatif bir evrende uyanmıştım. "Bu... ısırik, yani... acıtacak mı?"

Bildiğim kadarıyla, hayır. Her ejderha hayatında sadece bir kişiye ısıtır. Ancak bu konuyu başka bir ejderhayla doğrudan konuşmadım. Bu çok özel ve samimi bir deneyimdir.

"Sanırım öyle. Ama yine de, hiç acı duyduğunu duymadın mı?"

Valor başını salladı ve başını önümdeki yere düz bir şekilde koydu. Uzun bir süre konuşmadan, içsel ya da başka türlü, birbirimize baktık. Elimi burnuna koydum, pullarının ipeksi dokusunu hissettim, parmaklarımın altındaki dokuyu inceledim.

Gökyüzü, eve dönüş yolunu göremeyeceğimiz kadar kararmışken, bu canavarla güçlü bir bağ hissettim.

"Yürümek için çok karanlık," dedim Valor'a. "Tabii karanlıkta görebiliyorsan."

Bu uçuşa hazır mısın?

Bana burnunu çektirdi ve nedense bu sesi hem memnuniyet hem de meydan okuma olarak yorumladım. Bu meydan okumayı kabul etmekten çekinmedim. Bir ejderhanın gerçekte neler yapabileceğini ilk elden görecektim.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Tabii ki."

Sırtıma bin. Ayaklarını kanat eklemlerimin önüne koy.

Dediğini yaptım ve öne eğildim, ayaklarımı kanatlarının altına soktum. Kanatlarını açtığında, şaşırtıcı derecede rahat olduğunu fark ettim. Elimden geldiğince tutundum, heyecanım midemi kıpır kıpır ediyordu.

Valor açıklıkta koşmaya başladı ve kanatlarını çırttı. O yerden havalandığında boğazımda bir çığlık ve ciyıklama karışımı bir ses yükseldi. Yükseklik kazanmak için kanatlarını hızla çırttı ve ağaçların üzerinden geçtik.

Ağaçların üstüne çıktığımızda nefesim kesildi. Gece açık ve serindi. Valor uçarken rüzgar saçlarımı geriye doğru çekiyordu, bu da bana net bir görüş sağlıyordu. Ağaçların birkaç metre üzerinde düzleşti ve bir süre sabit bir şekilde uçtu. Birkaç dakika sonra, kendimi yeterince cesur hissederek tutunmayı bıraktım ve dik oturdum, sonunda ellerimi havaya kaldırdım ve rüzgar kanatlar gibi ellerimin üzerinden esip geçti. Gerçekten uçuyordum!

Başım dönüyordu. "Bu harika!" diye bağırdım.

Valor kafamın içinde kıkırdadı ve çok geçmeden tekrar tutunmamı söyledi. Tutunduğum anda, yavaş ve geniş daireler çizerek alçalmaya başladı ve sonunda büyük bir malikanenin arka bahçesine indi.

Kingston Malikanesi.

Bu mantıklıydı. Kocaman ve eskiydi. Ve pahalıydı. Karanlıkta pek çok özelliğini göremedim, ama pencerelerden sızan birkaç altın ışık, güzel iç mekanın ve özenle bakılmış çimlerin bir kısmını aydınlatıyordu.

Heyecandan bacaklarım hafifçe titreyerek dikkatlice aşağı indim.

Benim için bir onurdu.

Valor karnıma hafifçe vurdu, sonra değişmeye başladı. Birkaç saniye sonra Rico, yüzünde kocaman, sırtıkan bir gülümsemeyle çıplak olarak önümde duruyordu. "Ee?" diye sordu.

Ellerimi boynuna doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Bu harikaydı!" diye kulağına fısıldadım. Hemen onun hala çıplak olduğunu fark ettim. "Giysilerin! Ve piknik eşyalarımız."

"Sonra gidip alırım," diye beni ikna etti. "Beş dakika ver, üstümü değiştireyim." Havuz evine benzeyen küçük bir binaya doğru koştu, ama orada havuz yoktu. Dışarı çıktığında, gündelik kıyafetler giymişti. Bol basketbol şortu, tişört ve parmak arası terlik.

Gecenin uzunluğu beni yormaya başlamıştı ve esnedim. "Kamyonetime çok uzağız," dedim. "Ve ben çok yorgunum."

"Hadi ama. Burada kalabilirsin." Evi işaret etti ve elimi tutup bizi arka kapıya doğru götürdü. "James amca ve Carla teyze burada değiller."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum.

Kulaklarına, sonra burnuna dokundu. "Biliyorum."

Oh, evet. "Yani pullu olmadığın zamanlarda da gelişmiş duyuların mı var?"

Kıkırdadı ve beni kendine çekip burnumun ucunu öptü. "Evet. Hadi."

Birlikte eve girdik. Aklım hala bütün akşam boyunca edindiğim bilgilerle doluydu, ama bu harika bir duyguydu. Rico'nun yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Hiç şüphesiz benim kötü tepki vereceğimi düşünmüştü. Kitaplarda hep öyle olurdu. Muhtemelen bu yüzden ilk başta çok gergin görünmüştü. Bana ve ailesinin sırrını paylaşarak bana büyük bir güven göstermişti.

Rico yorganını geri çekti ve ben minnetle yatağa kaydı. Adrenalinim hızla düşüyordu ve bayılmak üzereymişim gibi hissediyordum. Yumuşak yastıklarına yerleşip tekrar esnedim.

"Hâlâ sen misin?" diye sordum uykulu bir sesle.

"Değişmedim. Sen sadece beni daha iyi tanıyorsun." Bana sarıldı ve saçlarımı kulaklarımın arkasına koyduktan sonra üzerime battaniyeyi çekti. "Ejderha formumda bile, Valor olduğunda, o hala benim."

"Bilmem gereken tek şey buydu." Gözlerim kendiliğinden kapanmaya devam etti, ta ki artık onları zorla açamayacak hale gelene kadar ve rüyasız bir uykuya daldım.

RİCO

Başardım. Altıncı haftanın son günüydü. Bugün, güven fonundan ilk harçlığımı alacaktım. Başlangıç biraz zorlu geçmişti, ama ilk dönüm noktasına ulaşmıştım.

Mirasımın yarısını tek seferde almak için altı ay boyunca işimi sürdürmem gerekiyordu, tamamını almak içinse on iki ay daha, ama bu bir başlangıçtı. Harika bir başlangıç.

Altı hafta önce ilk aklıma gelen şey hastayım diye aramak olurdu. Ama Kara'nın bugün tam gün işi vardı ve benim yardımına ihtiyacı olacaktı. İkimiz olduğumuzdan beri giderek daha fazla iş alıyordu. Tek başına kaldığında, her gün yorgun ve aşırı çalışmış olarak işten çıkıyordu.

Kara'nın beni kabul etmesi, beni rahatlatmıştı, stres yaptığımın çok ötesinde bir rahatlama. Onu eşim olarak almak istediğimden emin olmuştum ve o da buna fazlasıyla istekli görünüyordu. Aslında, çok sevinmişti. Onun gülüşünü görmek beni çok rahatlatmıştı. Yüzündeki şaşkın ve heyecanlı ifade... Omuzlarımdan ne kadar büyük bir yük kalktığını tarif edemem. Ama Kara'yı sahiplenmek, beraberinde yeni engeller de getiriyordu.

Bu, Black Claw'dan ayrılmamak anlamına geliyordu. Ayrıca kalıcı bir iş bulmak anlamına da geliyordu. Kara ile çalışmayı ne kadar sevdiysem de, bu sonsuza kadar yapmak istediğim bir şey değildi ve o, bu alanda gerçekten çalışmak isteyen birine çiraklık yapabilirdi.

Perry amca ve büyükbabamın, yılın geri kalanında çalışmak yerine bir derece almama izin vereceklerinden oldukça emindim.

Bu yüzden sabah izin almıştım. Mirasım sayesinde, on iki aylık süre dolduktan sonra hayatımın geri kalanında bir daha çalışmam gerekmeyecekti, ama Kara ile çalışıp yoğun bir günün farkını gördükten sonra, geri dönemeyeceğimi anladım. Bir amaca ihtiyacım vardı.

Ve ihtiyaç duyulmak güzeldi. Sorunlarını zözmek için gittiğimizde müşteri­nin yüzündeki mutluluk ifadesi çok tatmin ediciydi. Daha fazlasını istedim.

Sabah için ayarladığım randevuya gitmek üzere kamyonetime doğru yürürken telefonum çaldı.

Büyükbaba. "Günaydın," dedim neşeyle.

"Tebrikler, evlat!" Büyükbaba heyecanlıydı. "Başardın başardın."

"Başardım. Düşündüğüm­den çok daha kolaydı."

O güldü. "Sen bir kez en iyi yol olduğunu göreceksin."

Doğruluk. Sadece büyükbabam yapardı. "Anladın." Gülümsedim ve kamyonetimin kilidini açtım.

"Rico, ilk harçlık ödemenle hesabına biraz ekstra para yatırdım. Eşini bulduğun için sana benden bir hediye. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler," dedim içtenlikle. "Belki de onu ona harcarım harcayabilirim."

Onun kahkahası beni ısıttı. Benim için gerçekten mutluydu. Onu Onu gururlandırmıştım.

Sanki aklını okumuşum gibiydi. "Beni inanılmaz derecede gururlandırdın, Rico."

Telefonu kapattıktan sonra, ahırdan çıkmadan önce oturum açıp banka hesabımı kontrol ettim. Kahretsin. Ciddiydi. Büyükbabamdan güzel bir ikramiyeydi. İlk içgüdüm bu parayı aptalca bir şeye harcamaktı, ama bir an tereddüt ettikten sonra, hepsini biriktirmeye karar verdim.

Belki Kara sonunda güzel bir nişan yüzüğü isterdi. Ona güzel bir tane almak isterdim. Henüz çok erkendi, ama kalbimin derinliklerinde onun benim için doğru kişi olduğunu biliyordum. Ona çoktan sıırıslıkam aşık olmuşum.

Randevum, bir sonraki kasabadaki devlet üniversitesindeydi. Jury, arkadaşlarını oraya yerleştirmişti ve Maddox da orada başlamıştı. İlgilendiğim birkaç teknik program vardı ve odaklanmamı daraltıp birini seçmek için bir danışmanla randevu almıştım.

Danışman çok yardımcı oldu ve randevunun sonunda kaynakçılık seçtiğim için kendimi çok iyi hissettim.

Bu harika bir beceriydi. Bu beceriyi işimde kullanabilir ya da istersem sanat için de kullanabilirdim.

Hey, sanatsal olabilirdim.

Resmi olarak kaydolmadım, ama broşürleri alıp oradan ayrıldım ve bunu yapmak istediğimden emindim. Ofise dönerken, iyimserliğim arttı. Valor içimde uğultu yapıyordu, sonunda hayatımı onun istediği yöne çevirdiğim için mutluydu.

Ancak şimdi, bu benim de istediğim yoldu.

Normalden sadece bir saat geç kalarak ofisin otoparkına girdiğimde, arabadan inmeden önce bir şeylerin ters gittiğini anladım. Kara ofisteydi, ama Valor'u tedirgin edecek kadar endişeli görünüyordu.

Kamyonetimin kapısını çarparak kapattım ve ofise koştum. İçeri girdiğimde, ağızım açık kaldı. Yer tamamen darmadağın olmuştu.

Bunu yapan kişinin kokusu burnumu doldurdu. Kim olduğunu hiç şüphe yoktu. Tye'di, yanında kokusunu tanımadığım biri daha vardı. Soru şuydu: Neden?

Kara, ona verdiğim şok tabancasıyla odanın ortasında duruyordu ve tabancayı amaçsızca yere doğrultmuştu. "Şu anda burada kimse yok," dedi donuk bir sesle. "Ben yeni geldim."

Kokudan anlaşıldığı kadarıyla, bunu gece yapmışlardı. Öne doğru adım attım, harap olmuş ofis malzemelerinin üzerinden geçtim ve onu kollarıma aldım. Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. "Neden biri böyle bir şey yapsın ki?"

Onu sakinleştirdim ve Valor'u kontrol altında tutmaya çalıştım. Tabii ki, Tye'yi bulup bağırsaklarını deşmek istiyordu.

Bu kulağa eğlenceli geliyordu, ama Tye tamamen sıradan ve insan olduğu için, her ne kadar pisliğin teki olsa da, oyunu insanlara göre oynamak zorundaydık.

"Kişisel bir şey olmalı," diye göğsüme fısıldadı. "Burada para tutmuyorum. Ve çalınan bir şey olduğunu sanmıyorum, sadece yok edilmiş."

Aletlerin üzerine yağ dökülmüştü. Temizlenebilirlerdi, ama bu çok zor olacaktı. Kırılacak her şey tahrip edilmişti.

Yerde camlar, parçalanmış plastik kutular, her yerde kağıtlar vardı. Kara'yı bırakmadan telefonumu çıkardım ve aile grup sohbetimize mesaj attım. Polis karakolunda kimin görevde olduğunu bilmiyordum, ama Maddox hariç herkes onlar için çalışıyordu. İçlerinden biri gelecekti.

Neyse ki James ve Maverick'ti. Yakında orada olacaklarını söylediler.

Bu arada, Kara'yı kamyonetime bindirdim ve kapıyı açık bırakıp kollarımı ona dolayarak yanında durdum. "Biri beni bu kadar mı nefret ediyor?"

"Hayır," diye onu nazikçe uyardım. "Bu, bu alanda bir kadın olduğun için senden nefret eden biri değil. Bu kişisel bir şeydi."

James ve Maverick devriye arabasıyla otoparka girerken, o burnunu çekip başını salladı. "Hemen dönerim," diye fısıldadım. "Bugün çalışmamız gereken kişilere mesaj atmaya başla ve gelemeyeceğimizi bildir." O itiraz etmeye başladı, ama ben kaşlarımı kaldırdım. Çalışacak durumda değildi.

Sonunda başını salladı. "Tamam. Evet, sanırım en iyisi bu."

Amcam ve kuzenim arabadan indiğinde, onları kenara çektim. "Sana Tye'dan bahsetmiştim," diye fısıldadım ve Kara'nın iyi olduğundan emin olmak için ona göz attım. İkisi de başlarını salladı. "Orada her yerde onun kokusunu alıyorum, ayrıca tanımadığım başka bir koku da var."

"Bunu çözeceğiz," dedi James. "Bize vereceği bir ifadesi var mı? Bu piçi yakalamamıza yardımcı olabilecek herhangi bir şey?"

Kafamı salladım. "Hayır, ve ön kapıdan başka hiçbir şeye dokunmadı."

"İyi." Maverick Kara'ya başını salladı. "Onu buradan çıkarın. Olay yerinden ihtiyacımız olan tüm bilgileri aldıktan sonra, kurt sürüsünden birini temizlik için çağıracağız."

Ona teşekkür etmek için hızlıca sarıldım ve James'in sırtını sıvazladım. "Teşekkürler. İkinize de borçluyum."

Kamyonetime geri döndüm ve Kara'nın alnına kısa bir süre dudaklarımı değdirdikten sonra kapıyı kapatıp sürücü tarafına koştum. Direksiyona geçip, arka aynada kırmızı ve mavi devriye ışıklarını geride bıraktık. Kara gergin bir sessizliğe bürünmüş,

ve pencereden dışarı bakıyordu. Elleri kucağında birbirine kenetlenmiş, parmak eklemleri bembeyazdı.

Elimi uzattım ve kolunu hafifçe çektim. Ölümcül tutuşunu bıraktı ve parmaklarımı parmaklarına dolamama izin verdi. Elini ağzıma götürdüm ve öptüm, sonra aramıza yerleştirdim.

"Sana bunu kimin yaptığını söylemek için kötü bir zaman mı?" diye tereddütle sordum.

Zümrüt yeşili gözler bana çevrildi. "Böyle bir şeyi nasıl bilebilirsin ki? Orada değildin."

"Koku bırakmışlar." Onun elini tutan elimle burnuma dokundum.

"Oh. Doğru." Dalgın bir şekilde başını salladı. "Biliyor muyum... hayır, tabii ki biliyorum, yoksa sormazdın. Kimdi o, Rico? Kim yaptı bunu?" Sesinde intikam duygusu vardı. Sıcak bir duyguydu.

Ona baktım ve onun beni dikkatle izlediğini gördüm. "Tye ve emin olamadığım başka bir koku. Belki o gece bardaki arkadaşlarından biridir."

Kaşlarını çatarak kaşlarını birleştirdi. "Ama neden? Neden şimdi beni rahatsız ediyor?"

Soru retorik gibi geldi, bu yüzden elini daha sıkı tuttum ve düşünmesi için ona zaman verdim. Benim teorim, ve bu en olası senaryoydu, kıskançlığın bunda büyük rol oynadığıydı. O gece barda, ona yapıştığı şekilde, ona bıraktığı morluk, ona saldırmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Ama şimdi, kadınıma baktıktan sonra, öncelik listemde birkaç basamak yukarı çıktı.

Onu sahiplen. Onu bizim yap.

"Ah." Kara, elini çekip sallayarak tısladı.

"Kahretsin, özür dilerim," diye hemen özür diledim. Protesto eden direksiyon simidini yavaşça gevşettim, yoksa kazara direksiyon kolonundan koparacaktım. "O piçi düşününce..."

Kafasını salladı ve kolumu tuttu. "Hayır, sorun değil, anlıyorum. Şu anda nerede olduğunu bilseydim, ben de gidip kafasına bir yumruk atmak isterdim." Kesinlikle seksi.

Sesindeki sertliğe gülümsedim. Tabii ki bunu gizledim, intihar eğilimli biri değildim. Onun evine vardığımızda, doğruca

banyoya gidip suyu açtım. Lavabonun altında köpük banyosu buldum ve küvete bir iki damla döktüm, sonra suyu doldurdum.

Dışarı çıktığımda, kanepenin köşesinde bir top gibi kıvrılmış, sanki bacaklarının kapıdan kaçmasını engellemeye çalışır gibi kollarını bacaklarına dolamıştı. Mutfak tezgahından birkaç mum aldım ve banyoya koydum. Birkaç dolap ve çekmeceyi karıştırdıktan sonra yatak odasına geçtim.

"Ne arıyorsun?" diye sordu. "Daha fazla mum." Ona güven verici bir şekilde gülümsedim.

Kara başını kaldırıp hafifçe eğdi. "Ne için?" Sanırım o, benim duyduğum gibi buradan akan suyu duyamıyordu.

Gülümseyerek cevap verdim, "Köpük banyosu yaparken mumlar olmalı, değil mi?"

Onun yatak odasına girip, şifonyerinde gördüğüm mumları aldım ve sonra onun banyoda benim yaptığım işi izlediğini fark ettim. Onları olabildiğince düzgün bir şekilde yerleştirdim, mutfakta bulduğum çakmakla yaktım ve ışık düğmesini açarak turuncu ışığın küçük alanı kaplamasına izin verdim.

Cep telefonumu cebimden çıkardım ve en sevdiğim müzik uygulamasını açtım, onun hoşuna gidecek bir şey bulana kadar kaydardım. Telefonu lavabonun kenarına koyup ona döndüm.

Gömleğimi tutup beni kendine çekti, dudaklarımız kıyıya vuran dalgalar gibi birbirine çarptı. Elimi başının arkasına kaydardım ve saç başını olabildiğince nazikçe çekerek, ipeksi kahverengi saçlarının omuzlarına dökülmesini sağladım. Saçlarının açık olmasını çok seviyordum. Yumuşak, esnek dudakları açıldı ve dişleri çenemi okşadı, kulağımı ısırdı. Parmakları gömleğimin altını keşfe çıktı, ben de onun için gömleğimi çıkardım.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" diye fısıldadı kulağıma.

Parmağımı çenesinin altına kıvrarak bakışlarını bana çevirdim. "Çünkü seni seviyorum." Bu sözler hiç düşünmeden kolayca ağızımdan çıktı ve düşündüğüm gibi gergin hissetmek yerine, bir kez olsun kendi duygularımdan emin hissettim.

Göz yaşlarını geri çekerek, tekrar dudaklarımı yakaladı. Parmakları belimdeki hassas cildi okşadı ve sonra beni

zeminde kemer. Gömleğini  ıkarđım ve ağzının köşesinden kulak memesine kadar bir çizgi öptüm, orada di lerimi narin etine geçirdim. Nefesini tuttu, kolları boynuma dolandı. "Ben de seni seviyorum," dedi emin bir sesle. "Ama bunu ilk sen söylediğin için çok mutluyum."

Gülerek ve inleyerek alnımı alnına dayadım. "O zaman tekrar söyleyeceğim. Seni seviyorum." O benim vücudumu keşfetmeye devam ederken, köpük banyosuna baktım ve i  geçirdim. "Senin rahatlatan ve stresini atman için bunu senin için hazırlamı tım."

Kot pantolonumu gev etip elini içine soktu ve zaten sertle mi  olan organımı kavradı. "Bu beni daha iyi rahatlatıyor," dedi, bir kez, iki kez ok ayarak. "K vete gir."

Pantolonum yere d  t , ama ben onun elini tutarak ikimizi de tekrar pompaladım. "Ne istersen."

Gözleri eline indi, yoğun bir şekilde izledi, ama sonra tekrar benimkilere döndü. "Sadece sen, Rico. Sadece seni istiyorum."

Beni duvara ittiğinde duvar cildime soğuk geldi ve ayak bileklerimde hâlâ duran pantolonuma takılıp neredeyse d   yordum, sonra muhteşem bir sıcaklık tüm vücudumu sardı ve ayakta kalabilmek için tek yapabileceğim buydu. Bu hiç de aklımdaki gibi değildi. Onu mutlu etmek, durmam için yalvarana kadar tekrar tekrar orgazm olmasını sağlamak istiyordum.

Ancak ben bunu anlıyordum. Onun alanı tamamen istila edilmişti ve yeniden kontrolü ele geçirmesi gerekiyordu. Bir kadın, bir erkeği çıplak ve merhametine teslim etmekten, onu zevk için dilini ya da tarifsiz acı için dişlerini kullanma olasılığından daha fazla ne kadar kontrol isteyebilirdi ki? Bu korkutucu bir d   nceydi, ancak yine de onun eli ve ağzının telefonumdan  alan müzikle uyum içinde çalışmasını izlerken tüylerim diken diken oldu.

Diğer eli testislerimi avuçladı ve nefesim heyecanla hızlandı. Kahretsin, beni çok erken bo altacaktı. Onu durdurmam gerekiyordu. Onu memnun etmem gerekiyordu.

Suyu kapatmam gerekiyordu.

"Kahretsin!"

Kollara uzandım ama Kara avucunu karnıma bastırarak beni sabit tuttu, ba ı ritimle daha hızlı sallanıyordu. Kahretsin! Parmaklarım saçlarını buldu ama o onları

uzattım, ben de onları soğuk duvara bastırdım. Kalçalarımı sabit tutmak neredeyse imkansızdı, onun yumuşak inlemeleri en erotik müzik gibiydi. O inlediğinde, titreşim mideme ve sırtıma kadar bir sarsıntı gönderdi.

"Kara, dur yoksa ben..."

Eli bana daha sert bastırdı ve kafamı duvara çarptım. Bu kadın benim sonum olacaktı, daha doğrusu, çoktan olmuştu bile. Kara'yı seviyordum. Gülümsemesini, kahkahasını, tavrını seviyordum. Yeşil gözlerini ve teninin kokusunu seviyordum. Beni daha iyi bir insan olmak istememi sağlama şeklini seviyordum. Tanrım, *dilini* seviyordum.

Beni uçurumun kenarına ittiğinde gözlerimi sıkıca kapattım. "Hnng, Kara!" diye inledim.

Bu sefer, parmaklarım saçlarına yapıştığında, onları uzaklaştırmadı. Boğazının çalıştığını hissettim, benden her gramı emiyordu ve beynim kısa devre yapınca kalçalarım kontrolü ele aldı. Ağzına iki kez pompaladığımda şaşkınlıkla homurdandı, sonra geriye yaslanıp ucunu bir kez daha yaladı. Bana gülümseyerek, gözlerinde kendini beğenmiş bir ifadeyle uzandı ve tehlikeli derecede dolu görünen suyu kapattı.

Düşüncelerimi hissetmiş olmalı ki, "Köpükler olduğundan fazla gösteriyor. Gördün mü?" dedi.

Bir avuç dolusu su aldığımda, suyun düşündüğümünden çok daha makul bir seviyede olduğunu fark ettim. Sonra pembe köpükler sikime bulaştı. Ona kaşlarımı kaldırarak baktım, o da masumca omuz silkti.

"Sana küvete girmeni söylediğimi hatırlıyorum," dedi.

"Mmm, evet, hanımefendi."

Kot pantolonumun cebinden bir prezervatif çıkardım ve onun dediğini yaptım, kendimi sıcak suya bıraktım. Kara ayakta durmuş, bana sırtarak bakıyordu. Evet, pembe köpüklerin içinde oturuyordum. Ne olmuş yani? Sonra, etrafımızda hala çalan müziğin ritmine uyarak çok, çok yavaşça soyundu. Kot pantolonu aşağı kayarken ağzım sulandı ve pantolonunu bacaklarından aşağı kaydırmak için eğildiğinde bana kışını döndü. Güzel bir manzaraydı. Aceleyle paketi yırttım.

Ayaklarını kurtarır kurtarmaz, uzanıp kalçalarını tuttum ve o güzel popoyu yüzüme doğru çektim. O ciyakladı ve

tuvalet kapağına tutunarak dengede kalmaya çalıştı, ben ise dilimi en sevdiğim yere kaydırdım. Klitorisini hafifçe vurdum ve açıklığını sertçe okşadım, sonra da doğrudan yasak bölgeye daldım.

"Ah!" diye bağırdı ve refleks olarak geri çekildi. "Ne halt ediyorsun?" "Bir deneyeyim dedim," diye cevapladım, sırtıtarak. "Olmaz mı?"

Başını çevirip bana öfkeyle baktı, ama bakışlarında öfke yoktu. "Hayır. En azından şimdilik. Bu çok tuhaf."

Elimi belinin alt kısmına kaydırarak onu biraz daha rahatlattım ve dilim onun lezzetli kıvrımlarında çalışmaya başladı. Bir elimi kalçasında tutarken, diğer elimi köpüklerin altında kendime doladım ve nazikçe okşadım. Her inlediğinde, tutuşum sıkılaşıyordu. Görünüşe göre o ses bariyerini çabucak aşmıştı.

Aniden, ağzımdaki baskı kayboldu ve ben itiraz etmeden önce o küvete tırmandı. Sırtı bana dönüktü ve ben onu suya indirirken dengede tutmak için kalçalarını tuttum. Dizlerimi yanlara doğru çekerek, o çömelip üzerime yerleşirken bacaklarını bir arada tuttum. Oh, daha önce onun sıkı olduğunu düşünüyorsam, bu tam anlamıyla daraltıcıydı. Zevkten bir inilti kaçtı ve başımı duvara sertçe bastırdım.

Küvetin kenarlarını kaldıraç olarak kullanarak, yavaşça yukarı aşağı hareket etti ve hissetmeye başladı. Ben ona doğru sertçe hareket ettiğimde mırıldandı, ama omzunun üzerinden bana uyarıcı bir bakış attı. Ben gülerek, ellerimi kalçalarından göğüslerine kaydırdım ve onu bana doğru bastırdım. Ağzım boynunu buldu ve dişlerimi hafifçe denedim. Valor bana bunu yapmam için bağırdı ve bu içgüdüyü bastırmak için büyük çaba sarf ettim. Ancak Kara, bu temastan titredi.

"Tekrar yap," diye fısıldadı. İyi bir ritim yakalamıştı, baloncuklar dalgalar halinde etrafımızda yuvarlanıyordu.

Onun isteği omurgamda bir titreme yarattı ve dişlerimi omzuna geçirdim, cildine biraz daha baskı uyguladım. Yüksek sesle küfretti, adımları dağınık bir şekilde hızlandı. Valor çırpındı ve ben, onun henüz hazır olmadığı bir şey yapmadan önce onu bırakmak zorunda kaldım.

"Rico," diye inledi Kara. "Lütfen."

İpucunu anladım ve bir bacağını altından çektim. Bana doğru düştü, diğer bacağını da tutup çıkıntıya çektim, omuzlarımı ve ayaklarımı küvetin iki ucuna dayadım.

Serbest elim tekrar suya daldı ve ona sertçe vururken klitorisini okşamaya başladı, su şiddetle sıçradı. Banyodaki küçük alanda, telefonumun hoparlöründen bile onun çığlıkları neredeyse kulakları sağır ediyordu ve gururum yüzüme şiddetli bir gülümseme yaydı.

"Evet, Rico!"

Beni daha sıkı sıkıştırdı ve ben daha fazla dayanamayacağımı biliyordum. Eli benim elimi tuttu ve hareketlerimi yönlendirdi, ve lanet olsun, bu çok seksi bir şeydi. Kara bu konuda beni gerçekten şaşırtmıştı ve onun kendi zevkine katıldığını izlemenin çok tahrik edici olduğunu keşfettim. Neyi sevdiğini biliyordu ve bunu söylemekten çekinmiyordu. Ona hayatının en iyi seksini yaşatma sözü verdikten ve o da bunu deneyeceğine yemin ettikten sonra bu noktaya gelmiştik.

Kara başını omzuma yaslayıp nefes nefese kaldı, parmaklarımız klitorisini ileri geri okşuyordu. Hızımı tekrar artırdım, ona ayak uydurmaya kararlıydım, orgazmım hızla yaklaşıyordu. Burnumu saçlarına gömdüm, tatlı kokusu duyularımı kapladı, sonunda doruk noktasına ulaştım.

KARA

Pazartesi günü, Cuma günkü işleri tamamlayıp ofisi temizledik. Rico'ya çok teşekkürler, birini çağırıp çoğunu temizletmişti. Biz sadece yeniden düzenleme yapıp sigorta şirketi için rapor hazırlamak zorunda kaldık.

Ve o gece güvenlik kameralarını getirtti. Ben düzenleme ve liste yaparken, o kameraları kurdu.

Kabul etmeliyim ki, oldukça şık kameralardı. Alet raflarıyla uyumluydular. Ben bir tanesini incelerken Rico, "Kameralar doğrudan buluta aktarım yapıyor," diye açıkladı. "Yani, bir hırsız gelip kameraları bulsa ve devre dışı bıraksa bile, kayıtlara ulaşıp silemez."

Rico bana gülümsedi.

"Bu harika." Temiz ve güvenli ofisime bakındım ve sonra Rico'ya sarıldım. "Doğru işi yaptığından emin misin?"

Bana kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Güvenlik kameralarını işaret ettim. "Demek istediğim, bu olayın her yerindeydin. Kolluk kuvvetlerine girmek istemediğini biliyorum, ama Rico, senin eşsiz bir bakış aın var."

Kaşlarını kaldırması beni devam etmeye teşvik etti.

"Sen eskiden..." Kahretsin, yargılayıcı görünmeden bunu nasıl söyleyebilirim? "Bir tür suçlu ya da suluydun, değil mi?"

O geri adım atıp beni incelediğinde yüzümü buruşturdum, ama o onaylayarak başını salladı. "Bir nevi değil. Ben bazı şüpheli, boktan şeyler yaptım."

"Ama artık öyle değilsin." Elini tutup umutla sıktım. "Yine de, o dünyaya dair bir miktar bilgin var. Güvenlik alanına girmeyi neden düşünmüyorsun? Güvenlik sistemleri kurabilir, zayıf noktaların nerede olduğunu bulabilir, tüm bu işleri yapabilirsin. Birçok şirket, güvenlik konusunda yüksek teknolojiye geçmek istiyor. Neden olmasın?"

Ağız açık kaldı. "Kara, bu harika bir fikir. Aklıma hiç gelmemiştir! Bilgisayar dersleri ve suç soruşturması dersleri alabilirim."

Omuz silktim. "Tam bir diploma alman gerekmez. Sadece bilgi birikimini artır. Hatta kendini savunma dersleri bile verebilirsin." İlk kaydolan ben olurdum.

O burun kıvrıdı ve başını salladı. "Kasabadaki kadınların yarısı sırf Kingston'dan ders almak için kaydolur." Soyadını alaycı bir sesle söyledi ve parmaklarıyla tırnak işaretleri yaptı.

Ona sahte bir kıskançlık bakışı attım. "Belki o derslere ben de katılırım."

Beni sıkıca kucaklayarak ofiste döndürdü. "Kaynak yapmaktan memnundum. Ama bu beni heyecanlandırıyor. Bu doğru geliyor, Kara. Ve hepsi senin sayende."

Bana verdiği öpücük ayak parmaklarımı kıvrıdı. "Teşekkür olarak bunu alıyorsam, daha parlak fikirler bulmam gerekecek." Alnımı alnına değdirdim. "Ofisimi düzelttiğin için teşekkür olarak düşün."

Etrafıma tekrar baktım, kişisel alanımın korkunç bir şekilde ihlal edildiğini hatırladım ve öfkemin tekrar kabardığını hissettim. "Onu yakaladılar mı?"

Rico başını salladı. "Hayır. Ve insan mahkemesinde kullanabileceğimiz fiziksel bir kanıt yok. Elimizde sadece koku var. Akıllı davranmış, bu da muhtemelen bunun ilk denemesi olmadığı anlamına geliyor. Parmak izi yok. Kimse onu görmemiş. Saç teli bile yok. Eğer fiziksel kanıt olsaydı, jüri onu bulabilirdi."

Bu korkutucu bir düşünceydi. İç geçirdim. "Geri gelip yine böyle bir şey deneyeceğini sanmıyorum. Peşinde olduğumuzu biliyor."

Rico o kadar emin görünmüyordu. "Beth'in ofisindeki termostatu tamir etmeye gidiyorum," diye hatırlattı. "Gündemde başka ne var?"

Uygulamayı tekrar kontrol ettim. "Aslında bugün işler hafif. Bir iptal var ve Beth'in işi dışında başka iş yok. Sanırım bu zamanı market alışverişi için kullanacağım. Evdeki her şeyi yiyip bitiriyorsun." Hiç sorun etmediğimi göstermek için ona göz kırptım.

Ama yüzü bembeyaz oldu. "Aman Tanrım, ne kadar aptalım. Hiç düşünmemişim. Ejderhalar çok yerler." Cüzdanını çıkardı. "Öncelikle, bana ödemeyi kes."

Ona kaşlarını kaldırarak baktım. "Hayır. Sen çalışıyorsun. Sana ödeme yapacağım."

Rico küstahça sıırttı. "Kara, bebeğim. Burada çalışıyorum çünkü çalışmak istiyorum. Altı haftamı doldurdum. Artık aldığım harçlık, senin bana ödediğinin dört katı kadar."

Ne demek istediğini anladım ama onu kızdırma fırsatını kaçırmadım. "Yani, benim param için fazla mı iyisin?" Sahte bir öfkeyle sesimi yükselttim. "Bu ne cüret!"

Rico'nun yüzü düştü, sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Yüzün kızgın görünüyor, ama duygusal ruh halin alaycı."

"Duygusal ruh halim mi?" Ne demek bu? Böyle bir şeyi hissedebiliyor mu?

Benim ifademi görünce, açıklığa kavuşturdu. "Henüz bağlanmadık, ama bir nevi... duygularını hissedebiliyorum." Omuz silkti. "Bu bir avantaj."

Rol yapmayı bıraktım. "Peki, tamam o zaman. Sana ödeme yapmayacağım. Emin misin?"

O da başını salladı. "Evet. Ve ailemle konuşup, senin için çalışmaktan okuluna gitmeye geçmeme izin vermelerini isteyeceğim. Güvenlik sistemi yönetimi hakkında çok araştırma yapmam gerekiyor, belki bir tür özel dedektiflik gibi bir şey. Henüz bilmiyorum. Dizüstü bilgisayarına ve internette uzun bir gün geçirmeye ihtiyacım var."

"İşlerimizin yavaş olması iyi oldu. Sen git yap. Ben Beth'in termostatını hemen tamir ederim. Neredeyse eminim, sadece pil değiştirmek gerekiyor."

O gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm." Elini arkasına uzatarak, arka cebinden dokuz voltluk bir pil çıkardı. "Elektrik sistemine sabit bağlı değil ve pil gerekiyor. Kondansatörünü değiştirdiğimizde fark ettim, kapatmak zorunda kaldım."

"İyi gözlem." Hayatı boyunca bu tür işler yapmak istemiyordu, ama bu konuda iyiydi. Hey, eğer kaderimizde birbirimize aitsek, en azından ihtiyacım olduğunda bir yardımcım olacağı anlamına geliyordu. "Rico." Beni rahatsız eden bir konuşmaya başladım. "Bağlanma sürecinden bahset bana."

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Tabii. Şey, seks sırasında olur. Seni ısıtırım, genellikle boynundan. Acıtmaz."

Bu benim bir sonraki sorumdu. "İyileşecek mi?"

"Evet, çabuk iyileşecek. Aramızda bir bağ oluşturacak. Ömrün uzayacak ve ikimiz de birbirimizin acı çektiğini anlayacağız."

diğer duygular da, öyle söylendi bana."

Başımı salladım ve sözlerini düşündüm. Tam da aşk romanlarındaki gibi geliyordu. Bu yazarların bazıları bunun nasıl bir şey olduğunu biliyor olmalı ya da kendileri de yaşamış olmalıydılar.

"Benim yerime geçecek birini aramaya başla." Beni tekrar kollarına çekti. "Yeni işimle uğraşmadığım sürece seninle birlikte işlere çıkmaya devam edeceğim. Ya da okula, ya da bu işten ne çıkarsa. Ama sana gerçek bir çırak lazım, bu işten senin kadar faydalanabilecek biri." Beni sıkıca sarıp sardı. "Ve umarım bir kadın olur."

Gülerek başımı salladım. "Anlaştık." Gözlerindeki ışığı görmek beni çok mutlu etti. Nasıl olacağını düşünmeye başladığını, zihninin çalıştığını biliyordum.

Onu kapıdan dışarı çıkardıktan sonra, yeni temizlenmiş ofisime son bir kez baktım. Hala yapacak çok işim vardı.

Ve hala Tye'nin bunu neden yaptığını anlamıyordum. Bar'da onu reddettiğim için mi? Rico'nun ona sert davranması ruhuna o kadar zarar mı vermişti? Belki de gururu incinmişti? Öyleyse neden benim yerine Rico'nun peşine düşmemiştir?

"Hey!" Rico kafasını içeri soktu. "Tetikte ol. Şok tabancan yanında mı?"

Başımı salladım ve çapraz askılı çantamı okşadım. "Çantamı değiştirdim ve bunu çıkarmayacağıma söz veriyorum."

"İyi. O piçin aklından ne geçtiğini kimse bilemez." Bana bir öpücük gönderdi ve bu sefer gerçekten gitti.

Kamyonetime bindiğimde, konsolda birkaç 100 dolarlık banknot ve yırtık bir kağıt parçası üzerinde bir not vardı. "Beni beslediğin için." Karmaşık bir ejderha resmi çizmiş ve göz kırpmıştı. Bunu nasıl bu kadar çabuk yapmıştı?

Onun küçük notu, Beth'in evindeyken yüzümde bir gülümseme tuttu. Beth evde değildi, bu benim için şanslıydı, yoksa işi bitirmek üç kat daha uzun sürerdi. Bütün zamanımızı konuşarak geçirirdik.

Ama marketin otoparkına girdiğimde, geçen sefer buraya geldiğimde otoparkta hissettiğim duyguyu hatırladım. O gün beni bu kadar gergin yapanın Tye olduğunu artık biliyordum.

Kamyonetten indim ve içeriye koştum. Tekrar izlendiğimi hissetmedim ama sinirlerim bozulmuştu. Ve almam gereken çok şey vardı. Rico benim evimde daha az zaman geçirmeyi planlamıyor gibiydi.

Ben de öyle olmasını istemiyordum.

Bu, iki kişi için alışveriş yapmam gerektiği anlamına geliyordu. Büyük bir farktı.

Beth'in evinde aküyü değiştirip şehre geri dönerken, yanımda bulundurmak istediği birkaç şeyi bana mesajla gönderdi. Önce onları aradım, sonra listeme geçtim.

Domates seçmek benim için ciddi bir işti. Domatesleri severdim, ama sadece mükemmel olgunlukta olanları severdim, fazla olgunlaşmış olanları değil. Tezgahın önünde durup kırmızı topları dürtüp koklarken, etrafa gizlice bakışlar atıp, yiyeceğime odaklanarak tetikte kalmaya çalışıyordum.

Birisi biri birisi adımı adımı arkamda
benim ben atladım ve domatesimi düşürdüm,
yere çarpmadan önce kıl payı yakaladım.

Evet, çok heyecanlıydım. Gerçekten harika bir kadındım. Arkamı döndüğümde Cynthia'yı gördüm. Harika.

Gözlerini devirdi ve alaycı bir şekilde, "Sen hep bu kadar dramatik olurdun.

Neden bu kadar sinirlisin?"

İç geçirdim ve domateslerime geri döndüm. "Sadece uzun bir gün oldu. Ne istiyorsun?" Ona baktığımda, sanki dostça davranıyormuş gibi gülümsüyordu.

Bu beni kandırmadı. Gözlerindeki kötü kız bakışını kaçırdığımı sanma. Oradaydı, yüksek sesle ve gururla. "Oh, sadece Rico'yu merak ettim," dedi. Manikürlü tırnağını dudağına vurdu. "Bu gerçek bir şey mi? Yoksa tamamen lezbiyen olmadığını iddia etmek için bir başka geçici ilişkin mi?"

Kafamda beş saydım ve sonra cevap verdim. Eğer saymasaydım, domatesi suratına fırlatırdım ve Rico'nun amcası polis şefi olsa da, onun beni beladan kurtarmasını istemedim.

"Oh, eminim odur," dedi şaşkın bir sesle. "O zaman geçirmek için seni kullanıyor ve sen de ona izin veriyorsun. Kabul et. Lisedeki Tye sana bir kez çizim yaptığından beri bu kadar seksi bir erkekle birlikte olmadın."

Kanım kaynadı ve yüzüm domates kadar kızardı, ama Cynthia'nın seviyesine inmeyecektim. "Aş bunu, Cynthia. O sana iki kez bakmadığı için kıskanıyorsun. O artık biriyle birlikte ve bundan mutlu."

Burnunu çekip burnunu havaya kaldırdı. "Daha iyisini bulabileceğini anlayacaktır. Kingstonlu bir erkekle birlikte olan tüm kadınlar arasında en kötüsü sensin."

Cynthia'nın her zamanki gibi davrandığını kendime söylememe rağmen, anında şüphelerim uyandı. "Bitirdin mi?" diye sertçe sordum. "Alışveriş yapmam lazım. Rico için, biliyorsun."

Saçımı omzumun üzerinden attım ve rastgele birkaç domates aldım.

"Tabii ki," diye cevapladı Cynthia, mide bulandırıcı derecede tatlı bir sesle. "O seni terk ettiğinde yüzünün yine üzgün olduğunu görmek çok yazık olacak. Yine yapayalnız kalacaksın. O eve döndüğünde, biliyorsun, başından beri planladığı gibi."

Bunu nereden bilebilirdi ki? Valor beni seçti. Rico beni seçti. Beni terk etmeyecekti. Ama Cynthia, sinirime dokunduğunu fark etti ve ısrar etmeye devam etti. "Arizona'ya dönüp büyükbabası için çalışmayı planladığını biliyordun, değil mi?" diye sordu. "Eğer bu kadar yakınsanız, sana bunu çoktan söylemiş olmalı."

"Siktir git, Cynthia." Ben uzaklaştım ve Cynthia'yı sebze reyonunda bıraktım, onun kıkırdamaları kafamın içinde yankılanıyordu. Cynthia'nın acımasız bir eski ünlü olduğunu kendime söyleyip durdum. Lisede popülerdi ve ailesi zengindi. Ama ailesi istediği gibi üniversiteye gitmediğinde ve beklediği gibi popüler, başarılı bir adamla evlenmediğinde, geçimini sağlamak için çıkmaz işlere başvurmak zorunda kaldı. Bütün kasaba, ailesi onun büyüyene kadar ona para vermediğini konuşuyordu.

Hâlâ da büyümemişti. Hâlâ aynı şımarık veletti, ama artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Yine de, alışverişimi bitirirken, hala uyanık olmaya çalışırken, Rico'nun ayrılacağı senaryoları aklımdan geçip duruyordu.

Onu kendini savunma derslerine başlaması için teşvik etmiştim. Ya başka biriyle tanışırsa? Valor'un beni seçtiğini biliyordum, ama bu başka birini seçemeyeceği anlamına gelmiyordu. Sonuçta beni ısırmamıştı.

benim için dönüştüğünden beri seks yapmamıştık ve ben istediğimi açıkça belirtmemi rağmen, o henüz bunu yapmamıştı.

Onu sevdiğimi söyledim. O da beni sevdiğini söyledi.

Ama Cynthia, Rico'nun ayrılmayı planladığını biliyordu. Onun fikrini değiştirdiğinden oldukça emindim, ama aslında Black Claw'da kalmayı planladığını açıkça söylememişti. Ben taşınmak istemiyordum. Üvey babam ve üvey kardeşim, sahip olduğum tek ailemdi. Rico gelene kadar, dünyada sahip olduğum tek insanlar onlardı. Beni seçip hayatlarına ve kalplerine kabul ettikten sonra onları terk etmem mümkün değildi.

Listemdeki her şeyi almış olabilirim, ama muhtemelen almamışımdır. Her neyse, kasaya doğru yöneldim. Şu anda tek istediğim Rico ile konuşmak ve onun gözlerimin içine bakarak Black Claw'dan ayrılmaya niyeti olmadığını doğrudan ondan duymaktı.

Dikkatli olmayı hatırladım ve market alışverişlerini kamyonetin arkasına atarken etrafıma bakınmaya devam ettim. Tüylerim diken diken olmadı ve izlendiğimi hissetmedim. Ama Rico ile yaptığımız tüm konuşmaları aklımdan çıkaramadım, Black Claw'da kalmaktan bahsettiği bir an var mı diye aradım.

Yerel topluluk kolejine kaydolmaktan bahsetmişti ama henüz kaydolmamıştı. Bana Valor'u göstermesi dışında anlamlı bir şey olmamıştı. Ama bunu yapmasına neden olanın geçici bir heves olmadığını kim söyleyebilirdi? Rico hakkında *gerçekten* ne kadar şey biliyordum?

Eve vardığımda ve market alışverişlerimi kollarımın arasına aldığımda, zihnim çılgına dönmüştü. Liseden mezun olup o pisliklerden kurtulduğumdan beri böyle bir endişe duymamıştım. Bunun için ilaç kullanıyordum ama birkaç yıl önce ihtiyacım azaldığı için almayı bırakmıştım.

Arka kapıdan girip tüm poşetleri mutfak adasına taşımıştım ki, ön kapının ardına kadar açık olduğunu fark ettim. Bunu nasıl görmemiştim?

Çantaları kollarımdan alabildiğim kadar hızlı bir şekilde yere bırakıp, tezgaha doğru koştum, arkama bir duvar koyup, körü körüne çantamda şok tabancasını ararken her açıdan görebilmek için döndüm.

Onu elime alıp açtıktan sonra, arka cebimden telefonumu çıkardım. "Hey, Susan," diye yüksek sesle söyledim.

Otomatik yapay zeka hemen yanıt verdi. Telefonuma bakmak için bir saniye bile çevremden gözlerimi ayırmak istemedim. "Black Claw Polis Departmanı'nı ara."

"Şu anda arıyorum," diye yanıtladı ve hoparlörden telefonun çalma sesi geldi. Teknolojiye şükürler olsun.

"Black Claw Polis Departmanı, Axel Kingston konuşuyor."

"Axel!" diye bağırdım. "Ben Kara Hannon. Rico Kingston'ın..."

Beni kesip, "Kim olduğunu biliyorum, Kara," dedi. Sesi sakın ve yatıştırıcıydı. "Ne oldu?"

Sesim titriyordu ve kelimeleri söyleyebilmek için sesimi sabit tutmaya çalıştım. "Az önce eve geldim. Biri evime girmiş. Ön kapı ardına kadar açık."

Onun tarafından ayak sesleri duydum. "Sakin ol. İçeride misin?"

Gözlerim sol ve sağa bakarak hiçbir şeyin değişmediğinden emin olmaya çalışıyordu. Hareket yok, ses yok, hiçbir şey yok. "Evet, arka kapıdan girdim. Şok tabancam yanımda ve köşede duruyorum."

Birine yeterince yakındım. Köşeye tamamen kayarsam, yatak odamın kapısını göremezdim. Bu şekilde, kapıdan biri çıkarsa görebilirdim. Tye hala evdeyse diye arka kapıyı kapatmak ya da kilitlemek istemedim. Dışarıda beni bekliyor olabilir diye arka kapıdan koşarak çıkmak istemedim. Burası en güvenli yer gibi geliyordu.

"Kara, aileme mesaj attım. Hepsi yolda. Kim en yakınında bilmiyorum ama benimle telefonda kal."

"Tamam," dedim titrek bir sesle. Adrenalinim tavan yapmıştı. "Güzel. Bir değişiklik olursa bana haber ver. Ben de bip sesi ile haber vereceğim."

Cep telefonum, tamam mı?"

Bunu söyler söylemez, hat bip sesi çıkardı. Garip numarayı görmek için bir anlığına baktım ve mevcut aramayı sonlandırıp yeni aramayı cevaplamak için düğmeye bastım. "Merhaba," dedim titrek bir sesle.

"Yola çıktım," dedi. "Yardım geliyor, sabret."

"Şu ana kadar bir şey yok," dedim. Gözlerim yatak odam ile ön kapı arasında gidip geliyordu, Tye'nin bana doğru koşarak gelmesini bekliyordum.

Birkaç dakika sonra, Rico hiçbir uyarıda bulunmadan kapıdan içeri koştu. O sırada sinirlerim çok gergindi ve şoktan nefesim kesildi, o kadar irkildim ki neredeyse telefonumu düşürüyordum. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

Derin bir nefes aldı, etrafı gözden geçirdi ve bakışları yatak odama takıldı. "Burada kimse yok." diye homurdandı. "Ama o buradaydı."

"Tamam. Şimdi kapatıyorum, ama yakında orada olacağım." Axel telefonu kapattı. En azından yoldaydı.

Telefonu kapattım ve telefonu ve şok tabancasını tezgahın üzerine koydum. Rico geldiği için adrenalinim dağıldı. O burada olduğu sürece kimsenin bana zarar veremeyeceğini biliyordum.

Ama sonra, aynı sorular yine kafamı kurcalamaya başladı ve önceki endişem yeniden arttı. Ondan cevap almaya o kadar ihtiyacım vardı ki, canım acıyordu. "Neden bu kadar önemsiyorsun?" diye sordum, Rico beni kollarına alırken.

Hâlâ Tye konusunda kızgın görünüyordu ama endişeyle bana baktı. "Bunu nasıl sorabilirsin? Çünkü sen benim eşimsin. Seni seviyorum."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülürken, ağzımdan çıkan sözleri engelleyemedim. "Zaten beni terk edeceksen, böyle şeyler söyleme lütfen."

RİCO

Beni terk edip etmeyeceğini sorar sormaz, ailemdeki herkes, kadınların yarısı da dahil olmak üzere, ortaya çıktı. Mükemmel zamanlama. Bu konuyu henüz konuşmadığımızı fark etmemiştim. Okul için planlar yapıp kendi işimi kurarak, benim hiçbir yere gitmeyeceğim sonucuna varacağını düşünmüştüm.

"Herkes gittiğinde konuşuruz," diye homurdandım. Ona samimiyetimi göstermeye çalıştım, ama bana bakmıyordu. Hâlâ Tye yüzünden çok korkmuştu. Onu anlıyordum.

Maverick gelip Kara'nın elini tutarken, karısı Ava Kara'nın market alışverişleriyle meşguldü. Zamanlamaları daha iyi olabilirdi, ama her şeyi bırakıp ona yardım etmek için aceleyle gelmelerine minnettardım.

Jury de onlarla birlikte gelmiş ve olağanüstü koku alma yeteneğini kullanarak evi dolaşmış, koklamış ve notlar almıştı.

Kara ona deliymiş gibi baktı, ama ben onun ne yaptığını biliyordum. O bir iz sürücüydü, yani bir taziye gibi kokuları daha derin bir seviyede algıliyordu. Emin değildim, ama Jury muhtemelen en iyi av köpeğinden bile daha iyi koku alabiliyordu. Yine yanımızdan geçerkenki ifadesine bakılırsa, dükkânda olduğı gibi Tye'nin varlığına dair fiziksel bir kanıt yoktu.

Maverick, Kara'yı Tye hakkında sorular sorarak meşgul etti ve aralarında bu kadar kişisel bir tavır sergilemesine neden olabilecek başka bir şey olup olmadığını sordu. Onu tanıdığım kadarıyla, özellikle barda yaşanan olaydan sonra, ona yanlış bir şekilde bakmak bile bu kadar tepki vermesine yetebilirdi.

Kara başını salladı. Gözlerinin arkasında çılgın bir ifade vardı. Muhtemelen şoktan. Ona yatıştırıcı düşünceler ve duygular göndermeye çalıştım, ama aramızda bir bağ yoktu.

Onu bağla. Yakında.

Bu konuda Valor ile tartışmıyordum. O da benim ona ihtiyacım olduğu kadar bana ihtiyaç duyuyordu. Ailem gittiğinde ve oturup konuşmaya başladığımızda bu konuyu açmaya karar verdim.

Kara burnunu çekti. "Lisedeki olayı size anlattım. Barda olanları da biliyorsunuz. Onu bir daha gördüğüm tek yer, Rico'yla birlikteyken spor salonuydu."

Omuz silktim ve Maverick'e baktım. "Ona ondan uzak durmasını söyledim, ama bu... bu taciz sınırını aşıyor ve ciddi bir ihlal. Bu tür davranışlar şiddete yol açar."

Jury oturma odasına geri dönerken Maverick başını salladı. Bu tür olayların genellikle kaçırma, şiddet, çoğu zaman tecavüz ve cinayete dönüştüğünü biliyordu. Bu olayı daha başlangıcında engellemeliyiz, hem de bir an önce. Bu konuyu daha fazla ertelemekle ne olacağından korkuyordum.

Jury, Kara'nın sehpasının kenarına oturdu. "Kokudan anlaşıldığı kadarıyla, hiçbir şey almamış, ama yatak odanızda emin olamıyorum. Çekmeceleriniz karıştırılmış."

Onun şifonyer çekmecelerinde ne aradığını düşününce midem bulandı. Sanki evine izinsiz girmek yetmezmiş gibi, kendini böyle bir şeye alçaltmak zorunda mıydı?

Kara ayağa fırlayıp yatak odasına koştu. "İğrenç!" diye bağırdı.

Maverick ve Jury peşimden hızla takip ederken, Axel de kapıdan içeri girmişti. O ve Ava arkamızda sıkışıp kalmış, aramızdan ve üstümüzden dağınıklığa bakıyorlardı.

"Ne?" Tye'nin iğrenç bir iz bırakmış olabileceğini düşünerek etrafa baktım. Aklıma ilk gelen şey vücut sıvılarıydı ve bu düşünce beni hem öfkeliendirdi hem de onu yasal olarak suçlayacak kanıt bulma konusunda endişelendirdi.

Kara iç çamaşırı çekmecesini gösterdi. "Yarısı gitmiş."

Kanım daha da kaynamaya başladı. Valor sabırsızca hareket ediyordu ve sanki odada volta atıyormuş gibi hissettim. Bu durumda kendini işe yaramaz hissediyordu ve onu suçlayamazdım. Öfkemi dışa vurmazsam bir işe yaramazdı ve Tye iyi bir hedef olsa da önce onu bulmam gerekiyordu.

Jury'ye onu takip ettireceğim.

Ben yapardım. Jury onu benim için bulurdu. Valor'un coşkusu göğsümü titretti.

Yine oturma odasına toplandık. "Kara, bu gece başka bir yerde kalman en iyisi olur," dedi Maverick.

"Bizimle kalabilirsin," diye araya girdi Ava. "Maddox'un eski odası boş."

Kafamı salladım. "Hayır, o malikaneye gelebilir." Black Claw'daki en güvenli yer orasıydı. Malikane çevresindeki arazinin her yönünü kontrol edebilir, nöbetler ve dönüşümler ayarlayabilirdik. Orada ona ulaşamazdı.

Ama Kara çenesini sıkıca kapattı ve kararını verdiğini anladım. "Kimse beni evimden kovamaz, hele ki bir lise zorbalığı. Şok tabancam var. Gitmeyeceğim." Tamamen inatçı davranıyordu ve gözlerimin önünde kendini kapatmaya başladığını gördüm.

"Ben de seninle birlikte burada kalacağım," diye onu teselli ettim. "Korunacaksın." O hiçbir yere gitmeyecekti, ben de gitmeyecektim.

Maverick, alışılmadık yöntemlere başvurmak zorunda kalsalar bile onu bulacaklarına söz verdi ve hep birlikte bizi terk ettiler. Kara kanepeye oturdu, bacaklarını kendine doğru çekip bir yastığı kucakladı. Kalmakta ısrar etse de, kendini içine kapanmış hali yenilmiş bir ifadeyi yansıtıyordu.

Onun yanına oturdum ve elimi dizine koyarak başparmağımla rahatlatıcı bir şekilde ileri geri ovuşturdum. "Hey. Onu bulacaklar. Ve bu arada, ben senin yanından ayrılmayacağım."

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

Bu iyi bir soruydu. "Zaten yoldaydım," diye açıkladım. "Eve gittim ve araştırmamı inceliyordum ki Valor çıldırdı. Onu sakinleştiremedim ve nedenini açıklamadı. O kadar heyecanlıydı ki neredeyse bizi başka bir yere götürecekti. Ben de çabucak bir çanta hazırlayıp buraya geldim."

Kara gerildi. Gözlerini kırptı, sonra gülümsedi. "Valor az önce bana sıkıntımı hissettiğini söyledi."

"Neden sıkıntılıydın?" diye sordum. "Valor neden gelmemiz gerektiğini söylemedi, sadece buraya gelmem için bağırp durdu."

Soruma cevap vermedi, bakışlarını önündeki yere çevirdi. "Black Claw'dan ayrılmayı mı planlıyorsun?"

Bunu nasıl hatırladı? "Sana bir keresinde her zaman bir keşiş olmak istediğimi söylemiştim."

Parmakları yastığı sıkıca kavradı, ama sesi sakın kaldı. "Evet, ama benim senin eşin olduğumu öğrendikten sonra ayrılmayı planladın mı?"

Dürüst olmak için başımı salladım. "Evet, buraya ilk geldiğimde, kalıcı olarak kalmak gibi bir niyetim yoktu. Amcalarıma mirasımı hak ettiğimi kanıtlamak için burada yeterince uzun süre kalmayı planlıyordum. Başlangıçta kalmak gibi bir niyetim yoktu. Ama işler değişti. Ben değiştim. Bunu kendin de gördün."

Ama gözleri sertleşmiş, sesi keskinleşmişti. "Yani beni kullandın."

"Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum. Sana en başından beri planımı söyledim."

Kafasını salladı ve ruh halinin yine değiştiğini hissettim. "Herkes beni terk ediyor. Kimse beni sonsuza kadar yanında tutmak istemiyor." Kalbi o kadar hızlı ve düzensiz atıyordu ki, bir tür panik atak geçirdiğini anladım. Nefesi hızlandı ve gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. "Senin için sadece zaman geçirmek için bir araçtım, değil mi?"

Kahretsin. Çoktan gitmişti. Panik atak, anksiyete ya da her neyse, bu konuda pek tecrübem yoktu, ama sinir sisteminin bozulduğunu duyabiliyordum. Keşke Charlotte burada olsaydı. Axel'in karısı. İnsan vücudunu ve nasıl yardım edileceğini bilirdi.

Onu kendime çekmeye çalıştım, temasın yardımcı olacağını umuyordum. Valor ve ben sinirlendiğimizde onun dokunuşunun üzerimizde yarattığı etkiyi hatırladım.

Ama Kara beni itti ve savunmacı bir şekilde kollarını göğsünde kavuşturarak ayağa kalktı. "Lütfen git."

"Kara, kes şunu. Derin bir nefes al ve sakinleş, o zaman göreceksin. Muhtemelen tüm bunlar yüzünden korkmuşsun ve şüpheler seni kemiriyor. Seni terk etmeye niyetim yok. Tye'nin durumu netleşene kadar, buradan hiç ayrılmayacağım."

"Gitmeni istiyorum." Benden uzaklaştı, sesi titriyordu. "Hemen."

Ne yapmam gerekiyordu? Sözlerim gerektiği gibi çıkmıyordu. Sadece kalacağımı, planlarımın değiştiğini ona ikna etmem gerekiyordu. Bu gerçekten o kadar zor muydu?

"Kara, hadi ama." Onu böyle davranmaya iten şeyin, terk edilme korkusu olduğunu biliyordum. Beni sevdiğini biliyordu. İlk ben söylemiştim. Benim için ne kadar değerli olduğunu bilmesi gerekiyordu. Hem Valor hem de benim için.

Belki terk edilme korkusu o kadar büyüktü ki, önce kendisi terk etmek istedi. Valor bu fikre karşı çıktı.

Nefesi hızlandı ve zorlaşmaya başladı, sonra ikiye katlandı. Ona doğru bir adım attım, ama o ellerini kaldırarak beni uzaklaştırdı.

"Lütfen," dedi acınası bir sesle. "Git artık."

Eğer onun istediğini yapmazsam, bayılacaktı ya da ona benzer bir şey olacaktı. "Tamam, gideceğim. Yatıp sakinleşeceğine söz verirsen, ben de giderim."

Gözleri parlak ve yaşlı bir şekilde başını salladı. "Tamam. Öyle yapacağım."

"Sonsuza kadar gitmiyorum," diye söz verdim ona. "Birkaç saat sonra geri döneceğim. Kuzenlerime bu caddeyi devriye gezdireceğim. Muhtemelen içlerinden birini dışarıda kalıp nöbet tutması için ikna edebilirim."

O yatak odasına doğru geri çekilmeye devam etti. "Tamam. Gidersen. Gideceğine söz ver. Dışarıda kalma falan."

Kahretsin. Benim planım da tam olarak buydu. "Kahretsin, Kara, kendine gel."

"Rico!" diye bağırdı. "Senle tanışmadan önce iyiydi. Tanıştıktan sonra da iyi olacağım. Beni terk etmeyi planladığını biliyorum. Yeterince gizli tutamadın. Şimdi git buradan!" Sözlerini bitirdiğinde, sesi çığlık haline gelmişti. Öfkeyle yüzünü ovuşturdu.

Mümkün olduğunca geri çekildim ve zayıf bir şekilde başımı salladım. Sesimi yumuşak tutarak bir kez daha açıklamaya çalıştım. "Seni ne kadar sevdiğimi anladıktan sonra, Black Claw'dan ayrılmayı planladığım tek zaman Arizona'daki işleri halletmektir. Seninle birlikte gelmeni isteyecektim."

"Git. Yap şunu. Bana senden uzaklaşmak için biraz zaman kazandıracak. Ve geri dönersen Rico, geri dönersen, belki o zaman konuşuruz."

Çığlık attıktan sonra nefes alışını sakınleştirdi, sanki yüksek ses ona ulaşmış gibi. Kalp atışları yavaş yavaş normale döndü, ancak yüzü hala kızarmıştı. Ben ise ellerimi kaldırmış, sırtımı ön kapıya dayamış duruyordum.

Onun sözlerinin anlamını kavradığımda kalbim mideme düştü. "Bunu kastetmiş olamazsın. Benden ayrılıyor musun?" Boğazım acı verici bir şekilde sıkıştı.

"Ayrılık, evet. Git. Çık buradan."

Bu gün nasıl böyle geçmişti? Birkaç saat önce çok mutluyduk.

Valor içimde haykırdı, kalbi paramparça olmuştu. Ben de parçalanmak istedim, ama yapamadım. Bu son değildi. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaktım.

"Peki," dedim sert bir sesle. "Ama geri döndüğümde, seni sahipleneceğim. Buna hazır olsan iyi olur."

Eylemler sözlerden daha güçlüydü. Ona sakinleşmesi ve bu endişe krizinden çıkması için zaman verecektim. Sonra ona aşkımla kanıtlayacaktım. Arkamdaki kapı kolunu aradım, Kara'nın odasına çekilip kapıyı çarpmasını izledim, sonra döndüm ve uzaklaştım.

Valor ayrılırken çok korktu, ama ben garajdan çıkmadan önce Axel'i aradım. Kendisi gelip, kadının kapısının önünde bir polis arabasında bekleyeceğini söyledi. Bir şey olursa, onu duyacak ve ilk bilen ben olacaktım.

Kara'yı neden terk etmek istediğim konusunda tamamen dürüst davranmadım. Tye'yi alt etmek için kendi kaynaklarım vardı. Ve Kara bundan hiç hoşnut olmazdı. Onlar, Kara'nın çevresinde olmasını istediğim türden insanlar değildi ve istediğimi elde etmek için onlara ne tür iyilikler yapmam gerektiğini biliyordum.

KARA

Birkaç saatliğine dışarı çıkacağını söyledi. Ben deli gibi sinirlenip onu evden kovdum, o da birkaç saatliğine çıkacağını söyledi. Kuzenini benim sokağında takılmaya ikna etti. Tam bir psikopat gibi davranıp onu evden kovduktan sonra bile kendimi güvende ve emniyette hissettim. Söylediğim gibi yaptım, uzandım ve sakinleşmeye çalıştım. Uyuyakalmıştım, uyandığımda gözlerim ağrıyordu ama kendimi milyon kat daha iyi hissediyordum.

Ve tamamen aptalca. Neden böyle bir şey yaptım ki? Tamamen çılgınca bir davranış.

Ama bir gün geçti ve o geri dönmedi. Ve benim aptalca davranışım o kadar da aptalca görünmemeye başladı. Çarşamba günü Rico olmadan işime gittim ve işime odaklandım.

Şok tabancamı yanıma aldım. Tamamen aptal değildim.

Ve bir gün daha hiçbir haber olmadan geçti. Günümü tamamen işlerle doldurdum, kırık kalbime odaklanmak yerine kendimi işe verdim.

Cynthia haklıydı. Tek gereken benim tarafımdan bir kez çıldırmamdı ve Rico ayrılmıştı. Bu, içime işlemiş güvensizlikler ve kaçınmak için elimden geleni yaptığım duyguların sonucu olarak istemeden çıldırmamdı. Bilerek öyle davranmamıştım. Ama şimdi öyle davrandığıma memnunum. Bu, onun uzun süreli bir ilişki için gerekli olan dayanıklılığa sahip olmadığını bana erken gösterdi.

Ve şimdi burada, tek başıma, ejderhalar hakkında tüm bu bilgilere sahiptim. Kimseye söylemeli miydim?

Henüz değil. Onlara bunu yapamazdım. Rico tam bir pislik çıkmış olsa da, onlar iyi insanlardı.

Aklıma geldi ki, eğer tüm Kingstonlar ejderha ise, Beth'in bunu bilmesi gerekirdi. Ne de olsa o da bir ejderhayla evliydi! Bir araya gelir gelmez, bana söylemediği için ona cehennemi yaşatmaya karar verdim

ama tabii ki hemen ardından onu affedecektim. Sonuçta, Beth'in bana söylemediği nedenlerden dolayı ben de kız kardeşime söylemiyordum.

Ama önce bana birkaç içki ısmarlamasını sağlayacaktım. En kötüsü, Cynthia'nın haklı olmasıydı.

Onunla karşılaşabileceğim yerlere gitmekten kaçındım. Neredeyse bir hafta sonra yiyeceklerim bittiğinde, market alışverişi için komşu kasabaya bile arabayla gittim. O lanet lokantanın yakınlarına kesinlikle yaklaşmadım. Spor salonuna da. Uygulama üzerinden spor salonunda çalışmak için bir çağrı geldiğinde, reddettim.

Siktir et onları.

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için yeni güvenlik sistemimi kullandım ve hatta kameraları aynı sisteme nasıl bağlayacağımı da buldum, böylece evim de aynı şekilde izleniyordu. Her odaya, hatta banyoya bile bir kamera yerleştirdim. Rico'nun artık görüntülere erişememesi için şifreyi çoktan değiştirmiştım, böylece tuvalette oturduğumu benden başka kimse göremezdi. Ama biri evimde saklanıp beni şaşırtacak olursa, canı cehenneme.

Onun asla geri dönmeyeceğine kendimi ikna etmişim. Rico'nun ayrılmasından tam bir hafta sonra, Salı sabahı benzin istasyonunda Jury ile karşılaştım. Park yeri boşalana kadar arabamda bekledim, sonra arabadan atladım ve önceki gün markete gittiğimde benzin almadığım için kendime küfrettim. O marketin yanında benzin alıp Black Claw'da durmaktan tamamen kaçınabilirdim. Burada karşılaşmak istemediğim çok fazla insan vardı. Özellikle Kingstonlar.

Ancak Jury beni şaşırttı. Ben pompayı bırakıp kaçamadan arabasını durdurup indi.

"Selam Kara. Nasılsın?"

Başımı salladım ama gözlerine bakamadım. "İyiyim, teşekkürler. Umarım sen de iyisindir."

Jury tereddüt etti ama elini koluma koydu. "Geri dönecek."

Başımı sallayarak döndüm ve pompayı kapatırken gözyaşlarımı sildim. Kamyon tam dolu değildi ama umurumda değildi. Kendimi tekrar rezil etmeden önce oradan uzaklaşmam gerekiyordu. "Tabii, elbette."

"Kara, Tye'yi arıyor."

Alaycı bir şekilde Jury'ye inanmaz bir bakış attım. "Tamam. Bu, onun arayamayacağı anlamına mı geliyor?"

Jury cevap vermek için ağzını açtı, ama sonra sertleşti ve kolumu tutup beni kendine çekti. "Kıpırdama," diye fısıldadı.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım. Kolumu çekmeye çalıştım ama başaramadım.

"Rico sana benim bir iz sürücü olduğumu söyledi mi?" Kolumu bana doladı ve beni omzunun altına aldı. Cinsel ya da uygunsuz bir hareket değildi, ama Rico'nun yanında hissettiğim gibi kendimi güvende hissettim.

"Tabii ki."

"Tye'yi takip ediyordum. Yakınlarda. Seni gördüğümde durdum ve şimdi onun kokusunu alabiliyorum."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve panik duygusu duyularımı sardı. Jury'nin kolunun altında etrafa pek bakamıyordum ama uzun süre beklemem gerekmedi. Birkaç saniye içinde Tye benzin istasyonunun etrafında dolaştı. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ama bu gülümsemede mutlu bir yan yoktu. Acımasız, sadist bir ifadeydi ve bize doğru yürüdükçe gülümsemesi daha da genişledi.

Jury öne çıktı ve beni arkasına aldı. "Yaklaşmayın."

Tye onu tamamen görmezden geldi. "Kapa çeneni." Bize doğru yürümeye devam etti.

Jury başını çevirip bana sessizce konuştu. "Kamyonete bin ve doğrudan malikaneye git. Duydun mu? Doğrudan oraya."

O haklıydı. Rico gitmiş olabilir, ama Tye'nin yüzündeki ifade kesinlikle korkutucuydu. Onda bir terslik vardı.

"Benzin parasını ödemem lazım," diye fısıldadım.

"Onu dert etme," diye cevapladı. "Ben hallederim."

Jury, benim kamyonetle Tye'nin arasına girerken, ben kamyonete atladım ve kapıyı kapattım. Jury'nin neredeyse tüm insanlardan daha iyi başa çıkabileceğini biliyordum. Rico, ejderhaların onlara insan formlarında gelişmiş yetenekler verdiğini söylemişti.

Tye'nin yüzündeki ifadeyi düşünerek direksiyonu sıkıca kavradım, parmak eklemlerim beyazladı. Mümkün olduğunca hızlı giderek Main caddesine döndüm ve kasabadan çıktım. Kingston malikanesine giden yol, Main caddesinin uzak ucundaydı. Bu yoldan sadece bir veya iki kez geçmiştim, ama kasabanın o bölgesindeki tek yol buydu.

dağlara doğru yola çıktım. Artık bunun nedenini biliyordum, çünkü tüm o topraklar Kingston ailesine aitti ve kasabadan buraya giden yol olmadığı için, insanlar onların topraklarına girip girmediğini kontrol edebiliyorlardı.

Dağa çıkan çakıl yola girdiğimde, kamyonetimle zıplayarak hızlandım. Bir virajı döndüğümde, garip bir SUV çakıl yolun kenarında küçük bir çim alanda duruyordu. Hızımı kesmeden yanından geçip gittim.

Araç sandığım gibi boş olmadığını fark edince kalbim hızla çarpmaya başladı. Arkamdan çıkıp, tamponuma yapışarak çakıl taşlarını savurmaya başladı.

Bu virajlı, dağlık, çakıllı yolda daha hızlı gitmek tehlikeliydi, ama yine de kamyoneti zorladım. Malikaneye birkaç kilometre kalmıştı. Maverick'in evinin yolun üzerinde bir yerde olduğunu biliyordum, ama dönüşün nerede olduğunu bilmiyordum.

Özellikle keskin bir virajı dönerken, SUV aracımın arka tamponuna çarptı. Kamyonetim savruldu, sonra yan yattı. Her şey çok hızlı oldu. Vücudum yere düşmeye çalışırken emniyet kemeri beni sıkıştırdı. Direksiyona kafamı vurmuş muyum diye anlamaya çalışırken inledim.

Her şey bir anda oldu. Bir dakika önce virajı dönüyordum, bir dakika sonra emniyet kemerine asılıydım. Kahretsin. Ama kafam karışık değildi, bu iyiye işaretti. Kafamı incitmemiştim, ama ayağa kalkmam gerekiyordu.

Bacaklarımı ön panelin altından çıkardım ve emniyet kemerini açmak yerine, kayarak dışarı çıktım. Eğer kemeri bırakmış olsaydım, yolcu penceresinin üzerine yığılmış olurdum.

"Kıpırdama." Derin ses ciddiye. Birisi kamyonetin dışında durmuş, ön camdan silahını doğrultmuştu. "Sürücü camından dışarı çık." Parlak güneş ışığının hemen yanında duruyordu, yüz hatları belirsizdi. Ama bu Tye değildi. Tye'nin bu kadar ileri gidecek adamları var mıydı? Bu delilikti. Kötü bir aksiyon filminden çıkmış gibiydi.

Başımı salladım ve çantama üzgün bir şekilde baktım. Şok tabancası oradaydı. Onu alabilirsem, bir şansım olabilirdi.

"Aklından bile geçirme." Çantamı düşündüğümü görmüş olmalıydı. "Ne almak istiyorsan, orada bırak.

Sen ona ulaşmadan ben tetiği çekeceğimi garanti ederim."

Siktir. Bu nasıl olmuştu? Belki biraz kafam bulanıktı.

"Çık dışarı!" diye bağırdı. Sesi öncekinden daha panik gibiydi. Direksiyon simidini ve hala takılı olan emniyet kemerini kaldıraç olarak kullanarak onun dediğini yapmak için çabaladım. Adam hala kamyonun önünde duruyordu, ama ikinci bir çift el uzanıp beni yakaladı ve benim yapabileceğimden çok daha hızlı bir şekilde beni yukarı çekip dışarı çıkardı. Pencereden kırılan camlar kolumu çizdiğinde çığlık attım.

Ayaklarım yere basar basmaz, kavga etmeye başladım. Yıllar boyunca bir iki şey öğrenmişim ve adamın ayak tabanına tüm gücümle bastım.

Etrafımda sadece orman vardı. Ama lanet olsun, Kingston ormanlarında başka hiçbir yerde olmadığım kadar güvendedim. Bu adamların Kingston topraklarında bunu yapacak kadar cesur olmalarına şaşırdım.

Elimden geldiğince hızlı ve sert bir şekilde yokuş yukarı koştum, yolun olduğu yeri tahmin ettiğim yere paralel kalmaya çalıştım. Kolumu sıkıca tuttum. Kanadığımı anlayabiliyordum ama ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum; durup bakacak vaktim yoktu.

Adamlar peşimden ayrılmadılar. Korku filmlerinde sürekli kovalanan aptal kadınlar gibi tökezleseydim, ayağa kalkamazdım. Korku, panik ve adrenalin bacaklarımı hareket ettirmeye devam ettirdi.

Ayrıca en az bir silahları olduğunu da biliyordum, bu yüzden düz bir çizgide koşmadım. Neyse ki, saklanabileceğim çok sayıda ağaç vardı. Beni kovalarken çıkardıkları gürültülü ayak sesleri ve nefes nefese kalışları, ateş etmek için çok hızlı hareket ettiklerinden emin olmamı sağladı.

Birkaç saniye boyunca onların sesini duymadım. Sessiz kalmak için hızımdan biraz ödün vererek olabildiğince sessizce hareket etmeye çalıştım. Onları atlattığımı düşündüğümde kalbim hızla çarpmaya başladı, bu yüzden tekrar koşmaya başladım, dalların üzerinden ve çalılırların arasından atlayarak Kingston'ların evine doğru yokuş yukarı koştum.

Ta ki zıplarken birdenbire bir kol belirdi. Vücudum bir çırpıda kolun etrafına kıvrıldı ve saldırganlara karşı mücadele etmeye çalışırken birkaç saniye nefesim kesildi.

Nefesimi topladığımda, tüm gücümle bağırdım, umutsuzca malikaneye yeterince yakın olduğumu ve ejderhaların mükemmel işitme duyularının benim çaresizliğimi algılayacağını umuyordum.

Rico daha önce beni hissettiğini söylememiş miydi? Onu hayatımdan çıkardığım gün, benim aşırı üzüntümü hissetmişti. Belki şimdi de, Arizona'da ya da her neredeyse, bunu hisseder ve Black Claw'daki birini arayarak beni aramalarını söylerdi.

Hayati organlarını hedef alarak çılgınca tekmeledim ve kollarımı salladım. Ne kadar mücadele etsem de, beni alt ettiler. "Tye bize bunun için yeterince para ödemiyor," dedi içlerinden biri, yüzüme bir bandana sararak ağzımı tıkarken. Yanağımda, tırnaklarımdan kaynaklanan uzun ve derin bir çizik vardı.

İyi.

Kısa süre sonra ellerimi de bağladılar. Kaslarım yanana ve boğazım bağlamamdan dolayı ağrıyana kadar mücadele ettim. Ejderhalardan biri yeterince yaklaşmış olsaydı, beni duyabilirdi. Onlar gelene kadar mücadele etmeye devam etmeliydim.

Her iki kolumu da tutarak beni ormanın içinden geçip, hurda haline gelmiş kamyonetime götürdüler. Onu görünce inledim. Kesinlikle hurda olmuştu.

Beni SUV'lerinin arka koltuğunun zeminine tıktırdıktan sonra, tekrar onlara tekme attım ve birinin karnına isabet ettim. Ayak bileklerimi sıkıca tuttular ve ayaklarımı bağladılar, başka bir bandana ile gözlerimi bağladılar, sonra iki pislik ön koltuğa oturdu ve aracı döndürdü.

Onlar çakıl yolda hızla ilerlerken, ben de zıplıyordum, dirseklerim ve başım birkaç kez zemine çarptı, sonunda düzgün, asfalt bir yola çıktılar. Ama sola döndüler.

Kasabadan

uzaklaşıyorlardı.

Siktir.

Ancak çok uzun süre araba kullanmadılar. Beni ayağa kaldırdılar. Bağlarımı çözeceklerini umuyordum, ama biri beni kollarının arasına aldı. Ayaklarımın altında çakılların çıtırtısı, nerede olduğumu gösteren tek işaretti. Çakıllı bir yer.

Çok yardımcı oldu.

İçeri girdik. Bir kapının çarpıldığını duydum ve bandananın arkasındaki ışık kayboldu. Başka bir kapı açıldı ve adamın

botları eski ahşap merdivenlerden aşağı indi. Etrafımız nemli ve küflü kokuyordu.

Beni tutan adam beni yumuşak bir yüzeye bıraktı. Bir kanepeden olduğundan emindim. Ellerim arkamda bağlı ve ayaklarım hala birbirine bağılıken oturmak için çabaladım. Oda sessizliğe büründü ve kaslarım titredi. Kaçırılan kızlara ne tür şeyler olduğunu biliyordum. Yeterince korku filmi izlemiştim. Kingstonlar beni duymazlarsa, zamanında bana ulaşamazlarsa, burada ölecektim.

Bir süre sonra, bir kapı çarptı ve başka bir çift bot merdivenlerden aşağı indi. Duman kokusu ve insanların hareket ettiklerini hissettim. Sonra gözlerimin üzerindeki bandana çıkarıldı ve gözlerimi kırıştırarak nerede olduğumu görmek için gözlerimi kısarak baktım. Burası, rahat bir oturma alanına dönüştürülmüş büyük bir bodrum katıydı. Tye, karşımdaki kanepede uzanmış puro içiyordu.

Ben kanepede değildim. Çok kötü bir şiltesi olan bir yataktaydım. Odanın kokusu burnuma çarptı. Bayat puro ve daha da hoş olmayan bir koku.

Tye öne eğildi ve puroyu aramızdaki küçük masanın üzerindeki küllüğe koydu. Diğer iki adam ortada yoktu. "İnsanların sana çöp gibi bakmasının nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Birinin aileni arayıp sana cinsel sapık olduğunu söylemesinin? Aileme sana tecavüz etmeye çalıştığını söylediler."

Hâlâ ağzım tıkanmış halde başımı salladım. Liseden sonraki hayatı hakkında pek bir şey bilmiyordum. Ailesinin onu evden attığına dair söylentiler duymuştum, ama nedenini bilmiyordum.

"Üniversitede haksız yere suçlandığım olaydan sonra, bu sefer ona inandılar." Bana dişlerini gıcırdatarak baktı. "Geçen sefer onlar halletmişti. Paralarını kullanarak her şeyi örtbas etmişlerdi. Ama bu sefer, sen ve erkek arkadaşın her şeyi mahvettiniz. Bunun bedelini ödeyeceksiniz."

Kafamı salladım. Onlara hiçbir şey söylememiştim. "Hayır!" Ağzım tıkanmış halde konuşmaya çalıştım, ama Tye ayağa kalktı ve üzerime dikildi.

Elinin arkası yanağıma çarpmadan önce sadece irkilmek için vaktim oldu. "Biri onlara üniversitedeki olayların kanıtını, aramızda olanların kanıtını göndermiş. Videolar ve fotoğraflar. Bunları nereden buldun?"

Göz yaşları yüzümden akarken başımı sallamaya devam ettim. Korkarak, yatakta olabildiğince geriye kaydırdım. Rico bunu mu yapıyordu? Tye hakkında bilgi mi topluyordu? Neden bana danışmadı ya da neler olduğunu söylemedi?

"Sen ve senin değerli erkek arkadaşın gizlice dolaşıp bu iddiaları ortaya atarak hayatımı mahvetmek mi istiyorsunuz? Pekala, sana şikayet edecek gerçek bir şey vereceğim, seni küstah sürtük."

RİCO

Uçak yere iner inmez cep telefonumu tekrar açtım. Black Claw'dan çıktığım anda kapatmışım ve sadece kullan-at telefonu kullanıyordum. Kara ile iletişime geçmemek beni ve Valor'u neredeyse öldürüyordu, ama bunu yapmak zorundaydık. Onu tehlikeye atma riskini göze alamazdık.

Gittiğim insanlar Kara hakkında konuşabileceğim türden insanlar değildi. Onu tanısalar, onu bana karşı kullanırlardı. Onun Kara'ya saldırdığına dair ihtiyacım olan tüm kanıtları kendi başıma bulmuştum. Soruşturmanın tamamı, eşimin adından hiç bahsedilmeden yapılmıştı. Bulmayı umduğum tüm bilgiler oradaydı. Tye geçmişte birkaç kadına da aynı şeyi yapmıştı. Bazılarını kendisi tehdit etmiş ya da rüşvet vermiş, bazılarını ise ailesi devreye girip halletmişti. Bu şekilde Kara yasal olarak bu işe bulaşmadan Tye'yi alt edebilirdim.

Ve karşılığında onlara bir iyilik yapmak zorunda kalmışım.

Bunlar geçen sefer birlikte gittiğim kişilerle aynı değildi. Teksas'ta gezintiye çıkıp kadınları tavlayarak, cazibemizi kullanarak geçinmiyorduk. Yaşlı kadınları hayatlarının en iyi seksini karşılığında bize para vermesi için zenginleştirmiyorduk.

Bunlar insan erkeklerdi. Korkunç erkekler. Ve benim belirli yeteneklerim olduğunu biliyorlardı. Bunun bir ejderha olmaktan geldiğini bilmiyorlardı, ama benim bazı yerlere girip başkalarının bulamadığı şeyleri bulabildiğimi biliyorlardı.

Tye'nin hasta, sapkın bir piç olduğunu kanıtlayan tüm delilleri bulmamda bana yardım etmeleri karşılığında, belirli bir kasaya girmem için benim özel becerilerime ihtiyaçları vardı.

Bu kasa, tesadüfen Vegas'taki bir kumarhanenin bodrumundaydı.

Bu, şimdiye kadar katıldığım en zor soygun olmuştu. Ama yetkililerin benim katılımımı fark etmeden işi hallettiğimden emindim. Ve onlara çok zayıf bir ipucu bırakmışım. Eğer araştırmacılar işlerinde iyiseler, bu ipucu onları arkadaşlarıma götürecektir.

çok uzun süre hapis yatacaklardı. Ve ben paçayı kurtaracaktım.

Emniyet kemeri işareti söndüğünde, telefonum bip sesi çıkarmaya başladı ve birkaç saniye boyunca durmadı. Mesajlaşma uygulamasını açtım ve Black Claw klanının tüm üyelerinin bana ulaşmaya çalıştığını gördüm.

Ve hepsi son bir saat içinde.

Hepsi de beni aramamı isteyen çeşitli taleplerde bulundular. Önce Jury'yi aradım, birdenbire bunun Kara ile bir ilgisi olabileceğinden korktum. "Ne oluyor?" diye bağırarak üzüldüm. Birinci sınıfta yanımda oturan birkaç yolcu bana yan gözle baktı.

"Bekle!" diye bağırdı. Telefonda rüzgar sesi geldi, sonra aniden kesildi. "Kenara çektim, ama onu takip ediyorum. Rico, panik yapma." Jury'nin sesi çok sakin ve kontrollü geliyordu. "Ama Tye onu kaçırdı. Yardım aldı ve bizi hazırlıksız yakaladı."

"Ne olduğunu anlat. Hala pistte bekliyorum, uçaktan inmeyi bekliyorum."

"Onu takip ediyordum. O kadına yaklaştı, ben de kadına kamyonetine binip malikaneye gitmesini söyledim, kendim ise Tye'yi gözetlemeye devam ettim."

Ben de aynısını yapardım. Kara bunu bilemezdi, ama onu korumasız bırakmadım. Kuzenlerimden biri her gece evinin önünde bekleyerek Tye'nin ona ulaşmamasını sağladı.

"Onun evini izlediğimizi biliyor olmalı. Onun kamyonetini bizim garaj yolunda yan yatmış halde bulduk. Onu kaçıran adamların kokusunu tanıyamadım. Şu anda otoyolda gidiyorum, seninle konuşmak için kenara çektim."

"Tye senden nasıl kaçtı?" diye fısıldayarak sordum.

"Axel kamyonetini bulduğunda beni aradı. Onu aramaya çıktım. Tye benimle birlikteydi, bu yüzden onu yakalayamadığını biliyordum. Ama şimdi onun izini sürdüğüm için, onun kokusu da karışıyor. Bence iki adam onu kaçırdı, bu tarafa götürdü ve Tye de peşlerinden gitti."

"Nereye?"

"Mülkümüzden çok uzak olmayan kiralık kulübeler yönünde. Oldukça tenha yerler. Tye muhtemelen onu saklamak için iyi bir yer olacağını düşünmüştür."

İnsanlar ayağa kalkmaya başlar başlamaz, koridora atladım ve öne doğru itildim. Neyse ki zaten birinci sınıfta oturuyordum. "Üzgünüm, evde acil bir durum var," diye yüksek sesle söyledim. "Lütfen beni uçaktan indirin!"

Çantamı baş üstü bölmesinde bıraktım. Daha sonra almaya gelirdim.

İnsanlar yolumdan çekildi. "Jury, yola devam et. Koordinatları alır almaz bana gönder."

Telefonu kapattım ve küçük havaalanında olabildiğince hızlı koştum. Kimsenin şüphelenmesini istemedim, ama kamyonetime ulaşmam gerekiyordu. Neyse ki, onu havaalanının uzun süreli otoparkına park etmiştim. Birine almaya gönderebilirdim, ama ne zaman döneceğimi bilmiyordum. Kimsenin işini bırakıp beni almaya gelmesini istemedim.

Kamyonetin kilidini açtığım anda koordinatlar geldi. Haritada yerini belirledim. Çok uzak değildi. Belki yarım saatlik mesafedeydi. Dönüşüm yapabilseydim, birkaç dakika içinde oraya varabilirdim, ama fark edilme riski çok fazlaydı. Araba kullanmak zorundaydım. Direksiyona yumruk attım ve gaza bastım.

Telefonumun beni yönlendirdiği yere doğru giderken endişeyle doluydu. Bu yolculuk hayatımın en uzun yolculuğu gibiydi.

Telefonum çaldığında ona baktım, ama ekranda hiçbir arama görünmüyordu. Bunun kullan-at telefon olduğunu anlamam bir saniye sürdü.

"Ne?" diye bağırdım.

"Paketin başarıyla teslim edildiğini teyit ediyorum. Adamım az önce geri döndü."

Oh, lanet olsun. İşleri batırmış. Hem de fena batırmış. "Bir dakika. Adamın paketi şimdiye kadar teslim etmemesi gerekiyordu. Hala hedefin bulunduğu kasabada olması gerekiyor."

Sessizlik.

"Batırdın, değil mi?" diye sordum. Cevap vermesi için zaman tanımadım. "Başka birine gitmem gerektiğini biliyordum. Sana yaptığım iyilik, senin bana yaptığından çok daha büyüktü. Ve sen her şeyi mahvettin. İşimiz burada bitti. Bir daha benden haber almayı bekleme."

Yanıcı telefonu elimden geldiğince sertçe fırlattım ve saatte yaklaşık 30 kilometre hızla giderken kaldırımda parçalanma sesini dinledim.

. Panik sınırındaydım, zihnimde Tye ve arkadaşlarının onu kaçırdığı süre içinde olabilecek birçok senaryo canlanıyordu.

Jury, bana verdiği koordinatlara yakın yol kenarında duruyordu. Frene bastım ve kenara çektim. Bana dışarı çıkmamı işaret etti. "Buradan itibaren yürüyerek devam etmeliyiz."

Valor öldürmeye hazırdı. Dönüşüp doğrudan Kara'ya uçacaktı. Buradan onun kokusunu hafifçe alabiliyordum ve bu onu çılgına çeviriyordu. O çırpınırken ve dönüşümü zorlamaya çalışırken dişlerimi sıktım.

Jury beni dikkatle izledi. "Hadi ama, onu buldum. Burada dönüşemeyiz. Valor'u kontrol edebilir misin?"

Valor yavaşça sakinleşti ve ben kafamdaki baskıyı silkeledim, onun anlamasını istedim.

Şimdilik senin halletmene izin vereceğim. Ama işler yolunda gitmezse, arkadaşımızı korumak için kontrolü ele alacağım.

"Biz iyi gittiğimiz sürece o da uslu duracaktır," dedim.

"Haklısın." Jury döndü ve ormana doğru yürüdü. Ben de hemen arkasından gittim.

Kara'yı kurtarmak için bin mil yürürdüm, ama yaklaşık yirmi dakikada vardık.

"İki muhafız," diye fısıldadı Jury. "Onların kokularını garaj yolumuzdan tanıyorum. Onu kaçıranlar onlar. Hala sadece onların kokusunu alıyorum, Tye ve Kara."

Başımı salladım. "Onları halledelim."

Lüks kulübeye olabildiğince yaklaşarak ormandan çıktık. Kapının önünde duruyorlardı ama pek iyi koruma yapmıyorlardı. Onlar bizi fark etmeden önce neredeyse üstlerine çullandık.

Bu iki insanla göğüs göğüse mücadele çocuk oyuncağıydı. Silahlarını elinden aldık ve saniyeler içinde ikisi de bayıldı.

"Babamı aradım," diye fısıldadı Jury. "Unutma, Black Claw Polisi yolda."

Başımı salladım ve kapıyı açarak sessizce içeri girdim. Oturma odası ve mutfak boştu. Kara'nın kokusu buradaydı, ama o

başka bir odada olmalıydı. Yatak odası gibi görünen bir odaya doğru ilerlerken, bir ses beni durdurdu.

Onun çığlığını duyduğumda mantığım tamamen kayboldu. O alt katta bulunuyordu. Mutfağa geri koştum, neredeyse bodrum kapısını menteşelerinden söküp atacaktım. Merdivenlerden aşağı atladım, birkaç basamağı atlayarak büyük yeraltı odasına girdim.

Tye, Kara'nın üstündeydi ve Kara, ağzına tıkılmış bir bezle çığlık atarken dizlerini açmaya çalışıyordu. Elleri bağlıydı ve yıpranmış ipler ayaklarının dibindeki yatakta duruyordu. Odayı neredeyse uçarak geçerken bu kadar çok ayrıntıya dikkat etmem şaşırtıcıydı. Ayak bilekleri ve bilekleri kızarmış ve yaralanmıştı, bir kolunda da bir kesik vardı, ama Tye ile mücadele ederken beni fark etmemişti.

Giysileri biraz yırtılmış olsa da hâlâ üzerindeydi. Tanrıya şükür.

Elimi Tye'nin omzuna koydum ve onu sertçe çekerek odanın diğer tarafına ittim.

Kara beni gördü ve rahatlamış bir şekilde yatağa geri yığıldı, gözlerinde yaşlar birikti.

Şehri terk ettikten bir süre sonra, onun duygularını hissetme yeteneğimi kaybetmiştim. Sanki onunla kurduğum yaşam bağı kopmuş gibiydi. Onu tekrar gördüğüm anda, hissettim. Onun duygularının zayıf bir izlenimini. Korkmuş ve panik içindeydi, ama büyük ölçüde yaralanmamıştı.

Kendimi kontrol edebilirdim, ama Kara'ya bakarken Tye böbreğime yumruk attı.

O kadar da acıtmadı. Beni tam bir kanlı öfkeye sürükleyecek kadar. Öfkeyle kükredim ve ona saldırdım, kendimi kırmızı bir sisin içinde kaybettim. Etrafımdaki sesler ve konuşmalar boğuklaşmıştı, parmak eklemlerimdeki acı sadece hafif bir his gibiydi. Bir sonraki hatırladığım şey, Kara'nın kollarını bana doladığıydı. "Dur! Onu öldüreceksin!"

Aşağı baktığımda Tye'nin kanlar içinde olduğunu gördüm. Hâlâ altımdaydı ve parmak eklemlerim onun ve benim kanımla parlak kırmızıya boyanmıştı. Onları izlerken bile iyileşiyorlardı. Onları onun yüzüne vurarak parçalamıştım.

Ölmemişti. Kalbinin attığını duyuyordum. Ama yüzünü mahvetmiştim. Artık bir kadını baştan çıkarmak için yeterince yakışıklı görünmeyecekti.

Bir daha asla. Daha fazlasını yapmadığım için dudaklarım kıvrıldı, ama Kara beni durdurduğu için de memnun oldum.

Jüri, ben çılgına dönerken Kara'yı serbest bırakmış olmalıydı. Ailemin kokusu burnuma çarptığında ona teşekkür etmek için başımı salladım. Yukarıdan ayak sesleri geldi. Polis gelmişti. Ayağa fırlayarak, Tye'nin kanını yatağın yanındaki battaniyeye sildim, sonra Kara'yı kollarıma alıp sıkıca sarıldım. O da bana sarıldı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Gitmemeliydim. Yardımcı olduğumu sanıyordum, ama kalmalı ve senin yanından ayrılmamalıydim."

Bir süre birbirimize sarıldık. Maverick ve James, Tye'yi yukarı kata çıkarıp ambulansa bindirdiler. Ben ise Kara'ya bir daha onu asla terk etmeyeceğime dair söz vermeye devam ediyordum. "Seni sahiplenmek, seni benim yapmak istiyorum, sen izin verirsen. İzin verirsen bunu hemen şimdi yapacağım." Valor'un da ona benzer sözler verdiğini biliyordum.

Onu bırakmayacaktım, polise ifade vermesi için bile. Onlar benim ailemdi ve eşlik meselesini anlıyorlardı, bu yüzden görmezden geldiler.

"Onun nerede olduğunu nasıl bildin?" Maverick sanki bilmiyormuş gibi sordu.

"Onu takip ediyordum," dedi Jury. "İçimizde kötü bir his vardı. Onu götürdüklerinde polisi aradım ve nerede olduklarını buldum. Rico yakındaydı ve bekleyemeyeceğimizi biliyordum."

"Mantıklı geliyor," dedi Maverick. Tabii ki Mav onu nasıl bulduğumuzu tam olarak biliyordu, ama kayıtlara geçmesi için bir şeyler yazması gerekiyordu.

Mav'in bu ilçede yetki alanı olması iyi bir şeydi. Aksi takdirde, daha ayrıntılı bir açıklama yapmak zorunda kalırdık.

"Şehirden ayrılmadığından emin ol," dedi Maverick, Kara'ya göz kırparak.

O, yaşadığı zorlu deneyimin etkisinden hala kurtulamamış, sessizce duruyordu.

"Sorun değil." Yüzümü Kara'nın saçlarına gömdüm, çok özlediğim tarçın kokusunu içime çektim. "Bir daha asla gitmeyeceğim." Benim geri dönmeyeceğimi düşünerek yaşadığı acılar yüzünden kalbim sızladı. Ona daha fazla bilgi vermemiş olmamı ve geri döneceğimi haber vermemiş olmamı çok pişman oldum. O anda, uzun ve uzun ömrünün geri kalanında

uzun ve uzun ömrü boyunca bunu telafi etmeye yemin ettim. Onu ısırarak ve incinmesini zorlaştırarak başlayacaktım.

İzin verilir verilmez Kara'yı eve götürdüm. Jury bana kamyonetimi getirdikten sonra Mav'la birlikte geri döndü. Evine vardığımızda, kamyonetin etrafından koşarak ona doğru gittim ve onu kucağıma alıp doğrudan banyoya götürdüm. Onu kollarımda tutmanın verdiği rahatlama çok yoğundu. Onu sıkıca sarıldım.

O da ciyakladı. "Ben de seninle birlikte olmaktan mutluyum Rico," dedi gülerek. "Ama nefes alamıyorum."

Onu rahatça tutmayı bırakıp banyoya indirdikten sonra, duşu açtım ve ikimiz de birbirimize sıkıca sarılmış halde duşun altında durduk. Sonunda, vücudunun her santimini nazikçe yıkayabilmek için onu bıraktım. "Hepsini yıka," dedim. "Su, o yerin iğrençliğini de beraberinde götürsün."

Başını geriye yaslayıp derin nefes aldı, duyguları bağımızdan akarken göğüsleri inip kalkıyordu. Hâlâ şok ve üzüntü duyuyordu, ama bu duygular yatıştı ve üzerine bir sükûnet çöktü.

Hızla kendimi yıkadım, ellerimdeki ve kollarımdaki tüm kanı temizledim, sonra eşimi kuruladım ve yatağa taşıdım.

Kendimi ona sarıp, ikimiz de tamamen çıplak halde birbirimize sokulduk. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım. "Yardım ettiğimi sanıyordum."

"Neden gittin?" Bana kederli gözlerle baktı. "Öyle demek istemedim. Sanırım panik atak geçiriyordum. Gitmeni istemedim."

"Eski dostlarımı ziyarete gittim," diye açıkladım. "Bu fırsatı değerlendirip eski arkadaşlarımı buldum ve onların yeteneklerini kullanarak Tye hakkında bilgi topladım. Onlar bu bilgiyi Tye'nin ailesine iletiler, ama bunu çok erken yaptılar. Ben şehre dönene kadar beklemeleri gerekiyordu, böylece Tye öfkelenirse seni koruyabilirdim. Ama onlar bunu çok erken yaptılar. Bu yüzden Tye öfkelenip seni kaçırttı."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Artık temiz olduğunu fark ettim, yanaklarından birinde morluk oluşmaya başlamıştı. Başparmağımın ucuyla hafif renk değişikliğini ovuşturdum. "Onu öldürmeliydim."

"Hayır," diye bağırdı. "Hapse girerdin."

"Jury polisi aramamış olsaydı, bunu örtbas edebilirdim," diye ısrar ettim. "Ortaklarımdan yardım istemeye gitmeden önce Arizona'ya gittim. Büyükbabama mirasımı istemediğimi söyledim. Artık benim için önemli değil. Üniversite dersleri almak ve Black Claw'da bir özel dedektif ve güvenlik şirketi kurmak için yeterli parayı istedim."

Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle bana baktı ve bir damla gözyaşı daha aktı. Onu nazikçe sildim. "Ne dedi?"

En iyi kısmı buydu. "Benim için o kadar mutlu oldular ki mirasın tamamını bana verdiler. Benim, başından beri olabileceğimi bildikleri adam olacağımı söylediler." İç geçirdim ve ona geri kalanını anlattım. "Onlara nereye gittiğimi ve neden gittiğimi, ne yaptığımı anlattım. Gerçek suçlunun suçunu üstlenmesini sağlamak için her şeyi ayarladığımı göz önünde bulundurarak, eski hayat tarzıma geri dönmemi affedebileceklerini söylediler."

Dudaklarımı sıkıştırdım ve geri kalanını anlattım. "Ayrıca, bir daha onlara danışmadan böyle bir şey yaparsam, kendimi sokakta bulacağımı söylediler. Sanırım Perry amca 'bok çukurunda' ifadesini kullandı," dedim üzüntüyle.

O hayata geri dönmeyi hiç düşünmüyordum. Soygunun hiçbir kısmından zevk almadığım için değiştiğimi biliyordum.

Kara güldü ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Onlara yardım edeceğim." Yüzü ciddileşti ve beni tekrar öptü. "Beni sahiplen," diye fısıldadı. "Eğer ciddiysen ve beni bir daha asla terk etmeyeceksen, beni sahiplen."

Valor, hırıltı ile uluma arasında bir ses çıkardı ve anında penisim sertleşti. "Seks yapmak istemiyorsun," dedim.

"Seks olmak zorunda mı?" diye sordu.

Olmak zorunda değil.

Gülerek, "Hayır, gerek yok," dedim. Acı çekecektim, ama sorun değildi. Bu şekilde yaparsam kendini daha güvende hissedecekse, seve seve yapardım. Sevine sevinmezdim. Coşku duyardım.

Başını çevirip boynunu ortaya çıkardı. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Bırak ben yapayım.

Rahatladım ve Valor'un öncülük etmesine izin verdim. Beni kullandı ve dişlerini nazikçe onun boynuna geçirdi. Kafamın içinde sessizdi, bu yüzden ona bir şeyler açıkladığını biliyordum.

"Yap şunu," diye fısıldadı.

Kara oldukça ısrarcı olsa da, Valor onu daha fazla havaya sokmak için zaman ayırdı. Beni kullanarak boynunu öptü, okşadı ve sevdi, ta ki Kara bağımızdan gelen aciliyet hissiyle bana doğru itene kadar. Kara'nın duyuları gevşediğinde ve vücudu benimkine karşı gevşediğinde, Valor ısırdı ve dünyam zihnimde patladı. Kara ile olan geçici bağlantım canlı ve parlak hale geldi. Onun mutlu olduğunu biliyordum. Kendini güvende ve rahatlamış hissediyordu.

Ve azgın. Isırık, onun içini ıslatmıştı; kokusunu alabiliyordum. Dişlerimi bozmadan, hala boynunu sıkarken, o kendini kaydırdı, böylece ben onun içine girebildim.

Onu doldurduğumda zevkten çığlık attığında ben de inledim. Daha sert ısırarak, zihnimdeki bağlantının parlak, mutlu renklerle nabızı attığını izledim. Bu, dünyadaki en doğru şeydi. Şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı.

O benimdi, ben de onundum. Ve gecenin geri kalanını bunu ona kanıtlamak için, yapabildiğim kadar çok kez harcadım.

KARA

Hayatımda çok fazla travma yaşamıştım, uyuşturucu bağımlısı ebeveynlerimden, koruyucu aileme ve ardından ilk başarısız ilişkiye kadar. Dövülmüş, yalnız bırakılmış ve çeşitli şekillerde yaralanmıştım. Saldırıya uğramış, kaçırılmış ve neredeyse tecavüze uğramıştım. Ama şimdi, benim gibi biri için mümkün olabileceğini hiç düşünmediğim kadar mutluydum. Kırılmıştım, ama sonra Rico geldi ve bana kendimi toparlayıp yeniden bir araya gelmem için cesaret verdi, o da benim için aynı şeyi söylerdi. Birbirimizi daha iyi insanlar yaptık.

Kaderimizde vardı.

Duruşma bittiğinde kutlama yapmadık. Tye ve arkadaşları çok uzun bir süre hapis yatacaklardı ve bu yeterliydi. Rico'nun tanıdıklarının ortaya çıkardığı bilgiler sayesinde cinayete teşebbüs, tecavüze teşebbüs, kaçırma ve bir dizi başka suçlama vardı. Ailesi, uzlaşma kapsamında benim "acı ve ıstırabım" için *çalgın* bir miktar para ödedi ve ben de ceza davasının yanı sıra bir de hukuk davası açtım.

O paraya asla dokunmazdım. Her kuruşunu yerel bir aile içi şiddet sığınma evine bağışladım ve bunun başka birinin hayatında fark yaratmasını gerçekten umdum. Zaten ihtiyacımız olursa Rico'nun güven fonu vardı. Ancak, orada yeni çırağımı aramayı düşündüm. Belki de bana verilen büyüme ve kendini toparlama fırsatını başka bir kadına da verebilirdim.

Bağımsızlık, kişinin özgüvenini güçlendirmede çok etkili olabilir ve belki de başlamak için tek ihtiyaçları olan şey buydu.

Rico kaçırılmamdan beri yanımdan ayrılmamıştı. Neredeyse her şeyi birlikte yapıyorduk. Ancak, bu sıkı fıkı zamanlarımız sona ermek üzereydi, çünkü onun bilgisayarla ilgili iki dersi vardı... ya da öyle bir şeydi.

hafta. Yeni hayallerinin peşinden gittiği için onunla gurur duyuyordum ve bu hayallerini nasıl gerçekleştireceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Babam olanları öğrendiğinde, daha fazla savunma dersi almam için ısrar etti. Rico da buna tamamen katılıyordu ve ben de babamla geçirdiğim zamanı çok seviyordum. Ayrıca, yaşadıklarımın sonras, alabileceğim tüm savunma eğitimlerini almak istiyordum. Hayatınız için savaşmak zorunda kaldığınız bir durumda, eğitim asla fazla olmaz.

Ben içeri girdiğimde Rico mutfak masasında oturmuş, kafasını dizüstü bilgisayarına gömmüştü. Güvenlik işine girmeye karar verdiğinden beri çoğu zaman böyle geçiriyordu. Bazı dersler alacaktı ama internetteki videolardan çok şey öğrendiğini, derslerin gerekli olup olmadığından emin olmadığını söyledi.

Yine de dersleri alması için onu teşvik ettim.

Ben yanından geçerken videosunu duraklattı. Kafasına bir öpücük kondurdum ve buzdolabını açtım. "Bir şey ister misin? Bir şişe su?"

Buzdolabından masaya döndüğümde, bir şeylerin tuhaf olduğunu fark ettim. O gitmişti. Dizüstü bilgisayarında bir not vardı.

Yatak odası.

Yatak odasına girdiğimde her yerde gül yaprakları ve mumlar vardı. Rico odanın ortasında tek diz çökmüş oturuyordu. Elinde siyah kadife bir yüzük kutusu vardı. "Gerçek iş yaparak kazandığım her kuruşu biriktirdim ve bunu satın almak için kullandım" dedi. Yüzü umut ve mutlulukla doluydu. Ve bu bağ sayesinde, aşk bana bir alevi besleyen benzin gibi akıyordu. Odaya adım attığımda başım hafiflemişti.

O sözleri söylemesine gerek yoktu.

"Evet!" diye bağırdım. "Seninle evleneceğim. Hemen şimdi evleneceğim!"

O bana doğru atıldı ve beni kollarına aldı ve sonunda, hayatımda ilk kez, kendimi tam hissettim.

KARA

Bu, Black Claw'ın gördüğü en büyük düğündü. Kingston malikanesinin ön bahçesini dönüştürdük ve kasabanın yarısını davet ettik.

Rico bana evlenme teklif ettikten sonra, diğer çiftler de bir tür heyecan kapılmıştı ve bir anda hepimiz nişanlanmıştık.

Her zaman büyük bir düğün yapacağımı düşünmüş, bunu hayal etmişim. Bunun böyle olacağını hiç düşünmemişim.

Ve bu süreçte epeyce sorun da yaşandı. Dört çift evleneceği için gelinler arasında birkaç tartışma çıktı. Ama bir şekilde her zaman bir çözüm bulundu. Bir yolunu bulduk.

Harley çiçeklere mantıksız bir şekilde takıntılıydı. Çiçekler mükemmel olmalıydı. Saçlara önem vereceğini düşünürdüm ama o kadar da umursamıyordu. O Abby'ydi. Hepimizin tamamen farklı saç stilleri ve duvakları olması konusunda ısrarcıydı.

Bu da gayet iyi sonuç verdi, çünkü hepimiz farklı şeyler istiyorduk.

Elbiselerimiz de tamamen farklıydı. Ancak erkeklerin smokinlerinin birbirine uyması konusunda anlaşmıştık.

Renk seçimi de başka bir kabustu. Sonunda hepimizin memnun olduğu üç renge indirdik ve kura çektik.

Turkuaz ve açık turkuaz kazandı. Bu benim ilk tercihimdi, bu yüzden sevinçimi gizlemeye çalıştım.

Son tartışma, törenin nasıl yapılacağıyla ilgiliydi. Dört farklı tören, herkesin çimlerdeki rahatsız sandalyelerde uzun süre oturması anlamına geliyordu. Özellikle de yazın evlenmeyi seçtiğimiz için.

Sonunda, her birimiz kendi yeminlerimizi yazarak tek bir tören yaptık. Sıra, çiftlerin yaşına göre belirlendi.

Stefan ve Harley ilk olarak, Harley kısa etekli bir elbiseyle yürüdü. Ardından Jury ve Abby geldi. Abby, uzun dantelli kolları ve uzun kuyruğu olan bir Cinderella gelinlik giymişti. Benim asla seçmeyeceğim bir elbiseydi, ama ona çok yakışmıştı.

En yakın arkadaşım eşiyile evlenirken gözlerimi sildim. Maddox ve Bethany muhteşem bir çiftti ve Bethany, balık etekli dar elbisesiyle mükemmel görünüyordu. Uzun bir duvağı vardı ve elbise boncuklarla kaplıydı.

Ve sonra sıra bana geldi. Bahçedeki tüm bakışlar üzerime çevrilmeden önce, elbisenin (uyluk kısmına kadar yırtmaçlı, vücudu saran şeffaf bir elbise) düzgün durduğundan emin olmak için aşağıya bir göz attım ve Rico'ya önce yeminini ettirdim.

Konuşurken gözleri yaşlarla doluydu. "Kara." Durdu ve boğazını temizledi, ama gözyaşlarını tutmaya çalıştığını biliyordum. Bir yıldan fazladır birlikteydik ve hayatımda hiç kimseye bu kadar yakın olmamıştım. O kendini toparlayana kadar, buketimin altında parmağımdaki devasa elmas nişan yüzüğünü çevirip, cesaret verici bir şekilde gülümsedim. "Bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Hatta, bir aile içinde yaşayacağım bir yerde olacağımı hiç düşünmemiştim, bir eşim olacağını ise hiç..." Konuşmasını kesip tekrar boğazını temizledi. Kalabalık insan topluluğunun önünde neredeyse "eş" diyecekti. "Nişanım ve yakında karım olacak. Hayatıma girdiğin için çok minnettarım. Patronum." Kıkırdadı ve elindeki notlara baktı. "Bunların olduğunu unutmuşum." Kalabalık kıkırdarak güldü, ama o yine de notları okumaya tenezzül etmedi.

Bakışları tekrar bana döndü. "Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim. Tüm sırlarımı seninle paylaştığımda bu kadar heyecanlandığın için teşekkür ederim." Bana göz kırptı ve onun bir ejderha dönüşümcü olduğunu öğrendiğimde ne kadar heyecanlandığımı hatırlattı. "Sen olduğun için teşekkür ederim ve son olarak, benim olduğun için teşekkür ederim." Son kelimeyi homurdandı ve kalabalık bir kez daha kıkırdadı. Valor'un da bunun bir parçası olduğunu hatırlatan küçük bir hatırlatma.

O sırada gözyaşlarım yanaklarımdan akıyordu. Rico iç cebinden bir mendil çıkardı ve bana uzattı. Ben

mendili sildim ve törenimizi yöneten Rico'nun dedesine dönerek nazikçe burnumu sildim. Kalabalık yine kıkırdadı, ama ben utanmadım. Çoğunu tanıyordum ve onlar acımasızlıklarından dolayı gülmemişlerdi. Üstelik, geri döndüğümde, birçoğunun kendi gözlerini sildiğini fark ettim.

Sıra bendeydi. Benim de notlarım yoktu. Yeminlerimi kelime kelime ezberlemiştim; bunların sonsuza kadar zihnime kazınacağından emindim. "Rico Kingston. Tanrım, bir Kingston ile evleneceğimi hiç düşünmemiştim." Tek şakamı yapmak için kalabalığa döndüm. "Üzgünüm bayanlar. Sonuncusu benim oldu."

Rico'nun amcası Perry koltuğundan yarı kalkarak elini kaldırdı. "Uh, ben hala bekârim. Bu kasaba muhteşem kadınlar yetiştiriyor gibi görünüyor, yani evet. Ben bekârim."

Kalabalık gerçekten güldü ve Rico'nun Arizona'dan gelen kuzenleri hep birlikte sırtını sıvazladılar. Ben de onlarla birlikte güldüm ve kalabalığın tekrar sessizleşmesini bekledim, sonra devam ettim. "İkimiz de çılgın, her zaman harika olmayan hayatlar yaşadık. İkimiz de yalnız olmanın, geride bırakılmanın ne demek olduğunu biliyoruz." Sözlerime hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ama artık öyle hissetmek zorunda değiliz. Çok uzun bir süre birlikte olacağız ve bu yemini ederken ikimiz de sonsuza kadar demek istiyoruz." Rico, buketin altından ellerimi tuttu ve parmaklarını benim kapalı ellerimin etrafına doladı. "Yanlış bir şey söylediğinde sana açıklama şansı vereceğime söz veriyorum. Ve her zaman sinirlenmemeye çalışacağıma söz veriyorum... sadece gerçekten hak ettiğinde sinirleneceğim."

Tamam, belki bir şaka daha yaptım. "Ve seni seviyorum, Rico." Eğildim ve yüzümü kalabalıktan uzaklaştırarak yanağımı onun yanağına dayadım. "Ben de seni seviyorum, Valor," diye fısıldadım. İnsanlar beni duyamazlardı, ama tüm ejderhaların gözlerinde birdenbire bir şey belirdi. Kalabalığa baktığımda, hepsinin yüzlerini silerek gözyaşlarını sildiklerini gördüm.

Ben de seni seviyorum, eşim. Bu tuhaf insan ritüeline ihtiyacın olsa bile.

Kıkırdamayı bastırdım.

"Maverick klanının lideri olarak bana verilen yetkiyle," dedi büyükbaba. İnsanlar, Mavericklerin neden kendilerine klan dediklerini merak etmek zorunda kalacaklardı. Belki de onların

İskoç. "Ve World Wide Web ve Colorado Eyaleti adına, sizi şimdi ayrı ayrı karı koca ilan ediyorum!" Biz onun yüzünü izleyip büyük anı beklerken, o kıkırdadı. Fotoğrafçılar, birbirlerini çekmeden öpüşmelerini yakalayabilecekleri stratejik bir konuma yerleştirilmişlerdi.

"Gelinlerinizi öpebilirsiniz!" Ellerini havaya kaldırdı ve Rico beni baş döndürücü bir hareketle geriye doğru eğip dudaklarını dudaklarıma bastırırken, flaşlar deli gibi patladı ve konuklar bağırıp çığlık attı.

Ve sonra bir olduk. Zihinde, bedende, ruhta ve artık kanunen de.

[Arkadaşım Sadie Sears'ın yeni serisi Dragon's For Hire'in The Dragon's Fake Fiancée kitabını okudunuz mu?](#)

Şimdi satışta!

THE DRAGON'S FAKE FIANCÉE

Arkadaşım Sadie Sears'ın yeni serisi Dragon's For Hire'in The Dragon's Fake Fiancée kitabını okudunuz mu?

Şimdi satışta!

ÜCRETSİZ BONUS BÖLÜMLER!

Black Claw Dragons serisinin ücretsiz bonus bölümlerini e-postanıza gönderilmesini **istiyorsanız, [buraya tıklayın!](#)**

YAZAR SAYFAMA KATILIN!

Roxie Ray'in haber bültenine katılarak yeni içeriklere ve bonus içeriklere

erişin →

<http://specialfictionbooks.com/roxie-ray-author-central-signup/>

ONUN EJDERHA İSYANCISI

BLACK CLAW DRAGONS: KİTAP 6

Roxie Ray

© 2020

Yasal Uyarı

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve diğer ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yayıncının önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, yerler, karakterler ve olaylar, okuyucunun zevkine sunulmak üzere tamamen kurgusal olup, gerçek kişiler, yerler, olaylar, yaşayan veya ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, YALNIZCA YETİŞKİNLER (+18) için tasarlanmış müstehcen içerik barındırmaktadır.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[1. Kara](#)

[2. Rico](#)

[3. Kara](#)

[4. Rico](#)

[5. Kara](#)

[6. Rico](#)

[7. Kara](#)

[8. Rico](#)

[9. Kara](#)

[10. Rico](#)

[11. Kara](#)

[12. Rico](#)

[13. Kara](#)

[14. Rico](#)

[15. Kara](#)

[16. Rico](#)

[17. Kara](#)

[18. Rico](#)

[19. Kara](#)

[20. Rico](#)

[21. Kara](#)

[22. Rico](#)

[23. Kara](#)

[24. Kara](#)

[Ejderhanın Sahte Nişanlığı](#)

[Ücretsiz Bonus Bölümler!](#)

[Yazar sayfamı katılın!](#)

[Onun Ejderha Asi](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM